

העולם הזה

רב־סמל
צרפתי

פרשת סרפיקו ישראלית?

רב־סמל הבולשת בתל־אביב

הואשם בפרשת שוחד -

מציע השוחד טוען: הכסף

נועד למפקדיו

שוחד

במדור המדבז?

העולם הזה **מגלה: כך קונים**

רשיון חדש למדונית

קח כותרת:

4 ילדים מתו בבית-לחם
כתוצאה מאכילת קמח מורעל

מסתמן פיתרון
לבעיה הפלסטינאית

ועדת שלושה תחפש דרך
לפטר את השוחט מפ"ת

ועדת חמישה
תחפש דרך לפטר
את החונק מבוסטון

אין חכם כבעל ניסיון

פעולות תגמול, טיפוס של הרוג-
שניים ביום, פשיטות נועזות וכל ה-
חומר שאנחנו כה מתורגלים בו, כה
מורגלים אליו וכה אותבים אותו.
ופתאום יקום איזה חכם אחד ויגיד
שצריך הפרדת-כוחות עם ירדן כי
רעש שם ויורים.

תהיה התנגדות וסערה, אבל בסוף
נשיג הפרדת-כוחות וניזכה סוף-סוף
בשקט המיוחל.
כי רק כוח הם מבינים, הערבים
האלה.

עם ירדן לא צריך הפרדת-כוחות כי
שקט שם ולא יורים.
כך משננים לנו מבוקר עד ערב וגם
חוסין שומע.

אמנם חוסין הוא ערבי (חה!) וטמ'
בל (חה! חה!) וגמול (חה! חה!)
חה!), אבל בסוף הוא הרי יתפוס את
הבשורה.

„עם ירדן לא צריך הפרדת-כוחות“
הוא ישונן וישנן „כי שקט שם ולא
יורים; ולכן, מה שאני צריך עכשיו
זה לירות קצת ולהפגין“ הוא ישנן
בחזרה.

אנחנו, כמובן לא נתפוס את הבשור
רה שלו, כי אנחנו חזקים, ונמשיך
להגיד ששקט שם ולא צריך.

עד שהוא יתעצבן, הערבי הטמבל
הנמוך הזה, ויתחיל לירות.

ואז, סוף-סוף וברוך-השם, הכל יס-
תדר — תהיה מלחמת התשה, המון
מילואים, מוקשים, פצועים וזעקים,

שיר ילדים מפגרים

צילבה, צילבה, צילבת
לא רוצה לדבר איתי
אם פתאום הוא ידבר
נחפש צילבה אחר

צילבה מדבר
זה דבר איום
צילבה מדבר
עלול לרצות שלום

צילבה, צילבה, צילבת
רק אל תדברי איתי
אין לי ראש לדיבורים
שיביאו הסדרים

צילבה ששוקק
לא צריך שיחות
צילבה ששוקק
אפשר מייד לשחוט

קוראים כותבים

כותב לנו הקורא ר. בן-עמוס מתל-אביב:

שלום לעבדי ההמור,
לפעמים קורה (ובדרך כלל ברגע האחרון) שחטר איזה קטע קצר לסתום חזר
שנוצר במדור. נכון?

אז זהו זה.
לרשותכם שלושה פקקים קטנים מתוך „קריעה תמה“ היוצא לאור בחגים.
אפשר לציין בשולי אחד או שלושת הקטעים — מתוך עזבונו של דן בן-אמוץ
היוצא לאור בימים אלה בכרך א' של „כל כתיב“ הנושא את השם „קריעה תמה“
(ספרותק) הוצאת „ביתן“ 320 עמ' 26 ל"י.
מותר לכם גם להצדיע איכשהו להומוריסטים ותיקים שסללו לכם את הדרך
להרס המדינה.

אם תפרסמו אז תודה רבה
ובכבוד רב
ואם לא אז שלום לכם
חתיכות חרא שכמוכם
ידן בן-אמוץ

אז הנה אנחנו מציעים:

● אני תמיד קורא בעיון את המדורים השונים המוקדשים להיפוש קרובים,
ואני תמיד מתפלל מחדש כשאני מוצא במדורים האלה מודעה בזה הלשון בערך:
„מי שמכיר את אסתר שווארץ, שנולדה ב-1928 בפלורידה אשר בבסארביה,
והגיעה ארצה בשנת 1954, בעלת שיער שחור, עינים חומות ופה גדול — שיבאו
ויקח אותה ממני!“

● בסקר שנערך לפני תודשים עלידי ארגון-מגדליהבקר, התברר ש-72%
מהבהמות תומכות בעמדת הארגון, ומתנגדות מסיבות היסטוריות ומיסטיות
להחזרת שטחי האספסת והחלתן לגמלים שנשבו אותם. 15% מהבהמות אמרו
שהן מוכנות להחזיר את השטחים המורש שלום. ההמורים ושאר הבהמות נמנעו
מלנקוט עמדה, בטענה שהן לא עוסקות בפוליטיקה.

השבוע, לאחר שמנהל ארגון-מגדלי הבקר קיבל הבהרות מניקסון, לפיהן
תובטח לבהמות הספקה סדירה של אספסת אמריקאית, במחיר שהוא זול
בהרבה מהמחיר אותו אנו משלמים עבור החזקת השטחים, הסכים הארגון
לאמץ לעצמו את הצעת רוג'רס, לפיה יסוגו הבהמות מהשטחים, תמורת
הכרה בזכות קיומן עלידי הגמלים.

כתוצאה מהחלטה גורלית זו עזבו נציגי התיישים את ארגון-מגדליהבקר.
אך בסקר-דעת-הבהמות, שנערך השבוע ברחבי הארץ, התברר ש-72% מהבהמות
תומכות בהחלטה הארגון ומחברנות על השטחים ירק 15% מתנגדות להחלטה
מסיבות היסטוריות ומיסטיות. הבהמות אמרו: אנחנו לא יודעים מכלום. תמשיכו
לחלוב אותנו. אנחנו את שלנו עשינו.

● מתכון כשר: „אין לוקחים ארנבת שמנה, ולאחר ששחטו אותה אין מגירין
את דמה כנהוג במטבח הגויים. אין מטגנים את בשר הארנבת בחמאה, אין
מוסיפין לו חס וחלילה רצועות דקדקות של בייקן ואין מערבבים את דם
הארנבת בין פורטו שהורחת עד כדי מחצית כמותו. לרוטב שלא נתקבל
מהבישול עד כה אין מוסיפין כמחצית הליטר שמנת טריה ומתוקה ואין מרביכין
בסוף פעולת הבישול בחמאה וקמח. יצירת פאר זו אין מגישין לאורחי בלוויית
יין בורדו משובח כמו שטו לאפייט, למשל, ובמקום זה גותנים להם געפילטע-פיש
מאיד במרק קרפונק העשוי על סהרת הגלאטע-פלייש.“

למה לך לחפש בחוץ?
למה לך להיות מתוח?
למה לך תחליפים יקרים?

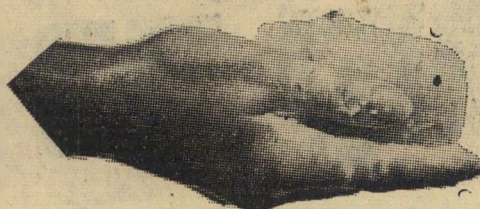
הפתרון נמצא בטווח ידיך

עסה זאת במו ידיך

וג'

אל תאמין לשמועות!

הבילוי האידיאלי לשעות הפנאי

אל תאמר — ניסית'
עד שלא עיסית'

בריא!
מרענן!
מרורר!
24 שעות ביממה

פרשנו המדיני שניצ-אל וינאי שואל ומשיב:

סחף בעמדות האמריקאיות?

דו הרם. יש להניח שלו היה מר יצחק רבין המדינאי הבכיר הראשון שמבקר בווינגטון, היה הנשיא רוקר איתו שני ריקודים. מאידך, יש לראות ב"עובדה שהנשיא רקד ריקוד אחד גם עם המלך חוסיין משום התמכרות מסוימת לנטייה מסוכנת.

נראה שההזמנה המפוצצת שקיבל מר רבין מדי מזכיר המדינה האמריקאי קאי (הנרי קסינג'ר), מצביעה על כוונה אמריקאית להגביר את הלחץ עלינו. האמנם?

מה היתה השאלה?

שאלתי בעניין ההזמנה של קסינג'ר.

מה, גם אותך הזמינו?

אותי לא. ואותך?

גם אותי לא, ואכן יש לראות בכך החמרה רצינית ביחסים ביני לבין ארה"ב.

תודה לך מר שניצ-אל וינאי.

על-לא-דבר. ותודה גם לך.

לא, באמת, רוב תודות לך.

עזוב, בין כה-וכה הייתי בבית.

מאת פרשנו שניצ-אל וינאי

האם יש סחף בעמדותיה המדיניות של ארה"ב?

ובכן, אין להניח שההתבטאויות ה"אחרונות של המימשל האמריקאי מצ"ביעות על סחף מהותי בעמדותיה הידועות של ארה"ב לכיוון העמדה ה"ערבית, העוינת כידוע את עמדותיה המסורתיות של ישראל. אם כי אין להתעלם מן העובדה שסימנים כלשהם ואיתותים מסויימים מעוררים את ה"חשד שמא ייתכן בכל-זאת שאין כל חשש להימנעות אמריקאית מהיגררות כלשהי לכיוון היווצרותו של מעין סחף העלול להסב לישראל נזק בלישועה, וזאת באם לא תיעצר המגמה המסוכנת שאין להפריז בחשיבותה.

נכון. והאם אין לראות בעובדה שה"נשיא האמריקאי רקד שני ריקודים עם המלכה עלייה, משום הצטננות ביחס החם ששרר בין גולדה לבין ה"נשיא הקודם?

שאלה טובה. ובכן, ראשית אין לר"אות בהיצטננות משום פגיעה קשה. לעומת-זאת יש לקחת בחשבון שה"נשיא החדש עדיין חדש בתפקידו, ולכן שש לכל הזדמנות לנצל את מעמ-

הכו בערבים

— תן לי תיכף-ומייד 10,000 ל"י, או שאני מכניס מכות לערבי שלך!

— אני בהחלט מבין את השיקולים שלך, בני, אבל תבין גם או-תי — הערבי שלי הרבה יותר זול ממך, אתה מבין?

— זה לא מעניין אותי. או שאתה משלם או שהערבי שלך הולך קאקען.

— בלי איומים, כן! עוד מילה אחת ממך ואני קונה לי עוד ערבי.

— אם אתה קונה עוד ערבי, אתה תשלם לי 20,000 ל"י, או שאני מפוצץ לך את שני הערבים שלך!

— 5000 ל"י ונגמור עניין?

— מה אתה חושב, שעשו אותי באצבע? אני יודע בדיוק איך לטפל באנשים כמורך. בעיטה אחת בערבים והם גמורים. 8000 ל"י?

— 6000 מחיר אחרון. ושלא תעז לזעזע בערבי שלי. הוא עלה לי הרבה כסף.

— לזה אתה קורא הרבה כסף??

— בשביל ערבי?!

רחל המרכלת שלי

משייקספיר עד מוצארט לא קם כבן-שלולית

יש בני אדם שאתה תיכף רואה שיש בהם משהו, אבל יש גם בני אדם שאתה תיכף רואה שאין בהם כלום.

הקיצור, לילה אחד, לפני כמה שנים, אני נוסע במונית ובחור אחד מצויד בשני ארזים, זקן שרשרות ושאר הציוד המודרני ההכרחי, מקש"קש כל הדרך ללא הפסק ולא נותן לישון; ותוך כדי כך גם מנפח לי נהג את הראש, עד שרק בדרך נס אני לא מוצא את עצמי ישן באיזה ואדי בצד הדרך.

אבל זה עוד כלום — באמצע ה"דרך מבצע האיש את, אפתעת חייו". נגלגל איזה סיגריה? הוא שואל את המאזינים ושולף מייד חומר ול-בנים, מערבב, מגלגל ומציג את ה"סיגריה הממולאת, וכמובן שצ"ק-צ"ק הוא מתמססל ומגביר קישקו-שיו ואני כבר רואה שראשו הנפוח של הנהג בדרך להתפוצץ ולזנוח את כולנו מתדרדרים לאישוהו מקום אפל.

אני לא יודע איך, אבל בסוף הצ"חתי להגיע הביתה, "חנטריש" אמרתי לעצמי, "חנטריש מארגנו", בלע-תי שלושה אספירינים והלכתי לי לישון.

וככה הייתי ישן לי בשקט עד עצם היום הזה, אלא שבוקר אחד אני רואה באיזה עיתון תמונת ענק של הנ"ל תחת הכותרת המרשימה, "ה"סמים עוזרים לי ביצירתי האומנו-תית". טראה! לא פחות ולא יותר.

הא, אמרתי לעצמי, אתה רואה —

השלום מביא למלחמה

בכל מקום בעולם בו פרצה מלחמה — היה לפני זה שלום.

תמיד היה כך ותמיד יהיה. מעולם לא פרצה מלחמה במקום שהיתה בו מל-חמה.

רק במקום שיש בו שלום פורצת מלחמה. אחים לנשק!

מי כמונו רוצה, יותר מכל, בשקט ובשלווה?

אך שקר הדבר!

אחרי שלום באה מלחמה!

רק כשיש מלחמה אין סכנה שתפרוץ מלחמה!

מנע את המלחמה הבאה — שמור על המל-חמה הזאת!

קוני-למל

קצינים ונוער יהודי — לוחמים למען מלחמה

ה.א.ר.

תשקיף

קבלת פנים חגיגית

מצפה לרבין

ראש הממשלה, יצחק רבין, עשוי להתקבל בבין קורו בארצות הברית, בחודש הבא, בקבלת פנים יוצאת דופן, בה יובלטו כל גיבויי ההסכסוך הישראליים. הממונים על הכנת קבלת הפנים לרבין, כבר קיבלו הוראות לשוות למאורע אופי של "פסטיבל", שיהיה מעל ומעבר למה שזכו לו ראשי ממשלות קודמים של ישראל.

צעד זה ננקט על מנת לשכך את חמת הישראליים, שייחסו משמעויות גירובות לחיבובות ולהתלהבות בה התקבלו לאחרונה נציגי מדינות ערב בי ארצות הברית. פקידים משל מדינות אלה באופן בלתי רשמי להשפעה השלילית שהיתה לגינונים אלה בישראל.

דעת מארחיו של רבין עשויה קבלת פנים יוצאת דופן, שתזכה לכינוי מיוחד כי אמצעי התקשורת הישראליים, להשפיע על דעת הקהל בישראל, המושפעת לדעתם יור תר מהצורה מאשר מן התוכן.

מבוקש -

ראש מיפלגה!

הפעילות הפנימית במפלגת העבודה, שתתחדש לאחר בחירתו של מאיר זומי כמו"ל המפלגה, עשויה להתרכז בחיפושים אחרי מנהיג למפלגה שיוכל להוביל אותה לבחירות אשר תיערכנה, על פי כל התחזיות של ראשי מפלגת העבודה, בין ה' חודשים ינואר-מאי 1975.

גם אלה מקרב עסקני מפא"י לשעבר, התומכים ביצחק רבין, מכירים בעובדה כי הוא אינו מתאים לתפקיד של ראש המפלגה. שרה חוץ, יגאל אלון, חיסל את סיכוייו לתפקיד זה בהתנהגותו בפרשת הדחתו של אבא אבן. גם לשרים החדשים, כמו שר האוצר יהושע רבינוביץ' או שר השיכון אברהם עזר פור, אין עדיין הכישרון והתמיכה הדרושה לתפקיד.

במצב זה נראה כי ייעשו מאמצים מחיר רשים לחזור לחוץ ולשכנע את יו"ר הסוכי נות, פינחס ספיר, לקבל עליו את תפקיד ראש המפלגה ואולי גם את תפקיד ראש הממשלה. אלה התומכים ברעיון זה משי תעשעים בתקווה שספיר, שעמד עד הסוף בסירובו לרשת את גולדה, יהיה פחות מוכן למי שהצעה לרשת את יצחק רבין.

גלילי מוכן

לדבר עם פלסטינים

השר ללאומים ישראל גלילי, הפתיע כאשר הצ' היר לאחרונה בראיון שהעניק לעלון הקיבוץ אל' רום ברמת הגולן, הצהרה העשויה להתפרש כהכרה ביישות הפלסטינית. גלילי טען באותו ראיון כי "היינו מוכנים עם גוף ציבורי שהיה בעד מדינה פלסטינית בדרקום עם ישי אלה, ובכך שגא יהיה טיוריסטי, אך לא קיים גוף כזה."

הצהרה זו, למרות העירפול שבה, ולמרות שלא מצוין בה אם הכוונה לגוף ישראלי או ערבי, נראית כנסיה לעומת דעותיו הישנות של גלילי, שהיה האב הרוחני של מדיניות איה הכרה בפלסטינים. נראה כי הצהרה זו של גלילי כאה כרי לאפשר לממשלת ישראל פתח נסיגה, כאי שר יכפו עליה השתתפות נציגים פלסטיים ניים בוועידת זנבה. ניסוחו של גלילי, המנסח

הרשמי גם בממשלת רבין, מצביע על האפשרות שאם יוקם גוף של פלסטינים, שלא יהיה מורכב מי נציגי אירגוני הטרור, תהיה ממשלת ישראל מוכנה לשתפו בוועידת זנבה, ואף לנהל עימו משא ומתן ישיר.

קאפוצ'י יגורש -

כלי מישפט?

למרות ההצהרות החוזרות ונישנות מצד דוברים רשמיים, כי הארכיבישוף היווני-קתולי של ירושלים, הילאיריון קאפוצ'י, יועמד למישפט על הע' בירות המיוחסות לו בסיוע למחבלים, וכי לא תיתכן אפשרות כי הוא יגורש מישראל ללא מישפט - עלולה עמדה זו להישנות.

לחצים כבדים מופעלים על ממשלת ישראל מצד הוואטיקאן ומצד נציגי ממשלות של מדינות קתוליות בישראל, להימנע מלשפוט את קאפוצ'י בפומבי, כדי לא להחרیف את היחסים בין ישראל לבין העולם הנוצרי. בין השאר הועלתה הטענה, כי ה' מישפט עלול להעניק קנה לעמולה האני מרישראלית של אירגוני הטרור הערביים בעולם, ולגרום להסתה על רקע דתי. לא מן הנמנע שבסופו של דבר אומנם תיכנע ממשלת ישראל ללחצים אלה, וקאפוצ'י יגורש מהארץ ללא מישפט.

אין פסיכולוגים

לניצולי מעלות!

עשרות מתלמידי בית הספר הדתי בצפת, שניצלו מהטבח בבית הספר במעלות, שרויים במצבים קשים של חרדה והלם. מבלי שיוכו בטיפול פסיכולוגי מתאים, מסתבר כי הממשלה, שהעמידה לרשות מישפט חות הניצולים את כל הכספים הדרושים לשיקום, אינה מצליחה לטפל כראוי בצד הסוציולוגי-פסיכור לוגי של האסון. הפסיכולוגים הבודדים הנמצאים בי צפת אינם מסוגלים לפתור את שפע הבעיות ה' נוצרות, המחייבות טיפול דחוף.

קריאה פומבית שהופנתה לפסיכולוגים בכל רחבי הארץ להתנדב לעזרת הילדים, לא נענתה. אף פסיכולוג אחד בארץ לא היה מוכן להתנדב למשימה.

המורדים הכורדים:

"ישראל מתוכרת לנו!"

בניגוד לדיעות שהופצו ביוזמת ממשלת עיראק, כי המורדים הכורדיים נחנים מי פיוע ישראלי, הושמעו לאחרונה תלונותיהם של המורדים הכורדים על כך שישראל אינה מסייעת להם במיחמתם נגד העיראקים.

כתב השבועון הצרפתי ל'אספרס, אמיל גיקואטי, שערך ביקור אצל לוחמי ה"פשמרגה" של הגנרל מוסטאפה בראואני, וספירסם כתבה נרחבת על ביי קורו זה בעיתונה, טען כי מנהיגי המורדים הכורדים

פנייה להחזרת

קצינים "מוקפאים"

מיספר גורמים פנו לאחרונה אל ראשי הממשלה ואל שרי הביטחון, כי בקשה לעיין מחדש באפשרות לשלב במערך צה"ל קצינים ש"הוקפאו" מאז מלחמת יום הכיפורים. חי מדובר הוא בעשרות קצינים בדרגות שונות, בהם כמה שהצטיינו בפע'ות מרובות ובמהלך המלחמה, ש' נטעלו בשל סיבות שונות, בתוכן מריבות על רקע אישי, הועברו מתפי קריהם.

על רקע המסע החגיגי ההתנחלות לשירות קבע בצה"ל, פוענח חסנים י' ראשי הממשלה ושר הביטחון, כי לא ייתכן מצב בו מניחים קצינים ש' השתחררו בצה"ל לפני שנים, בעוד אין מנצחים עשרות קצינים העשויים למלא עמדות מפתח.

צה"ל עומד

להקים תיאטרון

תיאטרון רפרטוארי המיועד להציג בפני הילי צה"ל מחזות תיאטרון קלאסיים ומקוריים, יוקם עדידי צה"ל בתחילת שנת 1975. כבר נעשות כל ההכנות, במסגרת מיפקדת קצין חי' נוך ראשי צה"ל, להכין את השחק' נים, הבמאים והרפרטואר הדרוש ל' תיאטרון.

בניגוד להקמת התיאטרון הקיימות ליד החילות והפיקודים השונים, יהיה תיאטרון צה"ל כפוף למיפקדת קצין חינוך, והצגותיו ייערכו בפני חיילים בלבד. הצורך בהקמת תיאטר' רון עצמאי לצה"ל נודר, בעיקבות ה' שניים בהכאת הצגות תיאטראות ה' אזרחיים ליחידות קודמיות, ומשום שלא תמיד הולם הרפרטואר שלהם את הצרכים והרמה של החיילים.

התמרמרו באוזניו על מיעוט הסיוע שהם מקבלים, ובין השאר קבלו על כך שישראל אינה מסייעת להם.

תרגיל גיוס

מילואים נוסף

אם אתה חש את עצמך מקופה, עז כך שלא נקראת להתייצב ביחידתך הצבאית בתרגיל גיוס המילואים שנערך השבוע, אין לך מה לחשוש. תוך מיספר חודשים עשוי צה"ל לערוך תרגיל גיוס מילואים נוסף. כל הסיכויים הם שבתרגיל זה ייקראו להתייצב אלה שיחידותיהם לא נקראו בתרגיל ה' נוכחי.

האם צפויה

מילחמת התשה

מצד ירדן?

כתוצאה מסירובה של ממשלת ישראל להיענות לתביעה הירדנית להפרדת כוחות עוד לפני התחלת משא ומתן בין ישראל וירדן, העלו גורמים אמרי' קאיים את האפשרות כי התעקשותה של ישראל בי נושא זה עלולה לגרום את המלך חסיין לחימום מחודש של הגבול בבקעת הירדן.

ספק רב הוא אם חסיין יסתכן בפתיחת מיתקפה על ישראל, כדי לאגף אותה להפי רדת כוחות, אפילו במחיר תבוסה לצבאו. אולם בעיקבות ביקורו של חסיין בארצות הברית, מערכים שם כי המלך הירדני עתיד להיגרר לפתיחת מידחמת התשה מוג' בלת בביקעה.

שוחרר

מלי לרמן

מלי לרמן, שהורשע עם קבוצת רמי לבי' נה בעבירות ביטחוניות, שוחרר השבוע ממאסר. לרמן ישב בכלא שמונה חודשים, שוחרר לאחר ניכוי שושי העונש בגלל התי' נהגותו הטובה.

תחילה גידון לרמן לתקופת מאסר ארוכה יותר, אך בית המישפט העליון הקטין את עונשו ועונש יתר המורשעים.

הוועדה המיוחדת של בתי הסוהר החליטה לשחררו בניכוי שליש הזמן, למרות התנגדות גורמים מסוימים.

MOUSON
cosmetic

24 שעות

של רעננות
בנחוח פרחים
מעניק לגופך
הדאודורנט ספרי
של מוסון

דאודורנט לגברים בנחוח ספורט וטבק

תמרוקי "מוסון" - המפגש בין טיב ליופי

איש השנה

לא

בשם החוק

נראה שהטענה בדבר הפרת החוק מצד מתנחלי סבסטיה אינה טענה היכולה לעמוד במבחן ההיגיון. החוק אינו מקודש, וכאשר אתה בטוח שהחוק הוא רע ויש לשנותו — זכותו וחובתו של כל איש מצפון, לצאת ולהפגין ולנסות להסיט את דעת הקהל על מנת שהחוק ישונה. ה"ארגומנט" החוק והאמיתי בענין סבסטיה צריך להיאמר בגלוי, מתוך יושר אינטלקטואלי. אנו רוצים בשלום. כל התנחלות ביהודה ושומרון מרחיקה את השלום ו"סותמת את האופציות לקראת הסדר, וזאת משום שאין כל סיכוי לשלום אמת. תוך התנחלות וסיפוח.

אמנון שגיב, ירושלים

ממשלה לא מוסרית

עם כל הקרדיט הרצון הטוב שנתתי יחד עם אחרים לממשלת ישראל החדשה בראשותו של יצחק רבין, יש לומר בכל הצער שהיא התחילה לאכזב כבר בראשית דרכה. יותר מזה: קשה להבין את מדריכותיה בשאלה החשובה ביותר המעסיקה אותנו כיום: הדרך לשלום עם הערבים. זה"ע אתה אמר יצחק רבין בנאום ל"חיילים: ממשלה השולחת חיילים למלחמה, מבלי לעשות כל מאמץ אפשרי להימנע ממלחמה. היא בלתי-מוסרית. רבין מצפה להתקדמות לקראת שלום באמצעות ועידת ז'נבה, בה צריכה להשתתף גם סוריה. אולם כיצד יכולה סוריה להשתתף בועידה זו, אם כבר עכשיו חוזר רבין ומדע במפורש שגם במסגרת הסכם-שלום כתוב וחתום לא תוחזר דלת-הגולן לידי הסורים. כי אם תהיה חלק בלתי-נפרד ממדינת ישראל. מכאן יוצא שדווקא ממשלת רבין עלולה להיות הממשלה אשר תשלה, חס וחלילה, חיילים למלחמה, מבלי לעשות כל מאמץ אפשרי להימנע ממלחמה — והרי רבין עצמו הגדיר ממשלה כזו כבלתי-מוסרית.

עמנואל פמיננסקי, גבעתיים

מתווכחים אצלנו על "ישות פלסטינית" על "עם פלסטיני" וכו', אולם מתעלמים משאלה יסודית ששואלים בכל העולם, ואשר אנו כיהודים לאומיים וציונים צריכים להבין אותה ולתת תשובה עליה: ב"שטח יהודה ושומרון יושבים מאות אלפי בני-אדם ערבים תחת שילטון-כיבוש צבאי ישראלי, שהוא זר להם. איך ייתכן שילטון-כיבוש צבאי היום — כימעט היחיד בעולם — שהוקם על-ידי מדינה יהודית שהשתחררה בעצמה מעול כיבוש זר, דוגלת ב"דמוקרטיה וחופש עמים?"

ד"ר גבריאל א. רויד, ירושלים

מחומה פנינה

פנינה

התבוננתי בגיזרתה החטובה של ה"דוגמנית פנינה רוזנבלום שהופיעה במדור קורא יקר (העולם הזה 1928) וניסיתי להיזכר מה כל-כך מוכר לי בתמונה זו. טיילתי מיספר שנים לאחור וראיתי את עצמי מבקרת בתערוכת הציונים של יורם קניוק במוזיאון תל-אביב הישן. התבוננתי אז בציון רקדנית אכסוטית שחומה, ש"נצות על ידיה, רגליה וראשה. אני זוכרת ששאלתי את עצמי: מה לתמונה, פרימריטיבית? זו בין תמונות-הנוף הענקיות שהיו תלויות סביב? אך לא בזה העניין. היה משהו בתנוחתה של אותה רקדנית, שדמה כימעט בדיוק לתמונת הדוגמנית שכה הוציאה את יורם קניוק מכליו. ומתעורר בי הרצון לשאול: דחילק, על מה כל המהומה? האם משום שפנינה רוזנבלום מוכירה ליורם קניוק את ימי נעוריה, כשעוד היה מסוגל להיגנות ממשו? ופה? כושר-הראייה שלי מורה לי כי יש לפנינה גוף של אפרודיטה צעירה. חוש האבחנה שלי, למיקרא דירה במעון-עולים. חוש שלי, זו התברכה בשפע של תמימות וגופש טהור. אם איוו קבוצת סטודנטים לא תאכל את מוחה בטרם עת, ואם אנשים טובים כמו יורם קניוק לא רק יתעספו באצטלה של תרבות ולא רק ידברו על רוחב-לב ונדיבות אלא יממשו אותה הלכה למעשה, הרי בעזרת ההשכלה וההכונה, שיינתנו לפנינה, עוד תצמח ממנה משוררת טובה.

ליאורה תורן, תל-אביב

עם התקרב ראש-השנה, אני רוצה להיות הראשון להציע לכם את איש השנה תשל"ד: מוטי אשכנזי, סמל תנועת-המחאה שהתעוררה בעקבות מלחמת יום-הכיפורים.

אמנון גור, תל-אביב

...ראש-הממשלה יצחק רבין, האיש ה"מסמל את סוף תקופת גולדה-דיין. י. יצחק, נתניה

...החייל האלמוני שמסר את נפשו ב"מלחמת יום-הכיפורים בגלל המחל, אליהו גבאי, רמלה

פרשת זעירא

חשבתי שאינכם יכולים להפתיע אותי יותר, וכי אוכל לנחש מראש את עמדתכם בכל עניין. גם מבלי לקרוא את העולם הזה מדי שבוע. כתבתם על פרשת האלוף זעירא (העולם הזה 1929) הצליחה להפתיע גם אותי. עכשיו אני חוזר להיות שרוי במתח...

יהודה הנרי, תל-אביב

...נאמנים למדיניותכם להגן תמיד על ה"underdog". ב. לוי, חולון

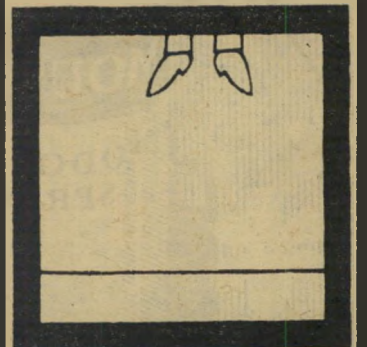
...כשכולם אומרים לבן אתם אומרים שחור. כשכולם אומרים שחור — אתם אומרים לבן!

דני שיטריי, חיפה

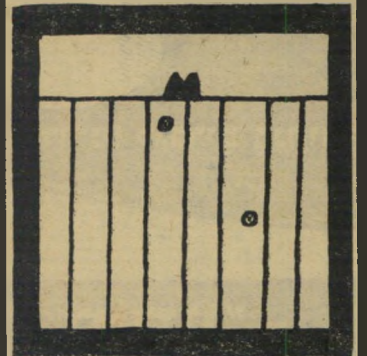
אכזבה. לקרוא דווקא בהעולם הזה מאמר הגנה על חריגים ומחדלים. יש מספיק עיתונים שעושים זאת במדינה גם בל"עדיכם. לא לשם כך אתם קיימים. חנה ג. תל-אביב

קשקשת 1930

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כור תרת מתאימה לציון שלמטה. שת"כ ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכור תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמה.

קשקשת 1928

- ביאליק כותב את "מאחרי הגדר".
- זוג תושבים ותיקים ממתינים ל"הודמות לתפוס דירה במעון-עולים."
- גר ג'יסים, רמת-גן
- בלש בשעת איתור מפירי צור הקפאת-הבניה.
- הלל גזית, ראשון-לציון
- אב ובנו מציצים למחנה גורדיסטים. דבורה זאבי, רמת-השרון
- יצחק רפאל וזבולון המר מחכים לתורם להיכנס לממשלה.
- מ. פינקלשטיין, תל-אביב

"העולם הזה", שבועון החרשות הישראלי • המערכת "המינהל": תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386 • תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור • הפצה: "גד"מ • גלופות: "צינקוגרפיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא ירי

פסטיבל הצביעות נחוג השבוע במלוא הדרו. אי-אפשר היה השבוע שלא להתמוגג משפע ה"מאמרים, שפורסמו בעיתונות הישראלית סביב פרשת החריגים של ראש אמ"ן לשעבר, האלוף אלי זעירא, ניצול חיילים ושימוש-לרעה ברכוש צבאי." לפתע התגלה לנו מי הם שומרי המוסר האמיתיים שבתוכנו. היו אלה שכניו של האלוף זעירא בשכר נת הקצינים צלה, בהם קצינים בשירות ובדימוס ובני-מישפחותיהם, שלא מצאו מנוחה למצפונם עד שהביאו למינוי ועדת-חקירה לחקר האשנותיהם. היו אלה גם שומרי הגחלת המוסרית שבעיתונות הישראלית, החל ביוסף ("טומי") לפיד, איש מערב, אשר קבע כי "פגמים אסתטיים — ולו גם בעלי אופי מוסרי ולא פולי — בחלונות הגבוהים, הם דוגמה רעה להמונים" וכלה בשבתאי ("סבי") טבת, הביוגרף הרשמי של משה דיין, איש הארץ, שלא הסתפק בנויפה שנוף הרמטכ"ל באלוף זעירא, וקבע: "החלטת הרמטכ"ל עשויה רק להגביר את הציניות שמשלה בכלל מסוגל להיותן אצלנו. הרגשת התיסכול ושום-דבר-לא-שווה לא ייוותרו אצל אותם שכנים בלבד." נוגע ללב ממש.

אלא שההתפעמות נפגמה במיקצת נר כח החשש שהתנגב ללב, שהתעוררות ה"מצפון והמוסר הציבורי היא סלקטיבית, אם לנקוט לשון-המעטה.

כבר היו דברים מעולם. אין זו הפעם הראשונה בה מתפרסמות האשמות מפרי רשות על ניצול חיילים במדים ורכוש צבאי לצרכים פרטיים של בעלי שררה בצה"ל. רק לשם תזכורת: בשילוחי שנת 1971, פתח העולם הזה במערכה ציבורית נגד עיסקי העתיקות של מי שהיה אז שר-הביטחון, משה דיין. בין שאר העבירות שייחסו אז העולם הזה, אורי אבנרי, ודן בן-אמון, למשה דיין, היו גם האשמות מפורשות על ניצול חיילים במדים ורכוש צבאי לצורך גילוי העתיקות, חפירתן ו"העברתן לביתו של משה דיין בצהלה.

דיין הואשם אז, שחור-על-גבי-לבן, כי השתמש בציון צבאי ככד, בכליתובלה ובמסוקים של צה"ל לצורך חפירת העתיקות והעברתן לביתו; שחיילי צה"ל בשירות פעיל הופקדו לאבטח את המקור מות בהם נהג דיין לחפור, ונשארו לשמור על הציוד הכבד שהובא לצורכי החפירות, גם כשדיין חזר לביתו; שקצינים בכירים של צה"ל הועסקו כסבלים כדי לסחוב את מימצאי העתיקות של דיין, ושקצינים-מימשל של צה"ל, סרן בשם יוסף יפת, הועלה בדרגה תוך זמן קצר וקיבל תפקיד של "קצין הלכירוח", משום ש"היה מודיע שר-הביטחון על עתיקות שהתגלו בעזה וברצועה-הסיני.

כתוצאה מכך הוגשו תלונות מפורטות למישטרה, הוגשו שאילתות בכנסת לכל השרים הנוגעים בדבר, והעניין הגיע עד ליועץ-המישפטי לממשלה. שום דבר לא קרה. המימסד כולו התגייס כאיש אחד כדי להגן על דיין. שום ועדת-חקירה לא מונתה לחקור בהאשמות. איש לא העז לנוח במשה דיין. מגניו של אלי זעירא היום התגלו אז כמגיניו הנלהבים ביותר של שר-הביטחון. העיתונות הישראלית, במידה שהעזה להתייחס לפרשה, הגנה על זכותו של דיין לחרוג מעל ומעבר לחוק, בגלל תרומתו לביטחון במדינה.

גם למשה דיין היו שכנים בצהלה, אנשי-צבא בפועל ובדימוס. והנה, ראה זה פלא: איש מהם לא ראה משאיות צבאיות וחיילים במדים המעבירים לביתו מימצאי עתיקות. איש מהם לא שמע את רעש המנופים הכבדים שאותם היה צורך לגייס להרמת העתיקות אל תוך החצר. מצפונם לא הוטרד. שנותם לא נדדה בלילות באחד ממאמריו על הפרשה (העולם הזה 1787), כתב אז דן בן-אמון: "בעניין זה, כמו בשטח השחיתות האחרות הפורחות במדינה, קיימות שתי אפשרויות: או שכולנו נכבד את החוק, או שיותר לכולנו לעבור עליו."

החברה הישראלית בחרה באפשרות השנייה. נכון, מלחמת יום-הכיפורים שינתה את יחסה של החברה הישראלית לנומרות הפסולות, שהיא עצמה הנהיגה אותן והשלימה עימן. זוהי תובעה חיובית ומערידה. אבל צורם את האוזן שדווקא מקהלת הצבועים, שתורמו יותר מכל האחרים להשלמה עם "פגמים אסתטיים" פוליטיים ומוסריים היא המנסה כיום לתת את הטון בהטפת-המוסר לאומה, תוך התכסות במסיכה של צדקנות מתחסדת. ונאמר כבר בתלמוד: "אל תתייראי מן הפרושין ולא ממי שאינן פרושין, אלא מן הצבועין שדומין לפרושין, שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר כפחוס."

במדים, בתקופה בה כיהן עוד כרמטכ"ל.

בעיקבות המאמר "השוד הנוצץ" (העולם הזה 1927) על הקלות מס'ההכנסה הניתנות ליהלומנים. רוצה אני למסור במספר מילים על מצבנו כעובדי ענף תעשיית היהלומים. העבודה בענף זה היא קשה ור מעצבנת. חלק גדול ממסכורתנו מנוכה למס'ההכנסה, ואילו היחס האנושי של ה מעבידים אלינו הוא מתחת לכל ביקורת, ומוראל העובדים ירוד מאוד. ההסתדרות לא עושה דייה כדי להיטיב את מצבם של עובדי ענף זה, ומצד שני מתעשרים היהלומנים על גבם של העמלים, ומשלמים את מס'ההכנסה הנמוך ביותר. איפה ה צדק?

י. חפץ, בני ברק

מי תיכנן

את רצח קיסטינג'ר?

בעיתונכם (העולם הזה 1923) הופיע מאמר שבו מצוטטים דברים, שנאמרו כביכול עלי ידי אחת מחברות תנועתנו לי בעלה, כשדברים אלה משמשים ראיה בתדיינות בין בני הזוג. בין הדברים ה מצוטטים מפיה, יש סיפורים על קשר לרצח את ד"ר הנרי קיסטינג'ר, ולהחלף

פעילות א"י השלמה גרנות
— לשמור על הסדר הטוב!

את השילטון בישראל בכוח, שנקשר — כך מסופר — בין פעילי התנועה למען ארץ ישראל השלמה. אין ברצוננו להתערב בהליכים בין בני הזוג הנ"ל, אולם מכיוון שקוראים עלולים לפרש את הדברים שלא כהלכה, ולייחס לתנועתנו ולפעיליה מעשים או כוונות שלא היו ולא נבראו, הרי למען הסדר הטוב הריני בא להודיעכם כי מעולם לא הועלתה ולא נדונה, בכל פורום ומיפגש של תנועתנו או של פעיליה, כל הצעה או תוכנית מהסוג האמור, וכל מי שמכיר את תנועתנו ואת פעיליה, יידע לבטח כי מחשבה כזו גם לא היתה עולה בקירבנו.

אכנר ארדיך, מזכיר כללי, התנועה למען ארץ ישראל השלמה, תל אביב

● התוכנית לרצח קיסטינג'ר נחשפה בדיון בבית הדין הרבני בפנת'תיקון, שם טען הסופר יהושע ("יוש") גרנות, כי שמע אודותיה מפי אשתו, צביה גרנות, מהפעילות המרכזיות של התנועה למען ארץ ישראל השלמה. העולם הזה הקפיד לציין בכתבה, כי התוכנית הועלתה על ידי חסידי ארץ ישראל השלמה ולא על ידי פעילי התנועה. יחד עם זאת, נעים להיווכח ש אנשי תנועת ארץ ישראל השלמה, שתמכו במעשה סבסטיה, מודעים לצורך בשמירה על הסדר הטוב.

elan
marketing
Group

informarketing (israel)
social, demographical and marketing data

דרושים מיד 1. מראיינים ומראיינות 2. מדגמות

בכל חלקי הארץ גם בישובים קטנים

לעבודה קבלנית בשעות היום והערב
מקומות התעסוקה בהתאם לבחירה
ממוצע שעות העבודה בחודש — 50 שעות

- * קשר טלפוני גוח — תנאי
- * גיל: 21—40
- * השכלה תיכונית

לפנות טלפונית 03—255947 בימים א'—ה'
בשעות 8.00—13.00 או בכתב לת.ד. 33439 ת"א,
עבור "מראיינים" או "מדגמות".

(הצעה זו בתוקף עד פסח תשל"ה)

- * צעירים
- * אקדמאיים
- * עצמאיים
- * מכנאים
- * משוחררי צבא

את כל אלה
חונל למצוא במדור

דרושים

החדש של

השולם הזה

שיחחיל להופיע
אחרי ראשי השנה

למיזוג אוויר מושלם במכוניתך - סע עם "אלכס אוריגיןל"

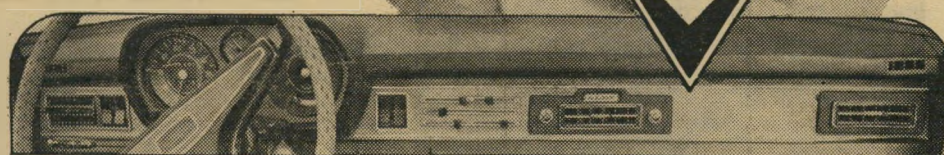
המזגן המקורי והיחיד המתוכנן
ומיוצר לכל סוג מכונית בנפרד

מתקן אוריגיןל נוסף של
חב' "אלכס" מנתק את המזגן
בזמן שהמנוע מתאמץ.

דק אחד מכל שלושה מזגני
"אלכס אוריגיןל" מיועד לך
השניים האחרים - לייצוא.

פיתוח, דגנון, ייצור, התקנה
ושרות - הכל תחת גג אחד.

אחד מתוך יותר מ-50 שוגים של מזגני "אלכס אוריגיןל"
המותאמים במיוחד לדגמי המכוניות למיניהן

באיזור חדרום להשיג אל: "קירור בני" באר שבע,
איזור התעשייה, דרך הנגרים, טל. 057-76812

חב' אלכס צעימ - מזגנים לרכב
רח. היצירה 18, רמתגן, טל. 723625

זה יכול היה להיות „פרלמנט גדול” * אבל בתום

המושב השנתי הראשון של הכנסת השמינית ברור שזוהי הכנסת

הירודה ביותר שהיתה עד כה * הוותיקים בחבריה קוראים לה:

כנסת של אנשים

ובביקורת-עצמית. גדירה, אמר: „אבורביעה ואני הם שני חברי-הכנסת היחידים שעדיין מסתובבים במיסדרונות ולא יודעים מה הם עושים כאן.” כוונתו היתה לח"כ **חמאד אבורביעה**, נציג רשימת הבדווים של המערך. זה כימעט נכון. יפה, איש שמורות הטבע, עדיין תמה איך הגיע לכנסת, ולשם מה. חיי הכנסת אינם מעניינים אותו. הדיונים משעממים אותו עד דמעות, וכל המתרחש בבניין נראה לו כבדיחה תפלה. אפילו בשטח שבו יכול היה להביא לכנסת תועלת רבה — אקולוגיה, הגנת הסביבה — תרומתו היא אפסית. כחייל ממושם הוא בא לבניין, מצביע כשהוא גורד להצביע, ומתעלם מכל השאר. יפה, לפחות, מודה במצב זה. כמה וכמה חברי-כנסת אחרים אף אינם מסוגלים לכך. הם מסתובבים בבניין כרוחות-רפאים, ואיש אינו יודע לשם מה נבחרו, ואיך, ומדוע.

באותה התייעצות התחוללת-למחצה הוזכרו שמות רבים. מה עושים בסיעת המערך **אורה נמיר**, למשל, או **בן-ציון חלפון**, מי שהיה סגן שרי-החקלאות בכנסת הקודמת, או **אברהם גבלר**, סגן-מזכיר המפלגה? לשם מה בא למוסד זה איש מפ"ם, **מאיר** („יודקס") **תלמי**? מי ומה זה **אליעזר אבתבי** במפד"ל — אדם שהעיתונות טועה באופן קבוע באיות שמו? מה עושים החכמים מטעם חרות — **מתי דרובלס**, שתפקידו היחיד, הוא לצעוק על פי פקודה בסערות מפוברקות, או **מאיר כהן**, או **פסח גרופר**? מי הם, בעצם, **אלי מויאל** ו**ליאו דיציאן**? מה עם **יצחק פרץ** מע"מ?

כך התמשכה הרשימה, ולבסוף הגיע הדיון למבוי סתום. פשוט אי-אפשר לבחור. תרומתם של כל אלה לכנסת היא אפס — אך האפסים רבים הרבה יותר. יש בכנסת השמינית לפחות ארבעים אנשים, שאילו בלעה אותם האדמה לא היה איש מרגיש בהיעלמם.

גם לא הציבור. מבחינה זו, ייתכן שזא היה עדיין תקדים למצב הנוכחי. בתום מושב שנתי שלם, עדיין יש עשרות חברי-כנסת שהיציבור פשוט אינו יודע את שמותיהם, לא כל שכן את מראה פניהם.

ר"צ: הסיעה שנעלמה

המצב אינו שווה בכל הסיעות. כמובן. יש גרועות יותר, ויש גרועות פחות.

ייתכן שההבדל הבולט ביותר בין הכנסת הזאת לבין קודמתה הוא במעמדן של הסיעות הקטנות. בכנסת השביעית והשמינית נתנו הסיעות הקטנות ביותר את הטון, חלשו על החיים הפוליטיים, הפכו גם דיונים מישניים לאירועים מרתקים. הן התמחו בהעלאת נושאים שעניינו את הציבור. ושהסיעות הגדולות לא היו מעוניינות להעלותם. הן הפרו את כל מערכות הכניסת ברעיונות חדשים והצעות מעשיות.

התחילה בזאת סיעת העולם הזה — כוח חדש, בראשית הכנסת השישית. המרכז החופשי הצטרף לפעילות זו עם גירושו מגח"ל. שתי סיעות אלה הפכו את הכנסת השביעית למה שהיתה, עד שהסיעות הגדולות התאחדו נגדן והעבירו את חוק בדריעופר.

לכל זה אין זכר בכנסת השמינית. סיעת העולם הזה — כוח חדש הוצאה מן הכנסת ביום הבחירות, והמרכז החופשי איבד את ייחודו עם הצטרפותו לליכוד. הסיעות החדשות לא מילאו את החלל הריק.

מפתיע ביותר הכישלון המדהים של סיעת ר"צ. לכאורה, היתה זו צריכה להיות הסיעה הפעילה והמר" שימה ביותר בכנסת. היא חדשה ורעננה. אין לה התחייבויות קודמות. בראשה עומדת שולמית אלוגי, שהיתה פעילה למדי בכנסת השישית, כח"כ המערך (מפא"י). בהיוו תה בשולי הקואליציה, היא יכולה עכשיו ליהנות משני העולמות. ואכן, רבים היו בטוחים שאחרי ניצחונה המפתיע בבחירות, תהפוך סיעת זו למוקד ההתעניינות בכנסת. שום דבר כזה לא קרה. ר"צ לא התבכיעה חותם על הכנסת אף ליום אחד. היא כאילו נעלמה, וזאת ידעה הכנסת שבאה אל קירבה. מה גרם לכך? תחילה התבככה שולמית אלוגי

ח"כ ר"צ מואב, פרידמן ואלוגי
„הגבירה המירשעת..."

ח"כ מאיר פעיל
„הצבע והחן של קודמיו..."

ח"כ אהרן איזמר
יורשו של מורד ויריבו

ה ניראה כמו קטע אבסורדי במיוחד במדור 200 הארץ, או במישור ניקוי ראש.

ועדת-הכנסת התכנסה לשיבת-חירום, באווירה של משבר. על הפרק: שרה אמנו.

המאורעות שאירעו — אם אומנם אירעו — לפני קרוב ל-4000 שנה, עמדו לגרום למשבר פרלמנטרי ראשון במעלה.

שורש המשבר בכנס נשים, שבו נאמו חברת-הכנסת **גאולה כהן** והשרה **שולמית אלוגי**. כהן, הרואה את עצמה כיורשת דבורה הגביאה, קבעה בנאומה ששרה אמנו היתה „האשה הגדולה שראתה את העתיד, ואשר אסרה על בנה יצחק לשחק ולהתרועע עם ישמעאל."

על הטפה קנאית זו הגיבה אלוגי בהיסטוריוסופיה משלה: „שרה, הגבירה המירשעת, אשר התעמרה בהגר בהיותה בהריון, ואחר-כך גירשה אותה עם ילדה למיד-בר..."

הדברים פורסמו לפני שבועיים בדיעות אחרונות. מייד הודעו חברי-הכנסת הדתיים כנגד התבטאות נוראה זו של שרת-ממשלה בישראל. הם הגישו הצעה דחופה לסדר-היום: דברי השרה על שרה.

נשיאות הכנסת סברה, משום-מה, שאין דחיפות מיוחדת בניתוח המאורעות שאירעו, לפני 160 דורות בערך, בבית אברהם אבינו. מה גם שקשה לתקנם עתה. אבל הדתיים לא נחו. הם עירערו על ההחלטה בוועדת-הכנסת. היה צורך בגיוס טטאלי של חברי הוועדה מכל המפלגות, ואז נדחתה ההצעה על חודו של קול — 9 נגד 8.

קומדיה זו, שאירעה בשבוע האחרון של המושב הראשון של הכנסת השמינית, מסמית את את אופייה של כנסת זו כולה.

מיסרד, קוריוז, לא שותף

מ מבחינה מסויימת, היה לכנסת זו מזל. בימה הראשונים נפלה המישמרת הוותיקה וקמה ממשלה בעלת הרכב חדש. לממשלה זו יש רוב זעיר, ועל כן נערכו בכנסת הצבעות רבות על חודו של קול. הדבר חייב את נוכחותם של כל חברי-הכנסת בבניין. על סדר-היום של המדינה עמדו בעיות גורליות של מילחמה ושלוש. שחייבו הכרעות.

אתגרים אלה יכלו להעלות את הכנסת השמינית לרמה הרבה יותר גבוהה מקודמותיה, להפכה ל„פרלמנט גדול".

אבל זה לא קרה.

קרה משהו אחר לגמרי: הנסיבות רק חיפו על מצבה העלוב של הכנסת, וסיפקו איזכור סיעות הפרו-כושר ונחותות-ירמה.

הנוכחות ההמונית של „ח"כים בכוננות" במיזנון, חיפה על העדרות חברי-הכנסת במליאה. ריבוי הוויכוחים „סוערים" על הנחלות ושלוש חיפה על מיעוט הדיונים על רפורמות בחוק ובסדרי-שילטון. הסערות התכופות בחוך הסיעות עצמן חיפו על הרכבן העלוב.

בסוף המושב כבר היה ברור שהירידה הי מתמדת של בתי-הניכוחים, מכנסת לכנסת, לא נעצרה, אלא להיפך. הכנסת השמינית עלובה מקודמתה. הממשלה ראתה בה מיסרד, ולפי עמים גם קוריוז — אך לא שותף שיש להתייחס אליו כרצינות.

נשמות מועות במיסדרון

כ מה ימים לפני סוף-המושב ישבו חברי-כנסת אחדים במיזנון, ודנו — כדרכם של חברי-כנסת — בבעיה מרתקת: איזה חברי-כנסת השפיע פחות מכל אחר על פעולת הכנסת השמינית?

ההכרעה היתה קשה מאד. כי יש ח"כים שלא עלו על הדוכן אפילו פעם אחת בכל שמונה חודשי קיומה של כנסת זו, שלא תרמו דבר לדיוני הוועדות, שהם מעין „נוכחים נפקדים".

מישהו הזכיר את אימרתו של ח"כ **אברהם יפה**, האלוף (מיל.) גדול-המידות, המייצג של „התנועה למען ארץ-ישראל השלמה" בליכוד. יפה, המחונן בחושי-החומר

בתכסיסים שונים, לעיתים תמוהים (ההצבעה בעד ישראל ישעיהו כיו"ר הכנסת, ההימנעות בהצבעה על ביטול הסובסידיות, הצעת אלמוגי לראשות הממשלה, וכיוצא באלה). לאחר מכן הצטרפה לממשלה, ואיבדה כליל את הלהט האופוזיציוני.

גותרו שני חבריה. השני ברשימה, ח"כ בועז מואב, הוא אחת הנשמות האבודות של הכנסת. אין הוא מוצא את מקומו בה, אין הוא מפתח בה פעילות כלשהי, ואילו אינו קיים בה כלל. הנושא היחיד שעניין אותו — שינוי שיטת הבחירות — נשמט מידיו, כאשר התברר שהמערך מצל את הסיסמות התמימות של תובעיה שנינו כדי להציב אחרונה ענקי, שיחלל את ר"צ ול"ע.

השלישי ברשימה, ח"כ מרשה פרידמן, היתה יכולה לבלוט יותר, לולא תכסיסה של מנהיגת מפלגתה. אבל גם היא נשארה בצל, אפילו בנושא המעניין אותה — זכויות האשה — לא נעשה כימעת דבר במשך כל מושב הכנסת. בסך הכל הוגשה הצעה להתרת ההפלות, שעוררה בציבור פחות עניין מיומנתו החדשנית של אורי אבנרי על נושא זה בכנסת הקודמת.

למעשה השתתקה סיעת ר"צ לגמרי בכל הנושאים ששימשו לה דגל במערכת הבחירות — סירי שלטון, זכויות האזרח, הצורך הדחוף ברפורמות מרחיקות לכת.

מוקד: לא מוקד

ב העדר פעילות כלשהי מצד סיעת ר"צ, יכלה סיעת מוקד למלא את החלל. היא נותרה כסיעת היחיד היחידה בכנסת — מצב דומה לזה שבו הטביעה סיעת העולם הזה את חותמה על חיי הכנסת במשך שנים. על פעילותה של סיעת זו חרץ השבוע אחד המומחים לחיי הכנסת, העיתונאי דניאל בלון, דין אכזרי. הפרשן הפרלמנטרי המבריק כתב בעיתונו, דבר: „מאיר פעיל במוקד ודאי שאינו יורש לאישיות כלשהי סנה המנות, אך הוא חסר אף את הצבע והחן המיוחד של קודמו — שמואל מיקוניס.“

ייתכן שזהו פסקדין קיצוני מדי, אך אין ספק שסיעת מוקד לא מילאה את החלל הריק שנפער בכנסת זו. פעיל מייצג בנאמנות את עמדות סיעתו, הנמצאת עתה בשולי המערך, אך אין באפשרותו להעלות נושאים שירתקו את הכנסת והציבור, למלא את הדיונים בשלל רעיונות חדשים לרפורמות בכל תחומי החיים, או לכפות על הכנסת להתייחס בדיועות של מיעוט קטן אך בעל מישקל סגולי.

סיעות ר"ק ול"ע נשארו אפוא חסרות ושיגרתיות. הן פועלות בעיקר כחידות עור של המערך, תוך הסברת עמדותיהן בנאומים משעממים.

נשכחו הסערות המפורקות של „הצעת האונזר“ מאז שגדעון האונזר עצמו הפך שר, אפילו הופעות ר"ק מעוררות רק סערות שיגרתיות. הכל רגילים לנאומי ר"ק, החוזרים על עצמם בדייקנות של שעון, ואיש אינו יכול לשכוח שזו הפעם הראשונה שיש מישקל לקולות ר"ק. הדרושים מדי פעם להצלת הממשלה.

מבחינה פוליטית, גורם המצב לשיתוק כימעיט מוחלט של מנהיגיהם. כמחנה עצמי, אי, המסוגל לאזן את מחנה הסיפוח. איזון כזה ניצר, אם כי באופן מלאכותי, בכנסת הקודמת, כאשר סיעות השלום הקטנות חיפו על חולשתן המיספרית בשלל יוזמות ובכונן פרלמנטרי, והביאו לכך שמו כל יוזמה של אנשי הסיפוח תעמוד יוזמה של אנשי השלום.

בכנסת הנוכחית שונה המצב. נשמעים בה רק שני קולות: קול הקואליציה ועזריה, הרחוקים מאד מתוכנית שלום ברורה ועקיבית, וקול האופוזיציה הלאומנית-דתית. כל אגף הרפורמה והקידמה כאילו נמחק מן החיים הפרלמנטריים.

מבחינה פרלמנטרית, רוקנה העלמות הסיר עות הקטנות, היוזמות והנוחמות, את הכנסת מרוב תוכנה.

אין בה יוזמות חדשניות לרפורמה בחוקים ובסידורי השלטון, אין בה ויכוח חי על רעיונות חדשים, וממילא אין בה פעולה קונסטרוקטיבית לשינוי איכות החיים של האזרח. יש בה רק „סערות מדיניות“ מבוימות וקנוניות פנים-סיעתיות של עסקנים.

שריד ופליט: הח"כים היוזמים

ב העדר סיעות קטנות, המסוגלות לפתח פעילות עצמאית דינאמית, נתפס לפחות חלק מן החלל על-ידי כמה חברי-כנסת העולים על הממוצע הנמוך. בולטים ביניהם שניים — יוסי שריד שריד מפלגת-העבודה, שירש לפחות חלק מסויים מפעילותו של אבנרי, ואהוד אולמרט, איש המרכז החופשי, שירש חלק מפעילותו של שמואל תמיר, אף שהפך בינתיים ליריבו.

המערך והליכוד: שיאמו

ב שתי הסיעות הגדולות, המצב הכללי הוא עגום. עם חדירתם של עסקני-מנגנון במיספר גדול והולך, הולך ופוחת הכושר הפרלמנטרי. סיעת המערך היא מידבר-שממה, אין בה כימעת מישפטים, המסוגלים להשתתף בדיונים המיקצועיים על הצעות חוק, העסקנות האפורה שולטת בכיפה. לפעמים יש רגע של עניין, כשעולים על הדוכן משה ריין או אבא אבן — אך גם עניין זה נובע בעיקר, ממריבות פנימיות. לובה אליאב ויצחק בן-אחריין, המבודדים כליל בסיעתם, נראים עתה כשוליים שיגרתיים, ואינם מסוגלים לפתח פעילות עצמאית משמעותית. המצב בליכוד אינו טוב יותר. אמנם, בחשיבה הליכודית ניכרת פעולתם של קומץ חודשים העולים על הממוצע

ח"כים אריק שרון ובנין משועמם עד דמעות

ח"כ בניציון חלפין מה הוא עושה?

ח"כיות אורה נמיר (למעשה) ונוחת קצב מה היא אמרה?

ח"כים אבתבי ואברהם ציריה (למטה) אין מאיתיהם את השם?

היורד — יחזקאל פלומין, ידידיה בארי ויצחק מודעי. אך לעומת זאת בולט השימון המחלט בחטיבת חרות, שבה נותר ח"כ מנחם בגין ככוכב-עליון יחיד. אולי מצער ביותר חלקו הזעום של ח"כ אריק שרון. כאשר נבחר, קיוו רבים שיטביע את רישומו על עבודת ועדת-החוק והביטחון, יחקור שם שתייערוב את אנשי מערכת הביטחון על מחדלים וביוזמים, ויכניס לכנסת נימה שחסרה בה תמיד — ביקורת משמעותית על הזרוע הביטחונית.

אולם נראה שאריק אינו מוצא את מקומו בכנסת ובעבודה הפרלמנטרית המיקצועית. הוא מעורר עניין כשהוא עולה לגאום על אירועים ביטחוניים, כמישקל נגד למשה דיין — ולא הוא גונב את הכותרת משמואל תמיר המתוסכל, ואפילו מבגין. אך זוהי תרומתו היחידה כימעת. שתי-התעניינותו מצומצמים. כמו חברו בצה"ל לשעבר, אברהם יפה, החיים הפרלמנטריים משעממים אותו, וצורת הוויכוח בכנסת, על בירבוריה האינסופיים, דוחה אותו.

כוכבו של שמואל תמיר לא זרח מחדש בכנסת זו, הוא משולב בסיעה גדולה המצרה את צעדיו, פויל לעבר הממשלה, מנמיך את הטון, משתדל להיות מימסדי, ובדרך-כלל אינו יודע בדיוק מה הוא רוצה. הח"כ היחיד של קבוצתו שנשאר נאמן לו, המלחין המזוקן עקיבא נור, הוא אדם סימפטי, אך איש אינו מתייחס אליו כאל כוח פרלמנטרי.

כך עדה הכנסת לתופעה תמוהה: סיעה אופוזיציונית בעלת מימדים שלא היה להם תקדים, המקימה הרבה רעש עקר, בעוד שאין כות ויעילות עבודתה הפרלמנטרית קרובות לקו האפס.

סליחה, טעות במאה

ב כנסת זו, כמו בקודמותיה, אי-אפשר כימעת לעקוב אחרי נוכחותו ופעילותו של הח"כ הבודד. גם כשטח זה ארץ קוריוז פוקה-עניינים.

מכיוון שרוב הח"כים נאלצים לשהות כל העת בבניין, אך אינם נמצאים כימעת לעולם באולם המליאה, הותקן חידוש בבניין: לוחות אלקטרוניים, המראים לסדרנים מי נמצא במישיכון, וגם כעבור שנים ניתן לבדוק בעד וגגד מה ומבקרם.

החידוש זה נמצא מימון, לעומת זאת לא נמצא מימון להיריש שלמענו דחם אבנרי במשך שנים: התקנת מיתקן-הצבעה אלקטרוני במי-ליאה.

מיתקן כזה, הקיים זה מכבר ברוב הפרלמנטים המת-קדמים, רושם תוך חלקיק של שנייה את הצבעתו של כל ח"כ המשתתף בהצבעה. יש לכך יתרונות רבים: התור צאות נקבעות במדויק, נוכחות חברי-הכנסת נרשמת בפרוטוקול, וגם כעבור שנים ניתן לבדוק בעד וגגד מה הצביע כל ח"כ.

(באמריקה יש מוסדות הדואגים לפירסום סיכום מעודכן של הצבעות חברי הקונגרס, לפני כל בחירות, כדי שהביר חר יידע וישפט. בארץ לא ניתן אפילו לקבוע כיצד הצביעו סיעות שלמות — למשל: ל"ע — בענייני דת, או התנחלות. הדבר אינו רשום בפרוטוקול.

למרות מאבקו הרצוף של אבנרי על מודרניזציה זו, נדחתה ההצעה שוב ושוב. היא לא הועלתה כלל בכנסת השמינית, הפרלמנט נשאר במאה ה-19.

אחת התוצאות: כימעת שאי-אפשר לקבא תוצאות מדוייקות של הצבעה, גם כשהיא נחי תכת על חודו של קור.

מזכירי הכנסת טועים לעיתים קרובות, למרות רצונם הטוב, כי קשה מאד לסכם בדיוק הצבעתם של מאה איש, מה-גם שתוך כדי ההצבעה הח"כים מדברים, קוראים עיתור ניס, צועקים זה על זה או מבקשים להצניע את הצבעתם בעד עניין הנוגד את מצפונם.

בשבוע האחרון של המושב אירעה שוב תקלה כזאת. הצעת הליכוד למישאל-עם על גורל השטחים המוחזקים נדחתה, כך קבע הו"ר, ב-53 קולות נגד 42. אולם מצליפי המערך, שספרו אף הם את הידיים, נשבעים שהתוצאה האמיתית היתה 56 נגד 42.

האולם נשאר ריק

ב שבוע אחרון זה קרה עוד מיקרה סימלי. על סדר-היום עמד מיסמך-יורה פרלמנטרי — החוק לזכויות האדם, הצריך להיות את ההילום בעטרת החוקה העתידה של המדינה.

כאשר נפתח הדיון, קרא הו"ר בשמות הנואמים, בזה אחר זה, אך איש מהם לא נכח במליאה, שהיתה ריקה כימעת לגמרי. הנואמים היטיבו את ליבם במיזון, נרדמו בחדרי-המנוחה או חיפשו את שמויתם בעיתונים. בהעדר נואמים, נאלץ הו"ר לנקוט צעד בלתי-רגיל מאד: לנעול את הישיבה באמצע.

מה יכול להיות סמלי יותר? חוק שאין שני לו בחשיבותו, נושא המחייב עבודה רצינית ואחראית, דיון המאפשר לחברי-כנסת להבליט את מזל מיטענם האינטלקטואלי והמוסרי — והנואמים אינם טורחים כלל לבוא למליאה.

אלה היו שני הסמלים לסיכום המושב: המליאה הריקה בעת הדיון בזכויות האזרח, והסערה סביב פרשת שרה והגר.

„הכנסת מסוגלת להתרגש רק מדברים השייכים לעבר,“ אמר אחד הצעירים, בליגלוג מר, „אפילו אלטלינה ואר-ליוורוב כבר לא מספיקים. אלטלינה הוטבעה לפני 26 שנים בלבד, וארלוורוב נרצח לפני 43 שנים. אבל מה שקרה באוהלו של אברהם אבינו, לפני 4000 שנה — זה באמת הצליח להטעיר את הכנסת. איזה בבל"ת!“

ראש הממשלה מודה ביומנו הסודי כי חיבל בנסיונות עבד־אל־נאצר להיפגש עם מנהיגי מדינת ישראל

מכל רכבות המדים ביומנו, קטע קצר זה, שנכתב כדרך אגב, הוא אולי המתריד ביותר.

„היטלר שני“

במשך דור שלם הוחדר לראשו של כל ילד בישראל כלל אחד. שהפך לעיקר האמונה של הציבור הישראלי:

ידי ישראל היו תמיד מושטות לשלום. מנהיגי ישראל היו מוכנים בכל עת להיפגש עם מנהיגי ערב, בגדיו או בסתר, כדי לדבר על שלום. אולם הערבים דחו את כל הפניות, מפני שהם רצו לזרוק אותנו לים.

זה היה ברור כמו השמש ביום־קיץ — אמת מובנת מאליה. שאי־אפשר היה להרהר אחריה.

בחוגים מתוחכמים, נוספה על כך גימה של ידיעת־דבר: „אהה, אילו אך ידע הציבור מה מתרחש מאחורי הקלעים, היה נדהם מריבוי יומות־השלום שלנו. קיימנו מגעים ללא־ספור כדי להביא את הערבים למיפגש־שלום, והם סירבו. חבל שאין ביכולתנו לפרסם את הדברים החשאיים.“ (רק בשבוע שעבר חזר אבא אבן על מילים אלה, כימעט בדיוק מילולי).

1947: שרת לוחץ את יד מזכיר הליגה הערבית

פתק לאיסר הנקטן

יומני שרת מגלים שהיה זה שקר חצוף, כבר למן היום הראשון של המדינה.

מנהיגי ישראל לא רצו להיפגש עם מנהיגי ערב. מחשש פן יצטרכו לעשות ויתורים שאין ברצונם לעשותם. פעמים רבות הציעו הערבים מיפגשים כאלה, ואילו מנהיגי ישראל הם שסירבו. וראש מציעי המיפגשים היה דווקא האדם שהתעמולה הרשמית תיארה אותו כהיטלר שני, פושע הזומם יומם ולילה להשמיד את ישראל, שטן עלי אדמות: גמאל עבד־אל־נאצר.

בימים ההם השתמשו כל מנהיגי ישראל, ומשה שרת ביניהם, בהגדרה קבועה אחת לקצין הצעיר שהשתלט בקאהיר: „הרודן המצרי“. היתה פקודת־קבע לקול ישראל לקרוא לו כך בכל השידורים, ועיתוני־ישראל הלכו אחרי התעמולה הרשמית כעדת כלבלבים צייתניים אחרי האדון.

מהי האמת על „הרודן המצרי“, כפי שמשה שרת תיאר אותה, בדפים הסודיים של יומנו, כעצם הימים ההם?

„צילו של גרדום“

יומיים לפני אותה ישיבה של הוועדה המדינית, בנוכחות איש הש"ב, קיבל שרת לראיון שליח־מיצווה אמריקאי, שהגיע לישראל אחרי פגישה עם גמאל עבד־אל־נאצר. שרת רשם ביומנו:

„נאצר פתח איתו בשיחה על ישראל. אין חלקו, אמר, עם אלה המבקשים להטביע את ישראל בים התיכון. הוא מאמין בקיום־משותף עם ישראל, ויודע כי סוף המשא־ומתן לבוא.“

באותו זמן כבר היו ההכנות למשא־ומתן זה בעיצומן. יום לפני כן נשלח טדי קולק

מאת

אורי אבנרי

לשדה־בוקר, כדי לקבל את אישורו של בן־גוריון הגולה. כפי שרשם שרת: „גם לעניין הפגישה עם נאצר בעזרת הביון האמריקאי, היתה תגובתו (של בן־גוריון) חיובית, והוא סמך ידיו על מועמדותו של יגאל ידין.“

מדוע נבחר דווקא יגאל ידין, הרמטכ"ל השני של צה"ל, שלא היה אז בעל תפקיד ממלכתי, לשליחות זו? כתב שרת, בתארו פגישה עם גידעון רפאל 25 בינואר:

„...לבסוף הגענו לבעיית הפגישה בקאהיר, וכאן הגשתי גידעון גלולה מרה: הודעתי לו כי לא הוא יהיה השליח. נתכרכמו פניו והחל תובע עלבון עצמו. טען כי חשב להציע לי לשלוח את אבא אבן, בלויתו. דחיתי את ההצעה על אבן כדימוינית לחלוטין, ואמרתי כי אני מחפש מישהו בעל שם שיעשה רושם על המצרים.“

וכעבור יום: „מסרתי לסדי (קולק) את מכתבי ליגאל ידין, למישלוח עליידי איסר (הראל). במישר־החוף דגרתי עם המנכ"ל על סיומת גידעון (רפאל) להגדרת יעדי השיחות בקאהיר, לשם הגשתה לשושיינים האמריקאיים של הרפתקה מדינית זו. במדור ההצעות החיוביות, נוסף על הצעת גידעון לדון בתחבורה בין־ארצית — קרי: מעבר בין מצרים וירדן דרך טריז אילת — כללתי גם כוונות לתרום להוצאות קליטתם של פליטי עזה, על חשבון הפיצויים המגיעים להם.“

ובכן, הכל היה מוכן. עבד־אל־נאצר הסכים לארח שליח ישראלי רם־דרג בקאהיר, כדי להכין פגישה פנים־אל־פנים בינו ובין ראש ממשלת־ישראל. וזאת, ב־17 בינואר, נודע כי על שניים מגדוני קאהיר נגזר עונש־מוות.

באותו יום העביר שרת, באמצע ישיבה שהיתה מוקדשת לנושא אחר, את הפתק לאיסר, ובו הודיע על החלטתו לבטל את הפגישה.

יגאל ידין ומשה שרת (לרגלי המצדה)

יומן שרת 24.1.55

כ"ג בשלו: לא איכפת לו ויתור על כמות מים מתקבלת על הדעת למען ההסדר, אך הוא מלא חשדות להתערבות אמריקנית. טדי סיפר על מאסר החשודים ברצח אנשי מבואות בית"ר וב"ג הסכים מיד כי במצב זה אין לבצע מעשה תגמול. גם לעניין הפגישה עם נאצר בעזרת הביון האמריקני היתה תגובתו חיובית והוא סמך ידיו על מועמדותו של יגאל ידין.

זיממה ארן בא שוב לבקש רחמים כי אשחרר

יומן שרת 27.1.55

התרכזו כולו בנושא האחרון. — — — במהלך הישיבה קיבלתי פתק מאיסר [הראל] הפגש בקהיר מה יהא עליו? עניתי כי כמובן מאליי הוא בטל ומבוטל. לא נועד בצלו של גרודס. אם יוכלו אנשיי בארה"ב להושיע אדרבה! — — —

העולם הזה 2.2.59

דעה בא בראשית 1955. שלוש שנים אחרי המהפכה כאשר צה"ל החקיף את עזה. עבר אלינאצר קיים מגע עם שרת. גילה לי השגריר. השניים יכלו להפגש. היתה זאת הצעה מעשית מצד עבר אלינאצר, בסוף שנת 1954. אולם כשהועברה ההצעה לשרת היא סירבה. הוא אמר שידיו כבולות, בגלל תליית שני היהודים שהורשעו כמרגלים למען ישראל. מאניקאר לא הפתיר את דעתו שהיה זה תירוץ, וכי בגוריון הוא שאסר על שרת להיענות. שרת היה אז ראש הממשלה, ובימי היה על סף שיבתו למשרד הביטחון. אני רוצה להעיר כאן במאמר קטנטן, לא היתה זאת יוזמת השלום היחידה של נאצר.

הארץ 12.2.59

סנום החוב בתוספת רבית. בדי לה סיר את איים הכפירה בסימבית.

מ. שרת מגיב: — לא היה ולא נברא —

התגובות ח"כ משה שרת, בשיחה עם סופר "הארץ" בחל"אביב אתמול, על כתבה שפורסמה בהעולם הזה, כי שגריר הודו בצרפת, מר סרדר פאר גיקאר, סען שעבדול נאצר קיים, כי שנתיים לפני מבצע סיני, מגע עם מר משה שרת, וכי לשרת אף הוצע — מעמיתים — להפגש עם נאצר, אלא ש הוא סרב.

מר שרת הוסיף בשיחה עם סופרנו הערה זו: אינני זוכר כמעט מקרה אחד שהעתון הזה ימסור עלי או בקשר אתי עובדות כל שהן שלא תהינה מסולפות בתכלית או כוזבות לחלוטין.

"ההפתקה המדינית" שיכלה לשנות את ההיסטוריה של המרחב, ואת כל עתידה של מדינת ישראל לדורות, בוטלה במחיריך.

מדוע? בגלל "צילו של גרודס". לכאורה, זהו הסבר משכנע וצודק. אך אפשר לדון עם שלים העומד להוציא להורג קורבנות חפים מפשע, אחרי עלילה שפלה? אלא ששרת ידע כי הקורבנות אינם חפים מפשע, והאמין שהמדת עונשיהמוות אינה בלתי-סבירה, על רקע המצב בקאהיר.

כי באותו יום עצמו רשם שרת גם את היראהויו על דין-המוות, כלהלן: "לדעתו (של גידעון רפאל) רימה אותנו נאצר... לא קיבלתי סברה זו. נאצר עושה על כל רואיו רושם של איש ישר... שמא סבור נאצר כי שני דיני-מוות מתוך עשרה — כששניים זוכו — הם בגדר פסקי-דין מתונים?"

היה ברור לשרת שעבדאל-נאצר לא יכול היה לחסו על כל הסוכנים הישראליים, שהורשעו בעוון הנחת פצצות בבת-יקולנוע מצריים ובמוסדות אמריקניים בקאהיר ובאלכסנדריה, אחרי שזה עתה הוצאו להורג בקאהיר ראשי האחים המוסלמים, שוממו להרגו. מעשי התבלה בקאהיר, שבוצעו בפקודת אגף-המודיעין של צה"ל, ניראו גם לשרת כמעשי-זוועה המעוררים פלצות.

אולם לא היה לו אומץ-הלב להגיד זאת לציבור הישראלי, אחרי שנאמר לציבור כבר בליהתקשורת שמישפטיקאהיר הוא עקידה אנטי-שמית, בנוסח עקידות-יהודים נגד היהודים באירופה.

כתב שרת בנימה מיואשת ב-17 בינואר: "לך והסבר לכל אדם ברחוב כי מישפט קאהיר הוא מעשה ידינו!"

..לא היה ולא נברא"

בכך, שרת לא האמין כי עבדאל-נאצר עשה כאן עוול משווע או נהג באכזריות שאין לה כפרה. אם כן, מדוע ביטל את הפגישה עימו — פגישה שעמדה להיערך

1954: שרת ואשתו ציפורה בקבלת-פנים ממלכתית

במילא בחשאי, בני ידיעת הציבור? ושאלה נוקבת נוספת: מדוע שיקר לציבור על עניין זה גם כעבור שנים, כשכבר לא היה בתפקיד?

כעבור חמש שנים דיווחתי על פגישתי בפאריס עם ידידי המנות, סירדאר ק.מ. פאניקאר, ההיסטוריון ההודי הדגול, שכתיו בשנים ההן כשגריר הודו בקאהיר. פאניקאר היה שליחו האישי של ג'והארלאל נהרו אצל עבדאל-נאצר, בשיא הידידות המצרית-הודית, בעידן ועידת-באנדונג. הוא גם היה ידידו של משה שרת. ב-1954/5 היה מתווך קבוע בין עבדאל-נאצר ושרת, ופעל ללא לאות להפגיש את השניים.

פאניקאר, שהעביר לי מידע חיוני להבנת יחסי ישראל-מצרים בתקופה המכרעת, מסר לי ידיעה מרעושה ביותר. דיווחתי עליה בהעולם הזה (1115) כלהלן:

"עבדאל-נאצר, קיים מגע עם שרת, גילה לי השגריר, השניים יכלו להיפגש. היתה זאת הצעה מעשית מצד עבדאל-נאצר, בסוף שנת 1954. אולם כשהועברה ההצעה לשרת, הוא סירב. הוא אמר שידיו כבולות, בגלל תליית שני היהודים שהורשעו כמרגלים למען ישראל. פאניקאר לא הסתיר את דעתו שהיה זה תירוץ, וכי בגוריון הוא שאסר על שרת להיענות. שרת היה אז ראש הממשלה, ובגוריון היה אז על סף שיבתו למשרד הביטחון."

מלים אלה פורסמו בהעולם הזה ביום ה-11 בפברואר 1959. למחרת היום, ה-12 בפברואר, פורסמה הידיעה הבאה בהארץ, תחת הכותרת "מ. שרת מגיב: לא היה ולא נברא".

"לא היה ולא נברא" — זו היתה תגובת ח"כ משה שרת, בשיחה עם סופר הארץ בתל-אביב אתמול, על כתבה שפורסמה בהעולם הזה, כי שגריר הודו בצרפת, מר סירדאר פאניקאר, סען שעבדול נאצר קיים, כשנתיים לפני מבצע סיני, מגע עם מר משה שרת, וכי לשרת אף הוצע — פעמיים — להיפגש עם נאצר, אלא שהוא סירב.

"מר שרת הוסיף בשיחה עם סופרנו הערה זו: אינני זוכר כימעט מיקרה אחד שהעתון הזה ימסור עלי, או בקשר אתי, עובדות כל שהן שלא תהינה מסולפות בתכלית או כוזבות לחלוטין."

לא יפה להגיד על אדם, אחרי מותו, שהוא היה שקרן כמצב נחושה

— אולם השוואת הקטעים מרכבת בעד עצמה.

שוב לזכור כי את האמת ביומנו כתב שרת בסודי-סודות בעודו בתפקיד. את הכחשתו בהארץ מסר שרת ארבע שנים אחרי שכבר פרש מתפקידו, כשלא היה חייב דבר לאיש, כשאפילו לא היה לו תירוץ שחלה עליו "חובה ממלכתית" לפרסם שקר.

יוזמותיו של "הרודן"

בר הזכרתי בפרק הקודם ששרת כתב ביומנו שעבדאל-נאצר גילה את דבר הפגישה המתוכננת עם שרת גם לאלוף-מישנה גוהר, המומחה המצרי לענייני ישראל. (המשך בעמוד 28)

תמרורים

נולד . בבית-החולים אסותא בתל-אביב, למנהל חברת הפירסום מוקד, יהודי דה כותן, ולאשתו דפנה (אוסטשינסקי לשעבר), בן : אריאל. ליהודה, שהיה סגן עורך שבועון "ה"ל במחנה, למד היסטוריה, מדעי המדינה וכלכלה באוניברסיטה.

דפנה ויהודה כותן
המשותף הראשון

שני ילדים מנישואים קודמים, ולדפנה, ילידת הארץ, בתו של ד"ר אליקום אוסטי שינסקי מנהל יקבי כרמל מזרחי, גם שני ילדים מנישואים קודמים. אריאל, ששקל בלידתו ארבעה קילו, הוא בנם המשותף הראשון, כן ירבו.

מונה . לתפקיד מנכ"ל תישלובת מיפעלי הבירה בישראל (כביר, אביר, מגי דליהעמק ומיצפה-ירמון), **שמואל** ("בוני דיר" שכהן בחמש השנים האחרונות כמנהל מישלחת משרד-הביטחון בארצות-הברית. בשנים 1957-1961 היה דרור מנהל מישלחת הקניות של משרד הביטחון ברומא ואחר היה מנהל שירותי הבינוי במשרד-הביטחון. בין 1965-1969 שימש כראש אגף הבינוי והנכסים במשרד-הביטחון.

נבחר . לתפקיד מנכ"ל הסתדרות הנוער העובד והלומד, במקומו של חבר קיבוץ דגניה ב' אסף אגין שמילא את התפקיד במשך שלוש שנים, חבר קיבוץ כפר-הנשיא **ישראל אבירור**.

נבחר . לתפקיד הנשיא החמישי של הודו, **פאחורדין עלי אהמדי** (69), שהיה נשיא המוסלמי השני של הודו, נחשב לצעיר הנשיאים שנבחרו בארץ זו.

מונה . לשגרירת ארצות-הברית בגאנה, מי שהיתה "ילדת הפלא בעלת התלתלים הזהובים" של הקולנוע האמריקאי, **שירלי טמפל** בת ה-46.

נישאו . בפריז, מלכת היופי לשעבר של ישראל **לימור שריר**, המתכוננת ללמוד רפואה בפריז או ברומא, מצטלמת בינתיים עבור עיתונים אירופיים ואמריקאיים, והרופא איש-העסקים ד"ר **שאול אלנצווייג**.

הוכתרה . בתואר מיס אמריקה העירונית, בטקס חגיגי שנערך בעיירה פריליטון, בהשתתפות מאות צופים, **ג'ודי וואלדן**, מזכירה בכירה מקליפורניה חורבבת שחייה.

נפצע . בהפצצה טורקית בניקוסיה, העיתונאי האמריקאי **סרג' פליגריס** (53), שכיסה עבור העיתונות האמריקאית את רוב המלחמות שפרצו בעולם מאז מלחמת העולם השנייה, נפצע גם בפריצה לעזה במלחמת ששת הימים, עת עזר לפנות מחסום ממולכד שהתפוצץ בכניסה לעיר.

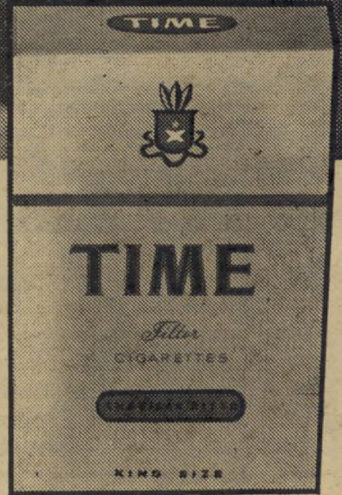
נרצח . ביוסטון, טקסס, בעת ריב על חסדיה של אשה, **ויליאם דניאל ג'ונס** (60), האיש האחרון שנשאר בחיים מתבורת בוני וקלייד האגדית, שכונה "דיר קון", היה הנהג הפרטי של ראשי חבורת הפשע. נידון ב-1934 לשש שנות מאסר על השתתפות ברצח סגן שריף בעיר פורט וורת. הגיש לפני שש שנים תביעת גזיקין בסך 175 אלף דולר נגד חברת הסרטים האחים וורנר שהפיקה את הסרט בוני וקלייד, טען אז כי בסרט היו עובדות לא נכונות עליו שפגעו בשמו. תביעתו נדחתה.

נפטר . מהתקף-לב, בגיל 56, שופט הכדורגל הבינלאומי **אברהם דוראי** (דודקביץ), שהיה מוהיקי איגוד שופטי הכדורגל בארץ, בעל תג השיפוט של פי"א, ניהל במשך למעלה מ-30 שנים משחקים בארץ ובחו"ל.

נפטר . בארצות-הברית שם ערך ביקור אצל ילדיו, הרב **חיים דואק**, שהיה הרב הראשי של יהודי מצרים, עלה לארץ לפני שנתיים.

have a good
TIME

TIME - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

ערכאה מ'שפטי' חדשה נולדה בישראל: בית-משפט של שכנים

צהלה פליים

והרי זהו, בדיוק, תפקידו של שער לעזאזל. שלא נדע.

ל זה הוא, אנושי, אנושי מדי, כפי שאמר ניסשה המנוח.

אבל יש גם צד עמוק יותר, חשוב יור, תר, הוא שייך למיבנה החברתי של ה' מדינה כולה.

צהלה היא שכונת-צמרת של ה' מימסד. היא שופעת וילות יקרות, מבני-פאר פרטים, גינות מטופחות.

אין ספק שרבי-רבים מתושבי צהלה הם אנשים הנוגים, שהרוויחו את לחמם ואת וילתם בזיעת-אפיהם, שלא רימו איש, ושילמו כל אגורה שהגיעה מהם למס-ההכנסה.

אבל יש בצהלה גם כל התופעות ה' אופייניות לצמרת ישראל.

רופאים ועורכי-דין ומהנדסים, המרוויחים רבבות לירות לחודש ומבקשים, "תר-שום את הצ'ק על שם עצמך".

מנהיגי-ציבור המקבלים משכורות צנור-עות — והחיים על קרנות של "ייצוג" ו' אש"ל, שהן סודיות ומשוחזרות ממס.

אנשי-עסקים המנצחים על עסקות בינ-לאומיות מסובכות, שמטרתם העיקרית היא להימנע מתשלום מיסים, בעזרת חברות מואדון וחשבונות-בנק בשווייץ.

יהלומנים וקבלני-צה"ל וסתם מיליונרים למיניהם, המשוחררים כחוק מתשלום מס-אמת.

צה"ל שלאחר מלחמת ששת-הימים, בי תקופת תקציב-הביטחון המסחררים, דוג-מתו האישית של משה דיין וערימות-ה' עפר של קו בר-לב, השתלב היטב בתמונה חברתית כללית זו. כך נוצרו ה"גורמות", שעליהן מדבר ישראל טל בדו"ח שלו.

גורמות אלה — משרת מישפחתי הנקרא "נהג", רכב צבאי השייך למעשה למיש-פחה, נסיעות-לימודים לחו"ל — אינן אלא העתק ה"גורמה" הכללית של המישטר ב' מהדורה צבאית.

מטרתן היא לספק לקצינים הכי נסה נוספת, פמוייה, המשווה את מעמדם הכלכלי-החברתי לזה של שכניהם, הנחנים מהכנסה פמוייה, אישי-איש לפי מוב מיקצועו ואפי-שרויות ההעלמה הטמונות בו.

ל תושבי פייטון פליים הישראלית יודעים זאת. אין הם מתקפים את ה' מישטר המבוסס על רמאות כללית זו. להיפך, הם מרגישים בו טוב מאוד.

הרבה יותר נוח להתנפל על איש אחד, הנוהג כמו כולם, ודחור כיח שחא-הוא פמה השחיתות.

לא הנורמות הכלליות אשמה. לא ה' גורמה של צה"ל אשמה. אשם אותו איש מושחת ורקוב, אלי ועירא, שנהגו הפרטי הביא כמה חיללים לגינתו כדי ליישר עץ שעמד ליפול על חוטי-השמל.

בוז לשחיתות! יחי בית-המישפט של השכנים — הטובים כל-כך, הצדקנים כל-כך, שאף אחד מהם לא קיבל מעולם תש-לום ללא קבלה, ואיש מהם לא רימה מ' עולם את מס-ההכנסה.

שלא נדע מאנשים טובים כאדה. מישטר הזה הוא אבי-אבות השחיתות. ה"גורמה" היא הגורמת להש-חתה כללית של המדינה.

דרוש מטאטאי-ברז, כדי לסלק את חוזה-המחצבת שז' דור, וזהקים מישטר חדש המבוסס על חזקה מורשת שז' העוק, וישר ציי-בורי והגינות אישיות, ושכר הוגן תמורת עבודה חוגנת.

במישטר כזה יוכל גם צה"ל לחזור ל' אווירה המוסרית הדרושה לגוף חיוני זה, המופקד על הגנה המדינה והגנת חיינו. איני בטוח אם כל השכנים הטובים ב' פייטון פליים-מוכנים לתת יד לחיסול ה' מישטר הקיים ולהקמת מישטר חדש כזה.

הרבה יותר פשוט להתנקם ב' שכן.

בני ישראל ואת כל פישעיהם לכל חטאתם. ונתן אותם על ראש השעיר ושילח ביד איש עיתי המידברה. ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. ושילח את השעיר במידבר.

לדברי חז"ל, לא היו משלחים את השעיר האומלל סתם לארץ ישימון, אלא היו מובילים אותו לראש צוק ודוחפים אותו לאחוריו, והיה מתגלגל ומתרסק אבירים-אב' רים.

אחרי יום-הכיפורים החליטה ועדת-אג' רנט להטיל את כל פישעי ההנהגה המדי-נית ואת כל חטאי הציבור, שבהר בהנהגה זו, על קבוצה קטנה של קציני צה"ל.

קצינים אלה נשלחו אל הישימון, והובלו אל ראש הצוק. עכשיו באים אזרחים טובים — שכנים ושכנות — לרחוק את אחד

מלחמה שעה. מאבא חושי ועד מוטי פרידמן, מצמרת המישטרה של יחזקאל סהר ועד משה דיין — עיתון זה כיוון את חיציו אל אנשים גדולים וחזקים.

תמיד בותי מעומק לבי ללוחמי-מוסר מסוג אחר: אותם הלוחמים באנשים שיר-דו מגדולתם, שאיבדו את הכוח להגיב בחזקה, שהיו כבר מוטלים על הארץ.

לוחמים אלה הזכירו לי תמיד את העופות הדורסים העטים על גופת אדם, התנים והצבועים המור-כנים לקרוע גזורים חיה שכשדה.

שלא נדע משומרי-מוסר שכאלה. בפרשת זעירא בולטת תכונה זו בצורה חותכת במיוחד. כל עוד נמנה האיש עם גדולי צה"ל, כל עוד נחשב לקצין מעולה ומזהיר שהדרך סלולה לפניו, לא עלה על דעת מישור מן השכנים לבלוש אחרי הנעשה בגינתו, כשם שלא בלשו אחרי כל

שלא נדע מצרות: שכנים התחבבים את האף שלהם לענייני הוולת, המ' ציצים דרך סדקים בתריס, העוקבים אחרי הנעשה מעבר לגדר.

שלא נדע מצרות: ידידים המתחנפים לאדם כשהוא משגשג ומצלח, והנעוצים את הסכין בגבו שנדמה להם שהוא גמור.

שלא נדע מצרות: לחיות ב' מקום הרומה לפייטון פליים.

יני מתכוון להיכנס שוב לפרטי פרשת אלי ועירא העולם הזה מסר על כך דו"ח בשבוע שעבר, ואין להוסיף.

בקיצור נמרץ אפשר לסכם את העניין כלהלן: הועלו נגד זעירא טענות, הן נגד קרו, ונמצא שאפשר לחלקן לשלושה סר-בים. (א) טענות שהופרכו מעיקרן. זה היה הסוג העיקרי. (ב) טענות שנמצאו נכונות, אך המתירחות לדברים שהונגנו בקרב כל הקצונה תבכירה של צה"ל, ושי-הפכו על כן ל"גורמה". וזה הסוג השני בחשיבותו בין מכלול הטענות. (ג) טענות שנמצאו נכונות והמתירחות למיקרים בהם חרג זעירא (לדעת האלוף ישראל טל, אשר חקר את הפרשה), מן הגורמות המקובלות. סוג זה כולל חלק קטן מהטע-נות שהועלו.

בסך הכל: החרר הוידר כמה עכי-ברים ועיורים.

אך לא זה העיקר. מעניינת הרבה יותר התמונה של שכונת-צמרת ישראלית, כפי שהיא מצטיירת מדברי הגרים בה.

צהלה, זו שה"שכנים" מתגאים בה, היא מעין מוזיאון של פייטון פליים ושכונה בפרברי מוסקבה.

השכנים נפגשים ומחליטים בחשאי לבי-לוש אחרי שכנם. הם מציצים מבעד לחלון-נות המוגפים ורושמים כל תנועה בחצור. הם רושמים את מיספרי המכוניות של הא-גשים המבקרים אצלו. הם מתבוננים מב' עד לגדר. כשאנים רואים היטב, הם עוק-פים את הבניין ומציצים בחצר מאחור.

הם מבדלים ימים וילות בתח' ביב מרתק זה. אין ספק שדיכרו עזיו הרבה מאוד שעות.

מניין יש לאיש כסף? מהיכן הביא את הרהיטים שלו? בוודאי מקבל שוחד, אלא מה! בכלל, למה שקיה לו בית יותר יפה משלנו?

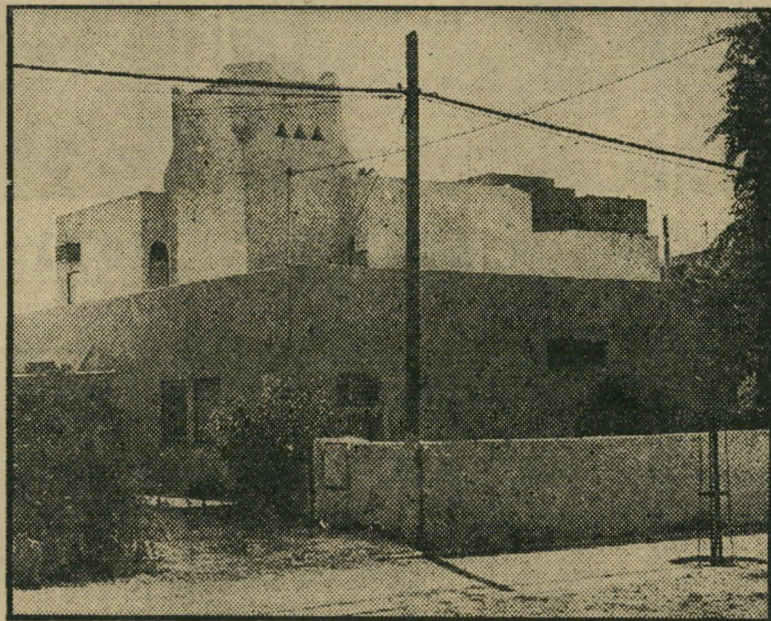
הנשים פעילות במיוחד. הן גם מתפארות בכך. אחרי חקירתו של האלוף טל, הן מתלוננות פומבית שהוא גבה עדויות רק מתגברים, שהיה להם גם עיסוק אחר ב' חיים, בעוד שהן, הנשים, שהיו כנראה פנויות 24 שעות ביממה לבילוש אחרי השכן, יכלו למסור עדות הרבה יותר מלאה.

שלא נדע משכנים כאלה. רק קו דק מבדיל בין אזרחים בעלי הרגשת-חובה, המסכנים עצי-מם כדי לחשוף שחיתות שהגיעה ליריעתם — אנשים פמוגו של דויד ניב, העוזרים לנו בתפקידנו — ובין חבורת-שכנים שכונת.

חבורה המחליטה לקבור מישור, ומק' בצת אחר-כך דברי רכילות, קטעי-מידע וסתם פטיס המעוררים קינאה, לכתב-אישום מפוצץ דמוי-באלון.

זוהי ערכאה מ'שפטית חדשה בארץ — בית-מישפט של שכנים.

ש עוד צד אנושי מלבב לעניין זה. העיתון הזה פתח בחצי-יובל שנים ב' מאבקים ללא-ספור לביעור שחיתות. הוא מתנאה בכך שכל המאבקים האלה היו מכוחים נגד אנשים בעלי שררה וכות, שהיו בשיא אונם והוגם, ושיכלו להשיב

הבית המרגיז: "הטירה" של האלוף זעירא

השעירים דמטה, כדי דרסק את עצמותיו.

אין הם מסתירים כלל כוונה זו. אמר אחד השכנים לכתב הארץ: השכנים הת' רגזו מפני שבם אחרי ועדת-אגרנט לא הוריד זעירא את הראש ולא התהלך בין שכניו בהכנעה ובהשפלה עצמית. הוא העז להלך כמו קודם לכן, כאשר נחשב לאיש יחיר.

יתכן ש זה היה, בעצם, החטא העיקרי שז' אזי זעירא. כשכבר עמד בראש הצוק, הוא העז עדיין להרים ראש. על כך החליטו להעי-נישו.

כל אחד מהשכנים האלה הוא איש מ' אנשי-המיסד בה"א הידיעה. אותם האנ' שים שהעלו את גולדה מאיר על כן גבוה, ושהפכו את משה דיין לאליל עטוף-הילה.

יתכן שבסתר-ליבם הרגישו הרגשת-אשמה כלשהי, כאשר נסתבר כי יקריהם גרמו לאסון לאומי כה מחריד. אבל הם לא רצו להאשים את עצמם. הם רצו להאשים מישהו אחר, שניתן להעמים עליו את חטאיהם שלהם.

* המיבנה הבולט למעלה: עליית-גג ל' איחסון חפצים דמויי-מגדל.

גדולי המדינה וצה"ל המתגוררים בצהלה. הם היו מוכנים בהחלט להיעזר בו, לחסות בצילו ולבקש ממנו טובות.

אך כרגע שהונחתה עזיו מכה, כרגע שהקאריירה שלו בצה"ל נראתה כגמורה, והוא נראה חסר-אונים — באיזו מהירות התקבצה החבורה כדי לעשות בו שפטים!

וזהי הנאתם האמיתית של עלובי-נפש: בנפול איש שהיה גדול הם יכולים לקרוע אותו לגזרים, ולהתנקם בו על כל הימים שבהם היו נאלצים — בשל פחדנותם — להתרסס בפניו.

האמפקט האנושי השלישי, זה ה' לקוח ישר מן המסורת של אבותינו. ולקח את שני השעירים והעמיד אותם לפני ה', פתח אותה-מעוד, ונתן אחרון על שני השעירים גורלות. גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. והקריב אחרון את השעיר, אשר עלה עליו הגורל לה', ועשהו חטאת. והשעיר אשר עלה עליו הגורל לעזאזל — יועמד חי לפני ה' לכפר עליו, לשלח אותו לעזאזל המידברה.

...וסמך אחרון את שתי ידיו על ראש השעיר החי, (התוודת עליו את כל עונות

השר קול רצה לעזוב קונצרט באמצע - אבל אשתו התנגדה

אנושים

שיריו של ברט בכרך, טיפוח הגשם, בביצוע **כרמלה קורן**. שירי האהבה של בכרך נכרה עשו משהו לשניים, שהמשיכו משם בבילוי בפאר, בלוויית כמה מעובדי גלי צה"ל שהחזיקו להם אצבעות. בסוף הערב ליווה גדעון את יהודית לבית, נפרד ממנה בפתח הבניין.

תונות, אלא רק על ישיבות סגורות.

בעלת הסלון לטיפול בכלבים ברחוב אבן גבירול ב"תל-אביב, הילה לסמון, זכתה לראשונה מאז החלה עוסקת בטיפול בכלבים, בנושית של כלב. הילה, אשר טיפלה כבר

את הודעותיו של "דובר צה"ל" אבל דובר צה"ל עצמו, התאלוף **רב שיאון**, לא היה כלל בארץ. שיאון יצא עוד לפני תרגיל הגיוס, בשליחות הקרן הקיימת, למסע-הרצאות בקנדה. לנמלה-תעופה בלוד הוא בא בלוויית אשתו, **יעל וייץ**. אלא שיעל לא באה כדי

הג יותר להתגורר במלונות הפאר התל-אביביים. כיום הוא קובע את מישכנו במלון בן ארבעה כוכבים בלבד, מלון אוויה בלוד.

בשל תרגיל גיוס-המיר, לואים שנערך בשבוע האחרון, הירבו כלי-התיקשורת להשמיע

שר המישפטים והד"ר **חיים צדוק**, מנצל את פגרת הכנסת כדי לבלות במלון דן-קיסריה. אולם, השר הפסיק את חופשתו ונסע במיוחד מקרית-תל-אביב וחזרה, כשהוא נוהג בעצמו במכוניתו. כדי ל-הצביע בבחירות למזכ"ל מיר לגת העבודה, השר לא סיפר אם הצביע עבור **מאיר זרמי** או **ישראל גרנית**, אך ניגש בהפגנות אל גרנית, ולחץ את ידו.

המזכ"ל היוצא של מיפלת העבודה, שר-החינוך והתרבות **אחרון ירלון**, אשר ניהל את ישיבת בחירת המזכ"ל החדש של המיפלה ביום החמישי האחרון, קיצר שלא כדרכו בנאומו, ומיהר לנעול את ישיבת מרכז המיפלה. חברי המרכז תמחו מדוע אין ידליו מנצל, כדרכו, את ההזדמנות לשאת נאום ארוך, אך מאוחר יותר הסתבר כי השר מיהר למופע האופרה משה ואהרן, שנערך באותו ערב במיסגרת הפסטיבל הישראלי. באמפיאטרון הרומי בקיסריה.

שר-התיירות **משה קול**, היה אורח-הכבוד באותו מופע של האופרה משה ואהרן. היושבים סביבו שמעו אותו מתווכח בשעת ההפסקה עם רעייתו, **אסתר קול**. השר טען כי המופע משעמם אותו וכי הוא רוצה לנסוע משם כבר בהפסקה, ואילו אשתו עמדה על כך שישארו, בטענה כי אין זה נאה שהכל יראה כי השר אינו מבין באופרה.

איש משרד-התיירות **אחר**, מנכ"ל המשרד **חנוך גיבתון**, מי שהואשם בביזבוז כספים ולינת במלונות-פאר, החליט לחסוך. גיבתון אינו נר

ד"ר עמי גילעד הרופא המנתח האחראי לא-פיס חדשים רבים, נודמן עם אשתו רותי (מימין) בכפר-הנופש של רפי נלסון באילת, כאשר נוכח שזהו יום-השנה לנישואיו. בו במקום ערך נלסון (במרכז) מסיבה

ללוותו. באותו יום עצמו יצאה אף היא בשליחות המגבית, למסע-הרצאות בארצות-הברית.

על מאבק בינו לבין הרמטכ"ל **רביאלוף מרדכי** ("מוטה") **גור**, סיפר השבוע מנכ"ל רשות השידור, **יצחק ליבני**. ליבני סיפר, כי בעת שירותו בצבא סדיר, בדרגת טוראי, היה שומר במחנה שגור בירושלים. באחד הלילות נע רך תרגיל לבדיקת עירנותם של השומרים, ובמהלך תרגיל זה התנפל לפתע מישתו על ליבני, וחטף את הרובה הצ'כי שלו מידו. ליבני לא התבלבל, חטף מן החוטף את האקדח ש-היה בידו של זה, איים עליו באקדח, ואמר: "אם לא תחזיר לי את הצ'כי - אירה בך". החוטף החזיר לליבני את הרובה. רק אחר-כך התברר כי היה זה רבי-סרן (דאו) **מוטה גור**, ששם-מישפתו היה אז עדיין גורבן.

במסיבת-רעים, ערב נסיעתו של הכתב הפרלמנטרי של הצופה, **שאול** ("בובי") **שיף**, הוזכרו לשיף את כישרונו המפורסם בדיווח משיבת סיעת המערך בכנסת. הצופה יצא אז בכותרת לא-נוכח, מי אחר ששיף עזב את הישיבה, שהיתה פתוחה לעיתונות, עוד לפני שהסתיימה, והעריך לאי-נכונה את תוצאותיה. שיף, אשר שר-הסברה **אחרון** ("אהרליה") **יריב** הגדיר אותו פעם כקצין-אמן של הכנסת משום המידע הפנימי הרב ש-ריכוז בידו, הגיב על כך: "זה רק מוכיח שאני לא מסוגל לדרווח על ישיבות פתוחות לעי-

בעל מיפעל הגלידה והגבינות נר-אח מנשק נערה צעירה ויפה על חוף אילת. לאכזבת הרכלים שהסתובבו בשטח היתה זו בתו שבילתה חופשה עם הוריה, ערב התחלת שנת-הלימודים.

סביב הפסנתר, העומד בחול. הזמר מעולי-רוסיה, מארק חצקביץ (לייד גילעד) שבא למקום עם בנו (על ברכי נלסון) הפך את החיגה להאפנינג רוסי - ובמשך שעות ארוכות התמוגגו המסובים בתשפוכות-נפש רוסית, כשרפי דואג להשקות ולהאכיל את הקהל.

הבטיח להחקשך כדי להמשיך בפגישות.

הנוהג המסורתי לפיו מבקש הבעל את יד אשתו מ-אביה עבר, כנראה, מהעולם. כך על-כילפנים התברר בשבוע שעבר למנחה **שמואל שיי**. היה זה בעת הקלטת תוכנית הרדיו דירה לשניים, בה מת-חורים שישוה זוגות נשואים על פרס של 90 אלף ל"י לרכישת דירה. מתנת בנק הפועלים. כל שש הנשים המשתתפות בתוכנית, הודו בפומבי כי הן אשר הציעו נישואין לבעליהן. הבע-לים, אשר לא שמעו את תשו-בת נשותיהן ונשאלו עלידי-שי אותה שאלה, גילו ג'נטל-מניות וטענו שהצעת הנישואין עלתה ביניהם באופן הודי.

הצגת המחזה בחופשה מחוסר סגור, בפני חיילים פצור עים המחלימים בבית קיי בנה-ריה, כמעט שנשתיימה בכירע. בקטע מסויים בהצגה חייב אחד המשתתפים, בחוקק תפקידו, לירות באקדח. בהצגות רגילות מגיב קהל-הצופים בדרך-כלל בתדהמה למישמע היריות. אבל הפעם לא הסתפק בכך. לשמע קול היריות הפתאומי מתוך אר-לס-ההצגות, הגיעו למקום במ-רוצה חיילים המופקדים על השמירה במקום, ובנשק דרוך בידיהם פרצו לעבר הבמה. מנ-הל הצגה, **יוסי סרוסי**, רץ אליהם מיד, ורק בקושי רב הצליח לשכנעם כי היריות הן חלק מן ההצגה, וכי אין מדובר בהתקפת-מחבלים על בית-ה-החלמה.

במאות אלפי כלבים, סיפרה בשבוע שעבר כלב פודל, ש-הובא לסלון שלה יחד עם ידי-דתו, כלבת פודל. הכלב המס-חפר היה דווקא שקט, אך חברתו לא היתה מרוצה מן התיסרוקות החדשה שהעניקה הילה לחבר הקבוע שלה, הת-נפלה עליה ונשכה אותה.

שר-הפנים לשעבר, ח"כ **ד"ר יוסף בורג**, פנה השבוע אל חברו למפד"ל, ראש סיעת **אמונים ח"כ זבולון** ("סוסו") **המור**, בבקשה מיוחדת-במינה: "לא איכפת לי שאתם משמיר צים אותי", אמר בורג להמור, "אבל תפסיקו להמציא עלי בדי-חות גסות".

הזמר כהה-העור מטרי-נייד, **ג'ימבי לוי**, נכנס בשי-בת האחרונה למיסעדה שבמלון הילטון, כאשר אחד מידידיו, ששהה אותה עת במיסעדה, קרא לעברו בקול רם: "ליהר דים ולכלבים הכניסה אסורה" למישמע האתגר החל ג'ימי נור בח בקול רם, ויצא את המיס-עדה לקול צחוקם הרם של הסועדים.

תוכנית השידורים של גלי צה"ל, זוכה למיספר רב של מאזינים. במרכז התוכנית האחרונה, למשל, עמדה **יהודית לוי**, עובדת דפי זהב. מעשרות ההצעות הטלפוניות שקיבלה מרווקים, בחרה באד-ריכל **גרעון אופנהיימר**. ה-שניים קבעו להיפגש בבית-קפה להיכרות יותר קרובה, הלכו אחר-כך לחוות בערב

התרגיל הגדול נסתיים. טוב שהיה זה תרגיל. זה יכול להיות גם אחרת. זה תלוי גם בנו.

צה"ל

ההכנה הגדולה

הפסיכולוגים שציפו למחקרים

בעקבות תרגיל הגיוס —

נשאר מחוסרי עבודה

הרבה סימני-שאלה ריחפו השבוע מעל תרגיל גיוס-המילואים הפומבי שביצע צה"ל: האם לא יגרור אחריו התרגיל פאניקה בצביון? האם לא יעביר את מדיניות-ערב מעבר לגבול החשדנות שלהן שלהן לנקיטת תגובות יוזמות? באיזו מידה יגעו הגיוס ההמוני של כל-יורכב ציבוריים בחיים התקנים? והאם יעמדו המגויסים בלוח-הזמנים שנקבע להם מראש?

את התשובות על שאלות אלה ניתן היה לנחש, במידה רבה של סבירות. עוד קודם שהחל התרגיל, אולם השאלה הי גדולה מכולן, שהתשובה עליה, נותרה סתומה עד תחילת התרגיל היתה: האם השתנתה המוטיבציה של חיילי המילואים של צה"ל בהיענותם לגיוס?

כל הנתונים המוקדמים הצביעו על כך שהיה צריך להתחולל שינוי כזה. קודם כל, העובדה שכל המגויסים ידעו הפעם שמדובר בתרגיל וקיבלו על כך אתרעה מראש.

היו גם סיבות עמוקות יותר, שסוציולוגים יכלו לספקן בשפע: עדיין לא נרגעו לגמרי גליה-מחאה שגששו בעקבות מל-חמת יום-כיפורים; התהמרמות והניגוד גנות שגברו בחודשים האחרונים בהתגברות רחבים, בעיקבות החמרת המצב הכלכלי, ותופעות השחיתות בצמרת והתחזקה של דבר לא השתנה ואינו יכול להשתנות. עצם התחזקה המוחזרת לציבור הישראלי כי מילחמה נוספת היא בלתי-ימנעת, כשהיא מלווה בידעיה שמילחמה חדשה לא תפתור שום בעייה, יצרה כבר תופעות של תיסכול המוני, המקבלות ביטוי בי תחומים שונים. גם העובדה שרבים מהמגויסים שירתו כבר חודשים רבים במילון אים מאז המלחמה, לא היתה עשויה לתי-רום למוטיבציה שלהם.

כל אלה יכלו להשתקף במידת ההיענות לתרגיל-הגיוס. הם יכלו להתבטא גם ב-מצב-רוחם של המגויסים ובתגובותיהם. המוטיבציה לא השתנתה. כאשר הסתיים התרגיל, ביום השני השבוע, נאולה אכן כבדה גם מעל ליבם של הספקנים ביותר. שיעור ההיענות היה מעל למעבר לצפוי ולחזוי מראש. גם המהירות בה מיהרו להתייצב אנשי המידע המייצג, שגויסו בתרגיל, הצביעה על כך ששום דבר לא הישתנה במוטיבציה של האזרחי חייל הישראלי כשהוא קורא אל הדגל. שיעורי הפירסום, והתהודה שנתן צה"ל לתרגיל גיוס המילואים, נקבעו תוך התי-יעצות בפסיכולוגים. אלה ציפו בודאי לתעסוקה גם בתום התרגיל, כדי לנתח את המניעים הפסיכולוגיים של הכישלון. במקרה של שיעור היענות נמוך, הם נותרו מחוסרי-עבודה.

היה זה גילוי מעודד לגבי הישראלי הרוטן, המתמרמר והמתחמק. כמו שסיפר איש-מילואים מגויס, בן 38, אב לשלושה ילדים, עצמאי, שנעל את בית-המלאכה שלו מייד עם השמע סיסמת היחידה שלו ברחיו: „לא הלכתי למילואים. הלכתי להפגנה. להפגין למדינות-ערב, שאם יש להן תוכניות לגבי ירידת המוראל בישראל — שישכחו מזה!“

מדיניות

הזמנה לחדר המנוח

קיפנינג'ר נוהג במכונית —

ודממשלת ישראל אין

ברירה אדא דתפום

בה טרמפ

קשה היה לטשטש את הרושם: הזמנתו בהחלט של יצחק רבין ללוש-נגטון, בי מחצית הראשונה של חודש ספטמבר, (המשך בעמוד 18)

הגרמנים בורחים

אליהו קוביס
לא בובע מיישעט

שלוש שנים אחרי שיהודי פראנקפורט הציפו

את רחוב הירקון - הם מוציאים את כספיהם מהארץ

מעבירים את השקעותיהם מישראל לאיראן. אחד הראשונים שעברו לאיראן, המביע צער על שנכנס להשקעות בישראל, הוא איגנאץ בוביס, מי שהקים את רשת המלון בוביס. בוביס מספר כי מכר למשקיעים בגרמניה מראש ארבעה מלונות בישראל (אותם הוא מקים עכשיו), בסכום כולל של 173 מיליון מרק גרמניים.

מלון אחד, באילת, ושמו לרוס, כבר נפתח, ויש בו 312 חדרים. מלון שני, ברחוב הירקון, בתל-אביב, במקום בו היה פעם הבית האדום, ייתכן במאי הקרוב ויהיה בן 400 חדרים. מלון שלישי, במגשיה, אמור להסתיים בספטמבר הקרוב. בבנייתו של מלון רביעי, בירושלים, טרם הוחל. עד כה השקיעה קבוצת בוביס 65 מיליון מרקים במלונות. בוביס עצמו השקיע שמונה מיליון מרקים מסכום זה. בחלק מן המלונות שותפת חברת אל-על, באמי צעות חברת לרוס.

והנה, לפתע פרצה מלחמת אוקטובר, וגרמה במלונות של חצי שנה בבנייה. עוד לא הספיקו להתגבר על כך, והוצא צו הרגל. הבנייה, שהפסיק את הקמת המלון במגשיה באמצע השלד, אומר ברי-ביס:

„התחייבנו למסור מלון גמור בספטמבר הבא. כל פיגור פירושו ייקור הוצאות הבנייה. כיוון שמכרנו את המלונות מראש, במחיר קבוע, אין לנו כל אפשרות להע-לות מחירים, ואם הבנייה תוקפא, נפשוט במלון זה עד כה 48 מיליון מרקים, יפסידו את כספם.“

„הייתי מוכן להשקיע בישראל יותר, לעשות כאן יותר. היום איני יכול לייצץ לאיש להשקיע בישראל. לאור ניסיוני כאן, להשקיע בישראל צריך רק מי של מוכן לקבל תמורה להשקעתו. אולי בעוד 20 שנה, כשהיה שלום. אולי אז. אני ממשיך בגרמניה באירגון השקעות. באיראן אני עובד קבלן כללי.“

אלה הם דבריו של איש-עסקים רציני בגרמניה ובישראל. על המצב לאמיתו אולי תעיד העובדה כי גם ידימינו של מאיר לנסקי, ג'ו סטאשר, שמאז מלחמת ששת הימים התגורר בתל-אביב באורח קבע, עבר לפני כמה חודשים לאיטליה, לאיזור הווילות שליר רומא. מה שבטוח — בטוח.

שיקנו את הקרקעות של הגרמנים שלו. ברוך ישראלוביץ', שקנה לפני מלחמת אוקטובר את שיטחי אדם הכהן פינת אר-לוורוב בתל-אביב, בסכום של 6.5 מיליון לירות, שילם דמי-קדימה בסך מיליון וחצי. לפני כמה חודשים ביטל את העסקה, לקח בחזרה את דמי-הקדימה.

בירושלים מכרה קבוצה גרמנית אחרת שטח של 42 דונם במחיר זול להפליא. הקונים היו חברות שיוון עובדים ופאן-לון. ברמת-גן נמסה עתה קבוצה גרמנית אחרת למכור בכל מחיר 40 דונם ברוטו, שאותם קנתה לפני שלוש שנים.

כל מי שרוצה כיום לקנות שטחים ש-קנו הגרמנים לפני שלוש שנים, יכול לעי-שות זאת בקלות. הגרמנים בורחים מי-ישראל, ומוציאים מכאן את השקעותיהם. אפילו החברה הבינלאומית לפיתוח ש-הקים פינחס ספיר בשעתו, במיוחד עבור משקיעים גרמניים, אשר קיבלה הטבות מפלגות במסים (פטור ל-30 שנה ממס-

פני שדוש שנים הם הגיעו הנה בהמונים. עדרים-עדרים, עם חבילות כסף בידיהם, מכוניות מוצדס מפוארות, סגרים עבים וידיים פשוטות. יד ימין מח-לקת מתנות, יד שמאל לוקחת מכל הבא ליד.

הם החלו קונים ברעבתנות. תרים אחר עסקים נוצצים שיעלו אותם לכוותרות. הם גילו את הדרך בה הופכים בעלי בתי-בושת והימורים מגרמניה למשקיעים מכור-בדים במדינת ישראל.

הם, היהודים שנסארו בגרמניה אחרי השואה ולא בחלו בשום מיקצוע כדי לעי-שות כסף. הם, שרידי מחנות-הריכוז, ש-למדו כי למען הקיום — הכל מותר. הם, שעשו את ערימות הכסף שלהם בין ה-גרמנים שנוא-ינפסם, באו למדינת-היהודים לקנות לעצמם שם טוב.

ומדינת-היהודים מכרה עצמה בזול. בעי-לי מיגרשים עמדו בתור כדי להימכר ל-גרמנים. מיגרש אחרי מיגרש, מלון אחרי

מלון. כאשר הגרמנים מתחרים ברכישת מלונות רבים ככל היותר ברחוב הירקון בתל-אביב לאורך חוף-הים, ותוך שנה הח-זיק כבר במרבית המלונות במקום, מ-הילטון ועד למיגרשי כיכר לונדון. הש-ליטה הגרמנית ברחוב הירקון, רחוב ה-מלונות והטיילת, הפכה את שמו בפי העם לפרנקפורט-שטאסה.

ובעקבות בעלי בתי-הבושת וההימורים באו הרמאים. חלאת העם היהודי שהונג ורימו את הגרמנים בתכסיסים, שלעומתם ייראה הסרט העוקץ כמישחקי-לדים. הם באו לישראל כיוון שזו, המסרבת לחתום על הסכמי-הסגרה עם גרמניה, הפכה למקום מיקלט בטוח לכל נוכל מגרמניה.

הגיע גירגי וינטנר, אשף ההונאות, ש-יחד עם ברוך הונגרי אמיתי ועם יוסיף-תמונות חכר טירה בפרוסיה, שם חי והתי-חזו כברון הונגרי, ומכר תמונות מאוסף מישפחתו לגרמנים — בסודי-סודות כמובן — שכן המכירות היו בכספים שחורים. וינטנר עשה תוך חצי שנה למעלה מ-20 מיליון מרק גרמניים — ומשהרגיש כי הקרקע החלה בוערת תחת רגליו, נתן לשותפיו את חלקם ובא לישראל.

כאן עשה מה שעושים שאר הנוכלים. הוא יישב כמה חודשים במלונות הילטון ושרתון, הלך לקפה רוז בדיונגוף לבחון את החתיכות הישראליות. התקשר עם גורמים פרטיים המספקים שמירה אישית, והבטיח את בטחונו על כל צרה. אחר-כך השקיע שיבעה מיליון לירות בקניית תחנת סונול בפנת דיונגוף-גור-דון, כדי להקים שם בית-מישרדים. כן „קנה“ את קלאריה, צעירה בשנות ה-30, פתח למענה בוטיק מול תחנת-הדלק ומכו-נית-ספורט, ועשה חיים משך שנתיים. לאחרונה הוא נעלם. איננו, ואיש אינו יודע היכן הוא. כמיהו כך גם ישראלים-גרמניים הם יהודים-גרמניים אחרים, שנהי-רו לכאן עד מלחמת אוקטובר, השקיעו את כספם במיגרשים ובמלונות.

משקיעים פוחדים

ממלחמה

כ מי שמסתובב בין המתווכים שם לב לתפנית החדה, הפתאומית. עד מלחמת אוקטובר היה כל מתווך גדול מספר כי הוא מחפש קרקעות לקנייה עבור הגרמנים שלו. עכשיו הוא מחפש קונים

ג'ונגל המספרים הירוקים

בלישכה לא תדפסנה אותו במכונת-כתיבה. למרבה הפלא — גם יעקב מלכא, המפקח על-התעבורה עצמו, לא הרבא בסדר מעשי הלישכה המישפטית. כך נוצר מצב מוזר, בו שני גופים שונים במישרד-התחבורה בדקו בנפרד נושא משותף, ובמקום לרכז את המאמץ, פיצלוהו — עובדה שפגעה, כמוכן, ביעילות העבודה.

שמו של צבי סתי החל נלחש מפה לאונן במיסדרונות מישרד-התחבורה. מזכיר רותיהם של הפקידים הבכירים היו מכונות לספר לכל שומע על הקשר העיראקי שבין צבי סתי, חבר-הוועדה יוצא עירק, לבין עורך-דין ממרחב תל-אביב, בן אותה עדה, ה"סוכב" לקוחות מעורכי-דין אחרים, מבטיח להם כי בקשתם לרישיון, תאושר, האווירה העכירה במהלך.

"מדוע לא עושים משהו?" התאוננה מזכירה בכירה בפני מבקר העולם הזה. "בגלל כל השמועות האלו נוצר אצלנו מצב בלתי-נסבל. כל נהג-מונית שכיר, שבקשתו ניפסלת, מגיע הנה ומקים מהור מות, צועק שפסלו אותו מפני שלא שילם שוחד".

לפני שבועיים החליטה הלישכה המישפטית של מישרד-התחבורה לפעול. היא צילמה את החומר שנאסף ושלחה אותו, להעזרת ולתווית-דעת, לשופטת המחוזית מרים בן-פורת, יושבת-ראש הוועדה הי-ציבורית.

אומרת השופטת בן-פורת: "הוועדה הי-מחליטה בעניין אישור בקשות לרישיון ל-מונית, חייבת לעשות צדק ולפעול לפי מיטב הבנתה, גם אלי הגיעו שמועות בעניין אחד מחברי הוועדה. השמועות פוגעות באמינות הוועדה, וזה אסון.

"השבוע קיבלתי חומר מהלישכה הי-מישפטית של מישרד-התחבורה. קראתי חצי עמוד, הפסקתי לעיין בחומר. אני יכולה לנהוג כיהודה-איש-קריות. בבוקר לשבת בוועדה אחת יחד עם צבי סתי, להחליף עימו שלום, ואחרי-הצהריים לק-רוא חומר נגדו. מדוע היפנו את תואמר אלי? אני לא הכתובת הנכונה. מוכרחים להפסיק את מסע השמועות. לקברו אם

שילמו דמי-שוחד כדי שהוועדה תאשר את בקשתם.

אחרי התלבטות ממושכת החליט יעקב מלכא לא לפנות למישטרה. הוא לא שוכנע כי יש ממש בטענות עורכי-הדין, וידע כי פנייה למישטרה תהרוס את צבי סתי, אפילו יתברר במהלך החקירה כי אין אמת בהאשמות.

אחרי אותה שיחה החליט המפקח-על-התעבורה להקדיש זמן רב, כדי לעקוב מקרוב אחר תהליך הגשת הבקשות ל-וועדה.

הקשר

העיראקי

ב חודש מאי השנה שוב הועלה שמו של צבי סתי, חבר הוועדה, הפעם

סתי (האיש המרכזי בוועדה הציבורית, הי-קובעת מי מבין הנהגים השכירים שהגיעו לוועדה בקשות יקבלו רישיון למונית) קשר פלילי עם עורך-דין ממרחב תל-אביב, שנקים חברו יחדיו כדי להטעות את שאר חברי הוועדה, להביאם לאשר בקשות ל-אנשים שאינם זכאים לקבל רישיונות, ל-קצר טיפול בתיקים מסויימים, להימנע להזמין נהגים לחקירה בעל-פה.

יעקב מלכא נדהם. היו אלה האשמות חמורות ביותר. הוא ביקש מעורכי-הדין שלא יסתפקו בהשמעת האשמות כלליות, אלא ינקבו בשם נהג-מונית כלשהו שלא היה זכאי לרישיון מונית, ותמורת שוחד אכן קיבל את הרישיון.

עורכי-הדין השיבו, כי אותם נהג-מונית ששילמו 12,000 לירות שוחד כדי לקבל רישיון, השווה בשוק למעלה מ-120,000 לירות, לא יגלו סודם לזרים, כדי לא להס-

ה רגשתי שמשוהו מוזר מתרחש במישרד. הלקוחות החלו עוזבים אותי, סיפר עורך-דין תל-אביבי, שהתי-מחה בייצוג נהג-מונית שכירים. נהגים אלה הגיעו בקשות לוועדה הציבורית ש-ליד מישרד-התחבורה, לקבלת רישיון ל-מונית.

"תחילה לא ייחסתי לעניין חשיבות", המשיך עורך-הדין. "זכותו של כל אדם להחליף עורך-דין. אבל כשהדבר נישנה פעם אחר פעם, התחיל להתעורר בליבי חשד. שכר-טירחה עבור טיפול בבקשה לקבלת רישיון-מונית נע בין 3,000 ל-4,000 לירות. כאשר קבוצה לא-מבוטלת של לקוחות עוזבת אותך תוך פרק-זמן קצר, אתה מפסיד הכנסות בסדר גודל של עשרות אלפי לירות."

בתחילה, ניאות אותו עורך-דין להפסיק את הטיפול בתיק כבר לפי בקשתו הרא-שונה של לקוח. רק בשלב מאוחר יותר, החל מברר אצל לקוחותיו מדוע הם מבק-שים לעזבו.

התשובות היו מגוונות — כולם הודו כי הוא מטפל בענייניהם במרץ ובכישורין. עמיואת רמזו לעורך-הדין כי תחליטו לא להסתכן. לעולם אין לדעת אם הוועדה תאשר את בקשתם, ואילו הם מצאו דרך בטוחה לקצר את הליכי הדין ולקבל תשרי-בה חיונית לבקשתם בכל מיקרה.

המפקח

חקר בעצמו

ע י-מחברה נודע לאותו עורך-דין, כי לא רק אצלו נתגלתה התופעה המזוויה של בריחת לקוחות. גילו אותה חמישה עורכי-דין נוספים.

כל שישה עורכי-הדין הללו, אנשים נכבדים ורציניים, נועדו יחדיו, ובתום הי-פגישה החליטו לגלות את חשדונתם ליעקב מלכא, המפקח-על-התעבורה במישרד-התחבורה.

באפריל שנה זו נפגשה קבוצת עורכי-הדין עם המפקח על התעבורה, ציינה בפניו כי לדעתה קשר עורך-הדין צבי

מאת

זאב יפת

היה זה בבית-הדין הגבוה לצדק, בי-ראשותו של השופט העליון חיים כהן (בג"צ 74/74 נגד מישרד-התחבורה). בי-תצהירו, ביקש נהג-מונית לפסול את צבי סתי מלשבת בוועדה, נוכח הרינונים נגדו.

בעיקבות הבג"צ החליטה הלישכה הי-מישפטית של מישרד-התחבורה לפתוח בי-בדיקה אודות השמועות העיקשות על התי-נהגותו של צבי סתי, חבר הוועדה. משום-מה החליטה הלישכה המישפטית לנהל את הבדיקה בחשאי. דן חירם, המנהל הכללי של מישרד-התחבורה ויחיאל אמיתי, דובר המישרד, לא ידעו דבר על החומר שרוכזו בלישכה המישפטית.

כדי לשמור על סודיות מוחלטת נאסף החומר כשהוא כתוב ביד, כדי שהמוכירות

תכן בשלילת רישיונם. יתר-על-כן, קבלת רישיון שווה לנהג שכיר כל הן שבעולם. כבעל רישיון למונית, הוא יוכל להפסיק לעבוד בלילות ובחגים, שוב לא יאלץ להסיע אנשי עולים-תחתון בשעות הקטנות של הלילה, לא יאלץ להתעסק עם שיכור-רים וביירינים, את כל העבודה ה"מלוכ-כת" יעביר לנהג שכיר, ואילו הוא-עצמו ינהג את מוניתו בשעות העבודה הרגילות ביום.

עורכי-הדין ביקשו שהמפקח-על-התעבור-רה עצמו יחקור בעניין, ואף יפנה למיש-טרה כדי שחקירה יעורר לו בנושא זה. לדעתם, רק חקירה-מישטרה מנוסים יוכלו לעבור על כל התיקים החשודים, לדובב את-נהגים החשודים, או להבטיח להם שי-רישיונם לא יפסל אם יעזרו לגלות למי

האיש זכאי או אשם, ובכך לסיים את העניין. באמת, הגיעה השעה שתשאל את אנשי הלישכה המיטפת מדוע הם היפנו את החומר אלי, ולא אל המיטרה."

נסיוה

של כבוד

עורכי-הדין יהודה זילברברג, מה לישכה המיטפת של משרד-התח בורה, סירב תחילה להתייחס לעניין. רק אחרי ששוכנע כי נודעו לי פרטים מדוייקים בנושא החקירה החשאית שקיימה ה לישכה, אישר כי אכן קיבלה השופטת בן-סורת חומר בעניין חבר-הוועדה צבי סתי. עורכי-הדין זילברברג טען כי החומר טרם הוחזר לידיה, אמר כי ייתכן שנשלח חזרה לעורכי-דין אחר, הנמצא בימים אלה ב חופשה.

הוא אף סירב להגיב על שאלת השופטת מדוע לא פנתה הלישכה למיטרה. כן סירב להשיב אם אכן הועלה בלישכה הרעיון להציע לצבי סתי נסיוה של כבוד — התפטרות מתפקידו כתמורה לאי-פנייה למיטרה. כדי למנוע סערה ציבורית בנושא המונית, שהוא נושא רגיש ביותר, במקביל לבדיקת הלישכה המיטפת המשיך יעקב מלכא, המפקח-על-התעבורה, לנהל חקירה משלו. עד מהרה צדה עינו תיק, שניראה בעיניו חשוד. באותו תיק ייצג עורכי-הדין זלמן אליקים נהג-מונית שכיר.

עורכי-הדין אליקים, ממוצא עיראקי, הגיע ארצה עם גלי העלייה הראשונים של יהדות עיראק. בשער העלייה החלים פקיד משרד-הפנים כי השם סלמן אינו יהודי דיו, ולשם בתעודת-הזהות שלו את השם זלמן.

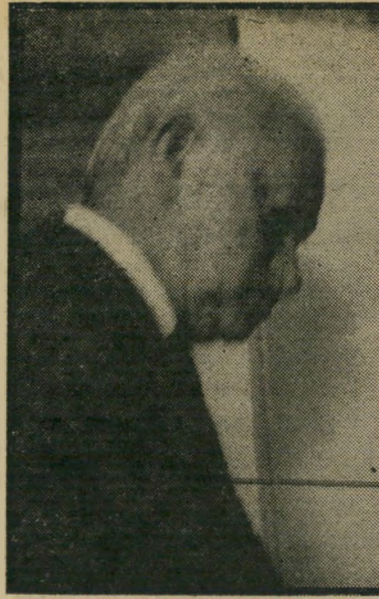
זלמן אליקים הוא אורח עובד צה"ל, המשרת בבסיס בית-אל במפקדת יהודה ושומרון. הוא אחראי על צוות מתרגמים, שעיסוקם בתירגום הקודקס הפלילי הירדני לעברית. כעובד צה"ל, אסור עליו לעבוד בעבודה נוספת ללא אישור מיוחד.

עורכי-דין סתי דרישה 1998

מפקח מלכא הוראה לחקור

חבריוועדה שוורץ הסכמה לאשר

זלמן אליקים אין משרד עורכי-דין, אך למרבה הפלא אין עובדה זו מפריעה לו לייצג מיספר לא-מבוטל של נהגיי מוניות שכירים, בפני הוועדה הציבורית הקובעת מי מבין מגישי הבקשות זכאי לרישיון-מונית.

כך, מבשלים

תיקים

מבחנה חוקית, המגיש בקשה לוועדה, אינו חייב להיעזר בעורכי-דין. אך באופן מעשי, מרבית הפונים לוועדה מייצגים על-ידי עורכי-דין המסייעים להם לנסח את בקשותיהם, ומכניעים אותם לקראת הופעתם האישית בפני הוועדה. הד מפקח-על-התעבורה הבחין בתופעה משונה.

רבים מאלה שהופיעו בפני הוועדה ללא עורכי-דין, ניסחו בקשותיהם בצורה וזה. כמרכן ניכר בהם היטב כי הוכנו מראש, ובצורה מיקצועית, לקראת ישיבת הוועדה. עד-מהרה גילה יעקב מלכא כי עורכי-הדין זלמן אליקים מעדיף, משום-מה, לייצג את לקוחותיו לא בדרך ישירה, אלא בנוכחות סמויה מאחרי הקלעים.

מבקר העולם הזה חושף את המחרחש

מאחרי הקלעים של המוסד

המאשר רשיונות למוניות חדשות

כאשר ידינעלמת כלשהי מסלקת את מיכתב-ההלשנה מתוך התיק, הוועדה אינה יכולה לפתוח בחקירה מקיפה באותו מיקר, והמאשרת את הבקשה, הנראית, לכך אורה, כשרה. בצורה זו מוכשלים יושבת ראש הוועדה, השופטת המחוזית בן-סורת, וחבר-הוועדה צבי שוורץ.

מיקרה אחר של תיק "מבושל" הוא, כאשר נהג-מונית שכיר מביא תצהיר מ- בעל-מונית כי עבד אצלו, חלקית, משך שמונה שנים. הוועדה אינה מוצאת את המבקש זכאי לקבל רישיון, ודוחה את בקשתו. אותו נהג-מונית פונה לעורכי-דין מסויים אחר, המצייד אותו בתצהיר חדש, מבעל-מונית אחר הנימנה עם ה"מאפיה" של בעל-מוניות המספקים אישורים פיקטיביים תמורת כסף.

באותו תצהיר נאמר, כי הנהג השכיר עבד אצל בעל-המונית במשך שמונה שנים. ברור שאחד משני התצהירים אינו אמת. אולם, אם אין מביאים את שני התיקים בפני השופטת ומצביעים בפניה על שני התצהירים המנוגדים לפיהם מסתבר כי מגיש הבקשה עבד בעת-ובעונה-אחת אצל שני בעל-מוניות שונים, היא לעולם לא תוכל לדעת כי בתוך שהובא בפניה, ובו תצהיר אחד בלבד, משהו אינו כשורה. וכיוון שהתיק "המבושל" נראה, לכאורה,

ואולם, כאמור, דווקא בתיק שעורר את חשדו של המפקח על התעבורה, הופיע זלמן אליקים כעורכי-הדין של המבקש.

אותו תיק כבר התברר לפני הוועדה הציבורית, ואושר. הנהוג הוא, כי תוך חודש-חודשיים מיום אישור התיק על-ידי הוועדה, נשלח הרשיון לביתו של המבקש. הפעם השתמש המפקח-על-התעבורה בסמכותו, המאפשרת לו לעכב מתן הרישיון לשנה, החליט לנצל את הזמן הזה לבדיקה יסודית.

אחת הדרישות המרכזיות, כתנאי לקבלת רישיון, היא כי המבקש חייב להוכיח ש- שימש כנהג שכיר במשך שמונה שנים לפחות. לשם כך עליו להצטייד באישורי מס'ההכנסה, המעידים כי הגיש דוחות שנתיים, בהם ציין כי עבד כנהג שכיר, ואומנם, בתיקו של החשוד נמצאו אישורי מס'ההכנסה האלה.

אך משום מה עורר האישור את חשדו של המפקח. הוא שלח מיכתב למישרד מס'ההכנסה ברמלה, וביקש אישור נוסף, כאשר נתקבל האישור הנוסף פקח המפקח עיניו בתימהון. צויין בו כי זמן קצר בלבד קודם-לכן התייצב נהג המונית ב- מישרד מס'ההכנסה, והגיש למפרע, עבור שמונה שנים, דוחות בהם ציין כי עבד כנהג-מונית שכיר. ההבדל בין שני האי-

כשר, יקבל מגיש הבקשה את רישיון ה-מונית.

מיכתב-ההלשנה

לא הגיע

במהלך השיחות עם שורה ארוכה של עורכי-דין ונהגים שכירים, הצליח מבקר העולם הזה לגלות דוגמה קלאסית של תיק "מבושל".

נהג-מונית שכיר מאורי-הודה (שם הנהג ומיספר המונית לשומים במערכת) קנה, בשוק החופשי, בשותפות עם חברו, רישיון למונית. כידוע, ניתן לסחור באופן חוקי ברישיון למונית, ומחירו הוא כ-120,000 לירות.

כעבור זמן קצר הסתכסכו שני השותפים, והחלו למרר איש את חיי רעהו. כאשר נוכחו לדעת כי חיי שניהם הסכו לנהיגים, החליטו למכור את רישיון המונית. מייד לאחר-מכן הגיש אחד מהם לוועדה הציבורית בקשה לקבלת רישיון למונית. שות-פורלשעבר ידע מיספר עובדת, שהיה די בהן כדי לפסול את מגיש הבקשה מלקבל רישיון. הוא שיגר מיכתב-הלשנה לוועדה, העתק המיכתב הרשום הוחתמת הדואר ברשותו.

לחפתעת בעל המיכתב, קיבל מגיש ה-בקשה כעבור מיספר חודשים רישיון ל-מונית.

חקירה יסודית העלתה, כי המכתב שמוען לחברי הוועדה כלל לא הגיע לידיהם. מישוה טרח להעלימו מתוך התיק. עובדה חשובה נוספת: את מגיש הבקשה הדריך וייצג עורכי-דין מסויים, המוזכר תכופות במישרד-התעבורה בחריקת-שיניים. תיק הבקשה, שהיה בנוי לכאורה ללא-רוב, אשר על-ידי הוועדה, ומגיש הבקשה זכה ברישיון-מונית.

אם יימצא גורם ציבורי שייאות לפתוח בחקירה מקיפה בשחיתות שבנושא קבלת רישיונות למוניות, יש לשער שיצליח ל-פענח את הרשת הסבוכה החותרת תחת הוועדה הציבורית.

מוכיר שמיע נכונות לציית

(המשך מעמוד 15)

דמתה להזמנת ילד סורר לחדרה המנהל. רבין עצמו מיהר לתרוץ את העניין. הרי הוא הסכים לבוא לפני סוף הקיץ. אצל האמריקאים נגמר הקיץ באמצע ספטמבר. אין זו בעייה פוליטית. אלא של מזג'אוויר. אולם גם הסבר דחוק זה לא היה יכול לשנות את התמונה.

אין סבלנות. הדמות המרכזית בתמונה היא הנרי קסינג'ר. מנוי וגמור עימו ל"השיג במהרה הסדר שיבטיח את האינטרסים האמריקאיים במרחב. ימנע ועוועים חדשים למשך שנים רבות.

אין לקסינג'ר זמן רב. לפי שעה זקוק לו הנשיא ג'ראלד פורד. ויש לו חופשי פעולה רב. אך ושינגטון מלאה אינטליגנציה, נוצרים בה ריכוזי-כוח חדישים, ואין קר סינג'ר יכול להיות בטוח שימשיך בתפקידו לאורך ימים, ובודאי לא אחרי הבחירות ה"באות לנשיאות, בעוד שנתיים ורבע.

לכן יש לו לוח'זמנים, הסבלנות שלו לתכסיסי ישראל הולכת ופוחתת, וסינג'רנו כלפיה נעשה נוקשה יותר. למעשה הוא אומר לממשלה: אתם יכולים להיאבק על דיעותיכם במשא'ומתן, אך אינכם יכולים לעצור את המכונה. ובסופו של דבר, אני אקבע. כבורר, מה עליכם לתת, ומה לא.

כאלו'נים. מכונת'ההסברה הישראלית הפריחו השבוע כמה באלונים. לניסיון. אחד מהם: ישראל תסכים לנסיגה לאורך הירדן, אך הנסיגה לא תבוצע אלא כעבור זמן ניכר, בריזמנית עם הנסיגה הבאה בסיני, שעליה יש לנהל שוב משא'ומתן. בינתיים לא יהיה צורך בבחירות. באלון אחר: בכל זאת יוקדם העניין המצרי, ו"אילו המשא'ומתן עם ירדן יתחיל, אך לא יסתיים.

נראה שקסינג'ר עצמו התייחס לכל הטכסיסים האלה בביטול. הוא נוהג במכור בית. ולישראל אין ברירה אלא לתפוס בה טרמפ. מצב זה נעוץ ביחסיה'כוחות — ואין לקסינג'ר אמת'מיה אחרת לניי-הול מדיניות.

תלמידים מופרעים. למראית'עין, החלה דמותו של שרה'חזן האמריקאי משרתה בדעת'הקהל הישראלי. הקאריקטור רות תיארו אותו כסוכן ערבי. המאמרים תפוחו. תנועת'החרות החליטה לשגר מישללת לארצות'הברית כדי לחתור תחתיו. סקרידעת קהל הראו שפופולריותו ביש'ראה ירדה.

אך מאחורי התגודות האלה נשארה עובדה פסיכולוגית מכרעת: האזרח הישראלי עדיין רואה בו את האיש אשר ימנע את המלחמה הבאה, ואשר יעלה את ישראל והעברים על הדרך לשלום שאין הם מסור גלים להגיע אליו לבדם. הדימוי של מנהל בית'ספר, המזמין אליו תלמידים מופרעים, אינו מופרך לגמרי.

פוע

רצח בדם קר

שני היששים נחנקו באכזריות

שאין שנייה זה, ברצח

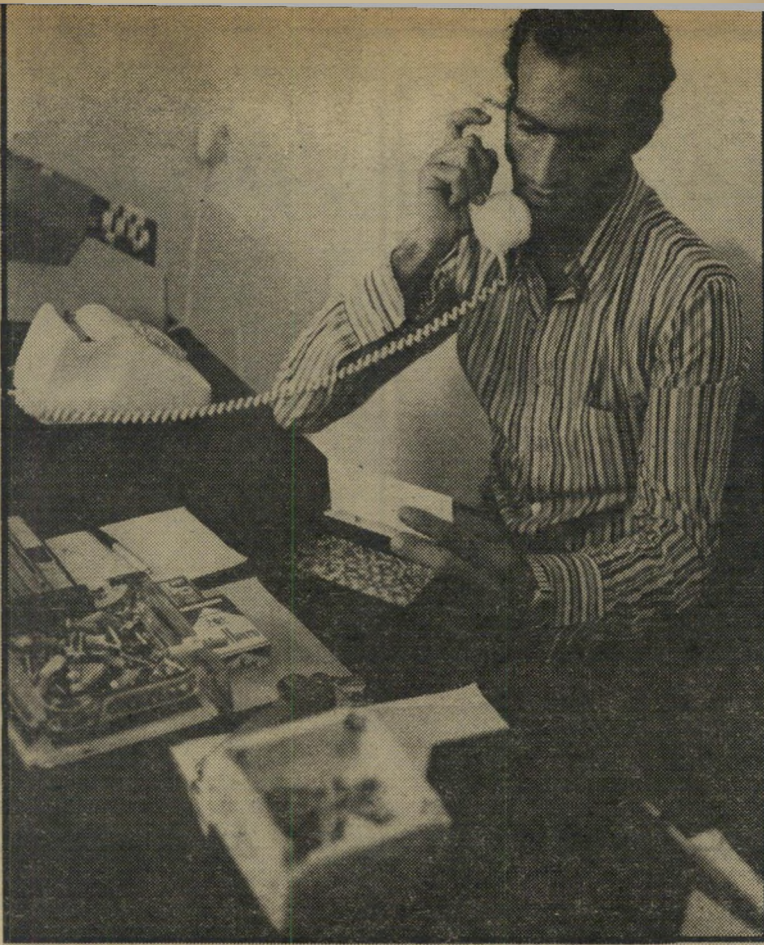
שניראה מתוכנן היטב אך

חסר מניע

האחים ז'אק (18) וגבריאל (24) ביטון, ניסו לבצע את הפשע המולם. רצח בניי הווג היששים שמואל בן 80, ואשתו רגינה בת ה'72, הוריה של הגברת רעיה יגלום, נשיאת ויצ"ו העולמית, הוגדר על ידי חוקרי המיטורה כאחד ממעשי'הרצח האכזריים ביותר שאירעו איפעם בישראל. אך לא היתה זו הפעם הראשונה ששני האחים עברו על החוק. קדמה לה שורה של מעשי'תרמית ערמוניים וחסרי'מצפון. אך גם הפעם, ככפעמים קודמות, לא עלה בידי האחים להערים על המיטורה.

כבר מתחרה הרצח עלו חוקרי'המיטורה על עקבותיהם, עצרו אותם כחשודים ב"ביצוע הפשע המחריד.

מעשי מירמה והונאה. בחודש נורבמבר אשתדק נעצר האח הבכור, גבריאל (ג'גבי'), ביטון, כחשוד באירועים מיבצע'התרמה כוזב למערכת'הביטחון. בבית'המישפט טען נציג המיטורה, כי ביטון הזמין 5000 פנסית'התרמה, שהכילו קבלות על שם מיטורד'הביטחון, בעוד שההתרמה נועדה לצרכי התעשרותו האישית של האח. שנתיים קודם'לכן עברו האחים ביטון כמפיצי תקליטים ללימוד השפה האנגלית. עז'מחרת החלו לזרום למיטורה ולמועצה'להגנת'הצרכן תלונות. מעולים חדשים, שי טענו כי הוחתמו במירמה על תקליטים

חשודי'ברצח גבי ביטון

האח הצעיר עזר

חוזה'השכירות של האחים ביטון, ב"דירתה של רגינה חורש, עמד להסתיים בחודש אוקטובר. בין השאר ביקשה ה"ישישה למסור להם, כי לאור עיכוב תש"לומיהם, אין כוונתה להאריך את החוזה לתקופה נוספת. **המלפין היה גזר'דין מוות.** אך רגינה חורש לא באה לדירה המושכרת בהפתעה. קודם'לכן טילפנה אל דיירתה, להודיע על בואה. שיחה זו עלתה לה בחייה. בהגיעה אל הדירה היו האחים מוכנים לקראתה. הם חנקו אותה, הלמו בראשה, ואחר'כך כיסוה בסדין והשאירוה כאחד החזרים למשך הלילה.

מייד אחר'כך יצאו את הדירה, הלכו היישר היישר אל דירתם של בני'הווג ב"רחוב רמברנדט, שם ישב שמואל חורש הישש ב'כרסה וצפה בטלוויזיה. הם פתחו את הדלת באמצעות מפתח אותו נטלו מן הנרצחת. חנקו, חנקו אותה והלמו בראשה. גופות היששים נחו בדירות השונות כל הלילה. האחים סברו, כנראה, כי הרצח הכפול לא יתגלה במהירות, לכן יצאו ב"בוקר לעבודתם במיטורד'היכריות, כהר"גלם, בהשאירם את גופתה של היששה ב"דירה, מאחוריהם.

שני האחים נעצרו מייד, כחשודים בבי"צוע הפשע המזעזע באכזריותו, ובקור"הרוח שבו תוכנן. **החשודים נשברו מייד.** בחקירת המיטורה נשברו האחים. הם מיהרו ל"הוביל את החוקרים למקומות'הפשע, והשי תתפו בשיחזור הפרטים השונים. ממבט ראשון נראה היה, שאת הרציחות עצמן ביצע האח הבכור, גבריאל, שעה שהצעיר, ז'אק, רק עזר לו. נראה גם, שהאחים ביטון הסתכנו ב"כספים עד כדי כך, שלא ראו מוצא מן ולהעלימן, לטשטש כל קשר ביניהם'עצמם

מיפלגות

כך נבחר המזכ"ל

ראשי'הממשלה יצחק

רבין אינו חבר מרכז

המיפלגה — ובכל זאת

הצביע בבחירות למזכ"ל

יעקב ("יענקל'ה") וויסמונסקי, מאנשי הסבך אלא בדרך של רצח כפול. ייתכן גם, שהניחו כי יצליחו להימלט מן הגופות לבין המעשה, ולהינקות מאשמה. המיטורה מצידה תקשש כנראה, כצעד ראשון, להביא את החשודים'ברצח לבדיקה פסיכיאטרית.

רפ"י במיפלגת העבודה, קפץ כנשור'נחש: "מה פתאים הוא מצביע?" קרא בקול, "הוא לא חבר'מרכז!"

קריאתו של וויסמונסקי כוונה לעבר ראש'הממשלה יצחק רבין, אשר ניגש לאחת הקלפיות, בעת ישיבת מרכז מיפלגת ה"עבודה, ביום החמישי האחרון, והטיל לתוכה מעטפה ובה פתקי'ההצבעה. ההצבעה היתה על בחירת מזכיר מי"לגת העבודה, והתחרו על תפקיד זה שני מועמדים עיקריים: מאיר זרמי וישראל גרנית. אליהם הצטרף מועמד שלישי, מאיר אוהד, אולם אפילו שלושה הקולות הבודדים להם זכה אוהד בהצבעה (בינ"הם אחד של-עצמו), עוררו הפתעה רבה באולם.

רבין לא חבר. לוויסמונסקי וחבריו היה ברור לחלוטין עבור מי הצביע ראש'הממשלה. רבין הודיע קודם'לכן כי הוא תומך בהבר קיבוץ מעיי'ןצבי, מאיר זרמי, מועמד הגוש של מפא"י, לעומת חבר מפא"י אחר, אל"מ (מיל), ישראל גרנית, אשר בעיקבות תמיכתו בחדשים האחרון גים במשה דיין ושימעון פרס, זכה באהדת אנשי רפ"י.

עד כמה שנשמע הדבר משונה באותו רגע, הרי ראש'הממשלה אינו חבר מרכז מיפלגתו שלו. רבין היה משך שנים רבות איש'צבא, ומיד אחרי פרישתו מצה"ל נסע לווינגטון, שם שירת כשגריר ישר"אל.

כל אותה עת לא היה רבין מעורה ב"חיים הדיפלומטיים במדינה, למרות ש"שלה מדי'פעם מושינגטון "איומים" על רצונו להיות שר בממשלה. הוא אף לא שוייך באופן רישמי לאף אחת מהחטיבות המרכיבות את מיפלגת העבודה.

נטייתו, ההיסטריות כמעט, לאחדות'העבודה, היו ידועות לרבים, אולם עם הצטרפותו למערך הוא התקבל דווקא על חשבון המיכסה של מפא"י.

חברי מרכז מיפלגת העבודה נבחרים על-ידי ועידת המיפלגה, ויצחק רבין אפילו לא היה מועמד למרכז מעולם. מבט ברישומי ועדת'הקלפי הראה, כי שמו של יצחק רבין נוסף לרישימה המודפס סת בכתב'יד. מישוה במיפלגה חשב כי לא יהיה יפה אם מזכיר המיפלגה לא ייבחר גם על-ידי ראש המיפלגה, ו"תיקן" את הרישימה במיידיו.

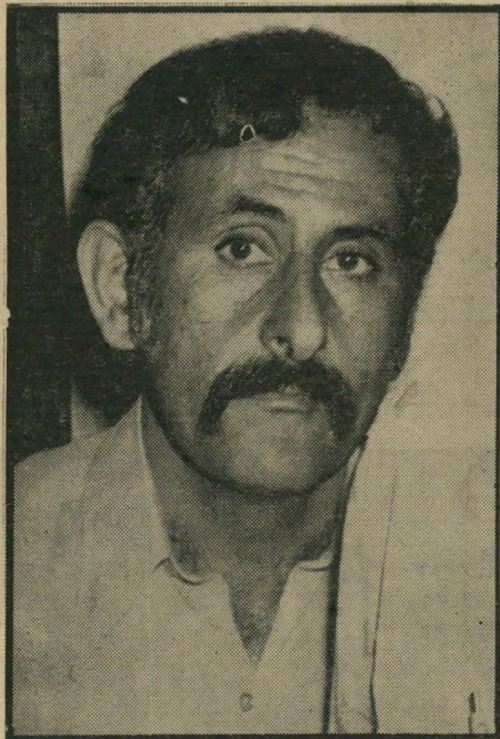
הבחירות לא נפסלו. השמועה על הבחירה הבלתי'חוקית שנעשתה על-ידי ראש'הממשלה, נפוצה עד'מחרה באולם בית ארלוזורוב (תיאטרון האוהל לשעבר), בו נערכה ישיבת המרכז. השמועה הגיעה אף אל המועמד שלא נבחר, ישראל גר"ניח, וחסידיו הגוש במפא"י חששו שמא יפנה גרנית, אחרי תבוסתו, אל מוסדות הביקורת של המיפלגה ואפילו לבית'המישפט העליון, ויודוש לפסול את הב"חירות בגלל הצבעתו הבלתי'חוקית של ראש'הממשלה.

פרשת רבין היתה האירוע המעניין ה"יחיד ביישיבה זו של מרכז המיפלגה, בעוד שיישיבות מוסד זה הן בדרך'כלל סוערות, ואווירתן מזכירה קירקס כפרי ציבעוני, הרי מיעוט המשתתפים ביישיבה האחרונה, והתוצאות הברורות'מראש של בחירת המזכ"ל, גרעו מהמח.

בעוד ששם פתיחה הישיבה נכחו בה כ"400 צעירים (מתוך למעלה מ'600), הרי מייד אחריה, בבחירה, שעוד לפני פירסום התוצאות, ירד מיספרם לפחות ממאה. חריג אחר היה הפתעה של מאיר אוהד, המועמד השלישי למישרת המזכ"ל, אוהד, איש יחסי'ציבור מב'עתיים, חילק לחברי המרכז חוברת ובה צילומי קטעי'עיתונות ומיכתבים המזכירים את שמו. בין השאר **המכונה פעלה היטב.** אם לאוהד לא היה כל סיכוי להיבחר, גם לגרנית כך. גרנית, איש מפא"י, מי שכיהן כאחד ה"תפקידים הבכירים של המיפלגה, תפקיד המזכיר האירגוני, החליט להתמיד במי"רוץ, למרות שהיה ברור לו, ולכל תומכיו, שהפעם זה לא יילך.

הגוש ומפא"י ההיסטורית, יחד עם אנשי ההתיישבות וחברי אחדות'העבודה, החליטו למנוע חרדה של הרגע האחרון, כפי שהיה הדבר בהתמודדות בין יצחק רבין לשימעון פרס, על תפקיד ראש הממשלה, והפצילו את המכונה המוכרת והמשוכנת היטב, למען בחירתו של מאיר זרמי. אנשי מפא"י רואים בתוצאות אלה את התגבשותם המחודשת, ואיחוי מסויים של הקשר בינם לבין אחדות העבודה, ואילו אנשי רפ"י, שעמדו מאחורי גרנית, טוענים כי ההפסד אינו גורא כל'כך, משום שאחרי הכל, גם גרנית הוא ממועמדי מפא"י, ולא משלהם.

האם יחשוק מישטרו של רס"ר צרפתי, שנופתח השבוע, מצב הדומה לפרשת סרפיקו במישטרת ניו יורק

הנאשם: צרפתי

שוחד על-ידי קצינים בכירים במישטרת פתח תקווה, מינה מייד מפכ"ל המישטרה דאז חוקר בכיר מיוחד משעם המטה הארצי, לניהול החקירה בפרשה. מינוי זה היה טיבעי בהחלט, והתבקש מן הנסיבות, כיוון שאין זה בהתאם לנוהג ולאתיקה ששוטרים, שהם חברי-לעבודה של שוטרי הנאשם באשמה כה חמורה, ינהלו בעצמם את החקירה נגדו.

והנה, ההיפך הגמור קרה במיקרהו של רב-סמל שלמה צרפתי. חמור עוד יותר — דווקא בפרשת צרפתי התבקש מינוי חוקר מיוחד מן החוץ באורח תקיף עוד יותר, ולו רק משום שעדותו של יעקב גורג'י הטילה צל כבד, לפחות על חלק מאותם חברים-לעבודה ומפקדים של צרפתי — אשר ניהלו את החקירה נגדו — ביחס לאפשרות היותם מעורבים בפרשת השוחד באופן ישיר.

פרקליטות מחוז תל-אביב, לעומת זאת, נהגה כפי שנהוג במיקרים מסוג זה. כאשר נודע לאנשיה דבר מעצרו של רב-סמל צרפתי, מי שקיים עימם קשרי עבודה הדוקים בבית-המישפט משך 20 שנות שירותו במישטרה — נקטו את הצעד הטיבעי ביותר.

אנשי פרקליטות מחוז תל-אביב ביקשו להעביר את הטיפול במישפטו של צרפתי לפרקליטות מחוז המרכז, לה אין קשרים ישירים עם צרפתי — למען לא תיחשד ביחס של איפה-ואיפה במישפט.

המישטרה, שייחסה רצינות כה רבה לחלק אחד מעדותו של גורג'י, אותו חלק עליו הסתמך כתבי-האישום שהוגש נגד צרפתי, לא התייחסה כגיראה כלל לחלק האחר של עדותו, זה שעלול היה להחשיד את הממונים עליו באותו עניין עצמו.

ולא רק זאת — המישטרה אף לא טרחה כלל להחל בחקירה נגד אותם יהלומנים גדולים ומכובדים אותם חשף צרפתי בחקירותיו שקדמו למעצרו, ואשר שמותיהם היו ידועים לה. חקירתם של יהלומנים אלה יכלה אף היא, מצידה, לחשוף את זהותם של אותם מפקדים של צרפתי — אם אמנם היו כאלה — שהיו אמורים להתחלק עימו בשוחד, לפי עדותו של גורג'י.

האם ייענשו

רק דגיה-הרקק?

בפרשת סרפיקו הישראלית, על כל ההבדלים בינה לבין הפרשה המקורית האמריקאית, יש בכל זאת כמה קווים מקבילים ודומים בהחלט. פרשת רב-סמל צרפתי רק החלה להתגלגל, ודאי צפויים עוד גילויים רבים במהלכה.

בפרשה האמריקאית המקורית הגיעה ועדת-החקירה שמונתה במיוחד למטרה זו למסקנות, שהובילו ישירות להרשעתם בדיון של שוטרים-זוטרים, והתעלמו לחלוטין וביודעין מתפקידם של הממונים עליהם באותה פרשה. נראה כי קצה החוט נתון כיום בידיו של רב-סמל שלמה צרפתי. לאן הוא יוביל?

הווילה

„בתאריך 19 ביוני 1974 חקר צרפתי את לוי. במהלך החקירה הוזן ביקש לוי שיעזור גם לו. צרפתי ביקש 8000 דולר משני החשודים. בחקירה שהתקיימה בתאריך 19 ביוני 1974 ביקש צרפתי שיביאו לו את הכסף. „בין ה-23 וה-24 ביוני התנהלו שיחות טלפוניות בין צרפתי לבין ה„לקוחות“ שלו, כדי שהם יביאו לו את הכסף. בפגישה שהתקיימה בתאריך 24 ביוני במחוז תל-אביב של המישטרה, ביקש צרפתי את הכסף בדחי-פות.“

למעצרו של צרפתי קדמה עדותו של יעקב גורג'י, שהתייצב במישטרת תל-אביב, סיפר את סיפור בקשת השוחד. על סמך עדות זו עצרה המישטרה את צרפתי. לאחר-מכן סיפר גורג'י (העולם הזה 1925): „העדתי במישטרה כי צרפתי ביקש 5000 דולר בשביל הבוס, לסתום לו את הפה, ואחרי זה שאוסף משהו גם בשבילו, שאזרוק לו משהו.“

בעלי-המלטשות יעקב גורג'י ויוסף לוי, הניזכרים בכתבי-האישום שהגישת המישטרה נגד שלמה צרפתי, אינם אלא חוליית קטנה בשרשרת. חקירות המישטרה, שנוהלו על-ידי צרפתי עד למעצרו, חשפו רשת שהעלימה יהלומנים בשווי של 12 מיליון דולר, באמצעות יהלומנים מכובדים העומדים כראש בורסת היהלומנים בתל-אביב (העולם הזה 1925).

גודלו של סכום זה, 12 מיליון דולר, מסביר את גובהם של הסכומים שנתבקשו כשלמוני-שוחד בפרשה זו. למעורבים בה כדאי היה לשלם אף סכומים גבוהים יותר, כדי לנסות להעלים את זהותם של היהלומנים הגדולים.

צרפתי נחקר

ע"י חבריו

כאשר נעצר רב-סמל צרפתי על-סמך עדותו של יעקב גורג'י, קרה עוד דבר מוזר. כל הליכי החקירה וגביית העדויות מפיו נעשו על-ידי חבריו למדור המרכזי של מישטרת תל-אביב. לפני שנים אחדות, כאשר נחשפה פרשת קבלת

הדוגמה: סרפיקו

רבות ציפיה-קודנו, גרובי הארץ חזו בשבועות האחרונים בסרט המתאר את מאבקו של שוטר מיש-טרת ניו-יורק, פראנק סרפיקו, במכת השוחד, שאכלה כל חלקה טובה בין עמיתיו ומפקדיו.

סרפיקו האידיאליסט, אשר חרט על דיגלו את סיס-מאות המילחמה בשחיתות באשר היא, לא נסוג מאמונתו בהן, גם כאשר גילה כי קשה להיות שוטר במישטרת ניו-יורק מבלי לקבל שוחד.

הסרט מתאר בצורה דרמטית כיצד חושף סרפיקו את העובדה שעמיתיו הבלשים מקבלים שוחד ממבריי-סמים, כדי להעלים עין מפעילותם, כאשר מציעים גם לו לקחת חלק בהתעשרות הקלה, הוא מסרב בתוקף. אחרי לבטים הוא מחליט להאשים את עמיתיו, ופונה לממונים עליו במישטרה עם הסיפור כולו.

אך לתדהמתו הגדולה, הוא מגלה כי הממונים עושים את כל המאמצים להשתיקו, ומסרבים לנקוט כל צעד. לא רק זאת — הם פותחים גם במסע להצרת צעדיו והגבלת פעילותו. כאשר נמשך הדבר, מגיע סרפיקו למסקנה הבלתי-נמנעת כי מפקדיו הבכירים ביותר, ראשי המישטרה עצמם, שותפים אף הם לקשר השוחד.

לאחר שלא נותרה בפניו כל דרך אחרת, מחליט סרפיקו לפנות לעיתונות עם כל הסיפור, מפוצץ את ה-עניין באמצעות הניו-יורק טיימס. בעיקבות הפירסום מקים ראש עיריית ניו-יורק, הממונה על המישטרה, ועדת חקירה, לבדיקת האשמותיו של סרפיקו. במסקנותיה נמד-נעת הוועדה מלגעת בתותחים הגדולים, מאשימה שוטרים זוטרים בלבד. סרפיקו מרים ידיים, ועוקר לשווייץ.

סיפורו של סרפיקו היה סיפור אמיתי, לכל פרטיו, אשר אירע בניו-יורק לפני כארבע שנים.

מה קרה

לעדויות של גורג'י?

לפני כשדושה שבועות נעצר רב-סמל שלמה צרפתי, חוקר בכיר במדור המרכזי, הוא הובלש, של מישטרת מחוז תל-אביב, המתגורר בוילה נאה בנס-צינה. הוא נעצר על-ידי חבריו ומפקדיו, וייד לאחר-מכן הוגש נגדו כתבי-אישום חמור, שגילה סיפור שלא היה לו תקדים בתולדות מישטרת ישראל.

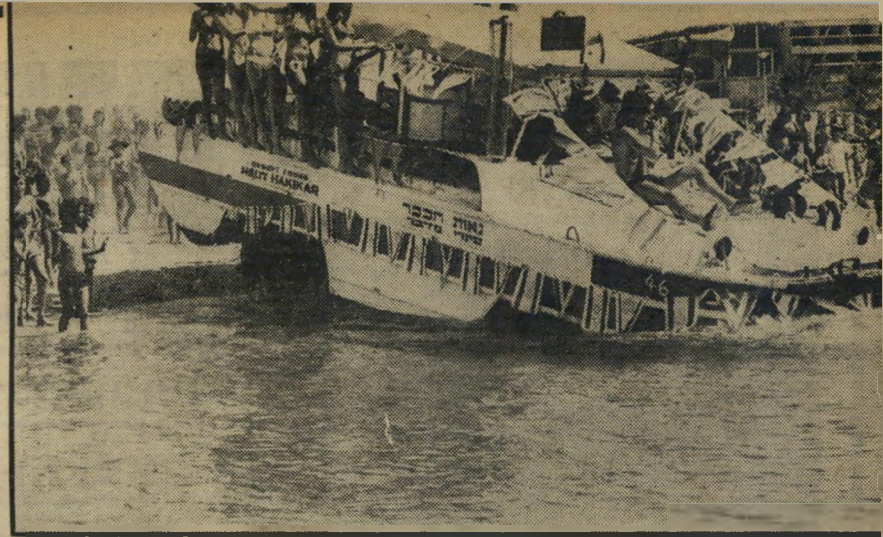
כתבי-האישום קבע: „שלמה צרפתי עמד בחודש יוני שנה זו, בראש צוות חוקרים שחקר פרשת גניבת מישלוח יהלומים בשווי של מאות אלפי דולר. במסגרת החקירה נעצרו ב-4 ביוני 1974, חשודים בפרשה, שני בעלי-מלטשות, יעקב גורג'י ויוסף לוי.“

„בתאריך ה-18 ביוני 1974 חקר הנאשם את גורג'י על חלקו בפרשה. במהלך החקירה ביקש הנאשם מגורג'י סך 5000 דולר כשוחד בעד פעולה הקשורה בתפקידו. בתמורה לסכום השוחד שיקבל מגורג'י, הבטיח הנאשם לעזור לו במישפט שיתנהל נגדו על חלקו בפרשה, ויסדר בבית-המישפט משהו לטובתו של גורג'י. גורג'י לא יהיה במעצר בזמן המישפט, וצרפתי יעיד לטובתו.“ סוכם בין גורג'י לבין צרפתי, שהוא יעזור גם ליוסף לוי.

**שוב הריעו אלפים
באילת לנימפות
שהתקבצו מכל כנפי
הארץ אל בירת
השמש של ישראל**

הצוללניות
שיעור צלילה
קיבלו הנערות
במועדון הצלילה שבמלון "בקעת הירח",
שם זכו המשתתפים באירוח מפואר.

האמפיבי
ברכב אמפיבי זה הוטעו המועמדות ברחבי העיר ולאורך חופה, ובו הובאו גם אל תוך האמפיתיאטרון העירוני של אילת היישר אל הבמה. חברת "נאות הכיכר" העמידה את הרכב לרשות הנערות ומארגני המיבצע.

שושן והכלות
בשמלות חופה יצירת סלון "אמבר", אשר עיצב גם את התיסרוקות, הקיפו המועמדות את הזמר גבי שושן, ששר "ילדה קטנה", בהופעתו. את שמלות הערב שבהן הופיעו הנערות עיצבה רחל ברזיל, בעלת בוטיק "ביבה". לנערות היה הנשף מאורע מיוחד בחייהן.

נסיונות

מול פני האלפים
ניצב
רות
תיאטרון העירוני של אילת, באירוע הייפי
אילת ואגודת גורמיהתירות של אילת. הנש

הנימפות
על הרכב האמפיבי יושבות המוע
מדות, שטיפלו בשערן בתכשירי
חברת "וולה". משמאל: שוטרי העיר נושאים אותו על
כפיים מן הרכב אל הבמה, לעיני הקהל הרב שנכח במקום.

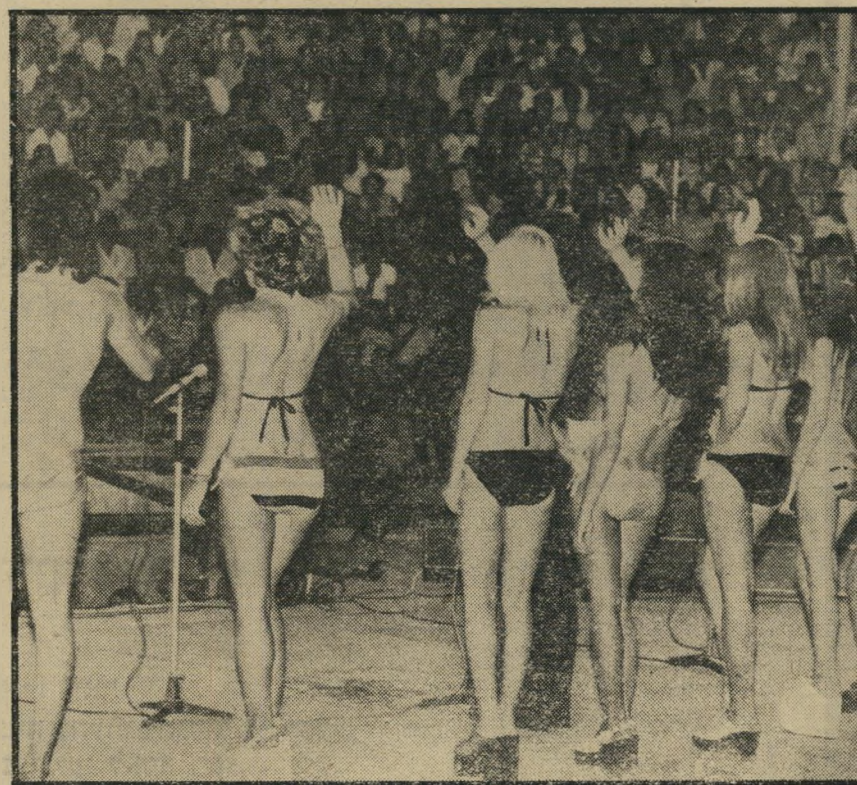
היה זה יום של אי-שקט. בשבת ה-
אחרונה כבשו את אילת 12 נערות יפה-
פיות, שבאו להתחרות בה על התואר
„נסיכת ים-סוף“. הנערות הוצגו בפני
אלפי תושבי אילת המריעים בבוקר ה-
שבת, בהפלגה ברכב אמפיבי לאורך ה-
חוף, ואחרי-הצהריים השתתפו בקוקטייל
חגיגי שנערך לכבודן במלון „ביקעת-
הירח“ בנוכחות ראש-העיר ונכבדיה. ב-9
בערב נכנס הרכב האמפיבי היישר לתוך
האמפיתיאטרון הענק הפתוח של העיר,
והמיצעד הצבעוני רב-הרושם התחיל.

ראש העיר
גדי כץ, מנשק
לנסיכה. מימין:
מנחה המופעים ביס וביבשה, דודו טופז.

הגורם
ג'קי פריגל, איש א-
גודת גורמי-התיירות,
מכתיב את אתי אלגרבלי מעכו. מימין:
הנסיכה, לאה באיפור „הלנה רובינשטיין“.

ים-סוף

השלישייה
הנסיכה לאה שוקי מירוחם, סגניתה הראשונה אתי אלגרבלי
מעכו והסגנית השנייה רמה דפני תושבת אילת, ברגע-השיא
של הערב הגדול בחייה, שהחל בהפלגת-בוקר חגיגית נמשך בקוקטייל מפואר במלון
„בקעת הירח“ והסתיים במופע הענק. כתר הנסיכה הוא מעשה ידי לורנס איש יהודה.

תוצרת חברת „גוטקס“. את הבנות הדריכה לקראת המופע, המורה
לטיפוח-יחן לאה פלשער. חברת „ארקיע“ הטיסה למקום את המש-
תתפות והתפאורה המרהיבה, שכללה אלפי פרחים טריים ואורות ססגו-
ניים, כתפאורה מקומית שימש בהצלחה הלילה האילתי שזור הכוכבים.

11 המועמדות לתח-
כת ים-סוף, באמפי-
ערך בחסות עיריית
ת לבושות בבגדיים

איפה האלוהים?!

ה' (משל בכתבי הקודש לרועה) ה' רועי (תהילים: כ"ג:1)
ואנחנו... לצאן מרעיתו (תהילים: צ"ה:7).

האם ניתן להסביר לכבשים את העניינים של בני אדם? היכול
העז ללמוד גננות? היכולה הפרה להבין את ההבדל המהותי שבין
החליל ובין הטרוניסטור שביד נער הרועים?!

פשוט אין לייצור הפחות היכולת להבין את עניינו של היצורים.
חוץ מזה ההבדל בין ה' ובין האדם הוא הרבה יותר גדול מזה שבין
בני אדם ובין בני צאן, כי שני הבריות האלה חיים מתחת שלטון
התחלט של הזמן, החומר והמקום. אבל ה' הוא מעל ומעבר ליסודות
היסוד האלה של עולמינו.

הכבשה אמנם לא מסוגלת להבין את הרועה. אך היא אכן מסוגלת
לאהוב אותו, לציית לו, ולשתף איתו פעולה. ואכן אנו בני אנוש
גם כן מסוגלים לעשות זאת עם ה'. „אבל אין לי חוש לה' כי אני לא
דתי“ משיבים רבים.

והרי התנאי הראשון לחויה דתית ולנסיון עם ה': ציות לקול
מצפונך למידה הטובה שלך.

דוגמאות מכתבי הקודש: (בראשית: פרק י"ח). בצהריים של יום
חס הבחין אברהם (בשלושה הולכי רגל עייפים. בכל הרצינות הזמין
אותם להנפש אצלו — והנה התברר לו שהזרים האלה הם מלאכי ה'
בדמות בשר ודם.

(לוקס פרק ב' 1-20) עקב מיפקד האוכלוסין היתה העיירה בית
לחם הומה מבני אדם וחמולת דויד המלך המפורסמת ולא היה מקום
לבני הזוג מהגליל. אבל רועים מחוץ לחומה הרגישו איתם מצפונם
אמר להם „גם לבעל חיי יש זכות ללדת במקום מוגן... ובנד נתנו להם
לגור בדיר שהיה ברשותם. אך בחצות כשהרועים האלה היו בשדה
עם צאנם, הופיעו ברקיע מקהלות של מלאכים עם שירה אדירה. אבל
אנשי בית לחם, האדישים והעייפים „מעשקות התירות בעזרת הקיסר“
החמיצו את המחזה העצום וההסטורי הזה.
לאלוהים הכבוד והתפארת לעולמי עולמים.

אנשי רוח ואישי ציבור

מוחים בשאלת דימונה

„אנו מגנים בחומרה רבה את המעשים

האלימים ביחס לעובדים הערבים בדימונה

בל נהפוך את הארץ לגיטו של לאומנות. אם

נשקע בתוכו ימות גם צביון חיינו האנושי“

החתומים

● אורי אבנרי	● פרופ' אורי מאור
● משה אונא	● אלכס מסיס
● יצחק אורפז	● פרופ' אוריאל סימון
● פרופ' קלמן אלטמן	● בועז עברון
● ד"ר שמעון בלס	● עמוס עוז
● פרופ' יעקב טלמון	● פרופ' שאול פוגל
● פרופ' יוסי יהב	● ח"כ מאיר פעיל
● יבי	● ח"כ מרשה פרידמן
● נתן ילין מור	● ד"ר אורי רפ
	● פרופ' בן עמי שרפשטיין

אם אתה רוצה שכרטיסי הברכה

לשנה החדשה יגיעו ליעדם

אל תשלח

כרטיסים או מעטפות

שמידותיהם

קטנות מ- 14x9 ס"מ

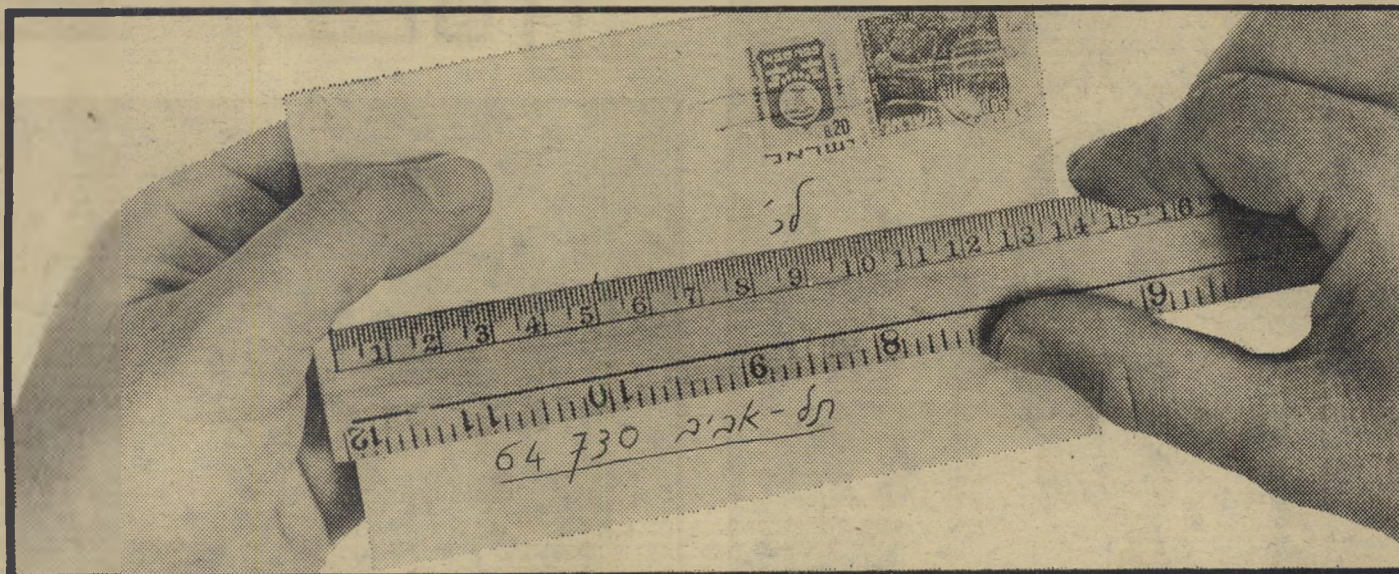
בשל גורמים
שבתפעול שרותי הדואר,

לא יקבל

משרד התקשורת

כרטיסי ברכה ומעטפות

קטנים ממידות אלה

אם רצונך שבכרכותיך יגיעו ליקיריך בזמן

הקדם ושלח אותן

אם יצטברו כל עשרות מליוני הברכות במתקני הדואר

בשבוע האחרון שלקראת החג, קשה יהיה להבטיח שהעומס הגדול לא ישבש

את חלוקת הדואר הרגילה ושכרטיסי ברכה רבים יגיעו לאחר החג.

בברכת שנה טובה

משרד התקשורת

בן מנהל מוזיאון ת"א חיים גמזו מסרב
לשלם מזונות לבתו של יו"ר הכנסת -
בטענה שהוציאה כסף על ידי קבוע

בלשים

נגד בת היור

סיפק עילה לגמזו להגיש את בקשתו לבתי-המשפט.
בבקשתו המפורטת לבית-הדין אומר בשמו עורך-הדין: הנתבעת (נעמה) הונתה את בית-המשפט בכל הנוגע לנימוקי הרחקתו של התובע מביתו, וכל תכליתה של פעי-לוחת המישפטי היתה לפנות מקום לי-אחד בשם דני אמיצי, אשר רבים הם עדי-הכיעור ליחסיה עימו... על-כן דורש גמזו מבתי-המשפט לבטל את כל ההתחייבויות

סרטים, התמזמוזו כפומבי — ממש כמו בעל ואשתו.
החוקר הפרטי אף ידע לספר, מפיה של אחת משכנות אותו בית, כי בעת המילחמה ירדו נעמה וידידה אמיצי למיקלט, כש-שניהם לבושים בפיגמות.

קטעים מהדו"ח הבלשי הוגשו כי-ראייה לבית-המשפט המחוזי ומשמ-

כבוד החזקת ילדתו, גם את כל הוצאות-הבית של נעמה. הוא אף סולק מדירתם המשותפת, על-פי דרישתה של נעמה, ש-התקבלה ע"י בית-המשפט, ועבר לגור ב-דירת-חדר של רווקים.
לפני מיספר חודשים הוזמן יוסי להר-צות באחת האוניברסיטאות בארצות-הברית, ולדבריו שמח לקבל את ההצעה, משום שנעמה המשיכה להתעלל בו גם אחרי הפירוד ביניהם.

מנהל מוזיאון תל-אביב, ד"ר חיים גמזו, היה השבוע מוטרד מאוד. ב-מוזיאון שלו התגלה, כי מיספר תמונות יקרות-ערך נעלמו כאילו בלעה אותן ה-אדמה.
אולם בדיוק באותו יום, סיפק בנו של המבקר המפורסם, יוסי גמזו, הפיזמונאי והחמסירן הידוע, תמונות מסוג אחר ל-גמרי. היו אלה צילומים, שהוגשו לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, של אשתו של

שתי תמונות שצולמו על-ידי הבלשים:

נעמה ישעיהו גמזו בחברת ידידה המציל ברחוב ובמכונית

שהוטלו עליו בגלל קשרי-הנישואין שלו עם נעמה.
ב תצהיר נגדי, אותו הגישה נעמה גמזו לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, היא מכחישה כי היא מתגוררת עם גבר זה, שגבר זה לן אי-פעם בדירתה או שהתייחדה בדירתה עם גבר זה. היא שביקרה בקולנוע דקל עם ידיד, אם כי "כמובן לא התחבקתי ולא התנשקתי עם אותו ידיד, לא בצינעה וכמובן שלא ב-מקום ציבורי בפני אנשים.
"נכון הוא שאני יוצאת לפעמים בלוויית חברים וחברות למקומות בידור, אך פרט לכך לא היו לי קשרים עם שום אדם ולא היו לי יחסים עם אדם אחר."
פרשת המאבקים המישפטיים בין בני-שתי המשפחות המפורסמות, מאבקים הר-ניחנים בכל הסממנים של סרט הוליוודי — צלע שלישית, בלשים פרטיים, מכות והשמצות הדרדיות — תמשיך בוודאי ל-העסיק עוד זמן רב את בתי-המשפט ואת חוג ידידיהם של יו"ר הכנסת ומנהל-המוזיאון.

שם חומר-קריאה מרתק: "יום ה'15.2.74, שעה 6.00 בערב: הי-מכונית (של אמיצי) כבר חנתה ליד הבית, אותה שעה היתה הפסקת-חשמל באזור תל-אביב רבתי, והדירה חשוכה. עלינו מייד למעלה כדי לוודא שנמצאים בדירה, ומבעד לדלת שמענו קולות גבר ואשה, "שעה 6.30 בערב: חודשה אספקת החשמל ומרבית הדירות בבניין הוארו, אך דירת גמזו נשארה חשוכה עד שעה 19.25."
יום ה'25.2.74: 20.45, יצאו בני-הזוג מן הבניין בבגדי-ערב, נכנסו למכונית (מכו-נית הדה-שבו של אמיצי), ואנו אחריהם עד לקולנוע דקל בשיכון בבלי. הסרט: קאט באלו. סמוך לאולם-הקולנוע הם יצאו מהמכונית כשהם מחובקים ומתנשקים מ-פעם לפעם, זאת אף תוך כדי עלייתם במדרגות. נשארו בתצפית לקראת יציא-תם, ועם צאתם מהקולנוע ביצענו את הי-תצלומים המצורפים בזה, והמדברים בעד-צמצם — ולולא נכתלו מהבונקות-התאורה של המצלמה, היינו משיגים את צלומם כפי שנתנו בכניסתם לקולנוע. אך גם מה שצולם, למרות הכול, נותן תיאור משכנע בהחלט."
החומר שהגיש משרד-החקירות הפרטי

יוסי הקפיד לשלוח מארצות-הברית את דמי-המזונות שהגיעו לנעמה על-ידי החי-לטת בית-המשפט, אולם אט-אט החלו מגיעים לאוזניו סיפורים, מהם הסתבר לו כי הוא מפרנס, בעצם, לא רק את אשתו, אלא גם בחור צעיר, הצעיר גם מנעמה, אשר עבר להתגורר עימה בדירה שהיתה בזמנו גם דירתו של יוסי.
גמזו לא היסס, שלח ייפוי-כוח מלא לעורך-הדין הישראלי שלו, יעקב אריאלי, לפעול בכל האמצעים האפשריים כדי לבטל את חובת דמי-המזונות שעליו לשלם.
אריאלי מיהר לשכור שירותי משרד-בלשים פרטי בשם ברק שירותי-חקירות, אשר הציב בלשים סביב ביתה של נעמה, ואחרי עיקוב הגיש תצהיר בשבועה, אשר ממנו משתמע אומנם כי נעמה מנהלת חיי מישפחה עם אותו צעיר, דני אמיצי, בעוד שרישמית היא עדיין נשואה ליוסי גמזו.
דו"ח הבלשים הפרטיים נתן לפרשה את הברק הסופי. הבלשים הפרטיים הצליחו לגלות כי אמיצי אכן לן בדירת גמזו, באותם לילות בהם היה בבית, ברחוב התחיה 28 בחולון, תחת מעקב, כי ה-שניים יצאו לבילויים משותפים, הלכו ל-

גמזו, נעמה, יחד עם ידידה דני אמיצי, עובד בריכת-השחייה הנוצחון בבתי-ה-התמונות פיקנטיות במיוחד, משום שתי סיבות. האחת — זה של האשה, והשנייה — האפילו שקדם לפנייה זו לבתי-הדין. האשה היא נעמה גמזו-שרעביישיעה, בתו של יו"ר הכנסת ישראל ישעיהו.
המישפט בין בנו של המבקר ומנהל-המוזיאון לבין בתו של יו"ר הכנסת, ש-נערך לפני כשנתיים, עורר אז סערה רבה, הן בגלל זהותם של המתדיינים, והן בגלל הצבעוניות הרבה שלו (העולם הזה 1827).
ב ניהולו הטיוח האשמות הדדיות על מכות, התעללות ואכזריות, כאשר יוסי גמזו הציג עדויות כחולצה קרועה, משק-פיים שבורים ומכונת-כתיבה מגונצת, ו-מאשים את אשתו בחיי הלילות בתוך דירתם — ואילו נעמה טענה כי יוסי היה מכה אותה, מקים רעשים כדי שלא תוכל לישון, ונועל בפניה את חדר-השינה המשותף שלהם.
לפני כשנתיים קבע בית-המשפט כי על יוסי לשלם, נוסף לדמי-המזונות

בעיקבות גילוי במדור זה:

העיסקה עונה

"הבנק לפיתוח התעשייה" הודיע לרשות ניירות-הערך של האוצר על דחיית הנפקת אמיסיה של 15 מיליון לירות, שנועדה לחודש זה. הדחייה באה בגלל דרישת הרשות למסור את כל הפרטים על עסקת רכישת המניות שהיתה לקבוצת רוטברג בבנק, לממשלה ולבנקים פרטיים.

פקידי-הרשות מצאו, כי התשקיף מורסר על חילופי-מנהלים מטעם קבוצת רוטברג בבנק, כתוצאה ממכירת מחצית מניות הקבוצה, אולם אין כל דיווח על מכירת המניות עצמן. פקדי הרשות הר-או לנציגי "הבנק לפיתוח התעשייה" את גיליון "העולם-זה" (1928), שבו נחשפה עסקת המכר במדור הכלכלי, ובין-שו לדעת האם הדיווח מדויק. יו"ר הבנק, ד"ר צבי דינשטיין, סירב להשיב, והודיע על דחיית הגשת התשקיף.

הממשלה הסתבכה בעיסקה זו, כיוון שלפי החוק היה עליה לקבל את אישור השרים הכלכליים לרכישת מניות קברצת רוטברג ב, הבנק לפיתוח התעשייה". אולם האוצר לא עשה זאת, והוא חושש לגלות עתה בתשקיף כי הוא קנה את המניות במחיר גבוה, ומכר אותן לאחר-מכן לגורמים פרטיים במחיר נמוך יותר.

האוצר עשה עיסקה זו כדי לחלץ את סם רוטברג ומשקיעי ישראל ממצוקה כספית, על חשבון משלם-המיסים. תודות לעיסקה זאת הרוויחו בסופו של דבר סם רוטברג, ושותפו לו בוואר, מיליון דולר על חשבון ממשלת-ישראל.

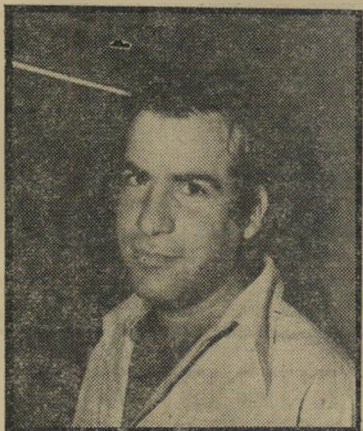
יו"ר דינשטיין ידיים כבולות

"כנף" תרכוש חלק מ"כימאוור"

מנהל חברת התעופה "כנף", דוד בורוביץ, מנהל משאומתן שקט לרכישת חלק בחברת-הריסוס האווירית "כימאוור". הבעלות על "כימאוור" היא בידי התנועה ההתיישבותית. "כנף" שיכת במחציתה לחברת "ארקניע", ובמחציתה לקבוצת בעלי-מניות פרטיים.

"כנף" כבר מפעילה כיום מיספר מטרסם של "כימאוור", בהובלות אזרחיות, והיא למעשה השלטת בתחום התעופה האזרחית של מטרסים קלים. בימים אלה רכשה "כנף" שלושה מטרסי-נוסעים נורסמים מדגם "אירלנדר", העומדים להגיע ארצה.

עם רכישת חלק ב"כימאוור", תהיה ל"כנף" אחיזה גם בתחום הריסוסים הרינווחי, בו פועלות, פרט ל"כימאוור", רק החברה הפרטית "מרוס".

מנכ"ל בורוביץ עסקי אוויר

אריק מציע

קיצוץ בתקציב

הבטחון

יושבי-ראש ועדת-המישנה המשותפת לוועדת-הכספים של הכנסת ולוועדת-החוז והביטחון, ח"כ אריאל שרון, הגיע לקצץ את תקציב הבינוי של צה"ל ב-300 מיליון לירות.

ח"כ שרון אמר בוועדה, כי לא נחוצשקציני צה"ל יגורו במעונות-פאר, והגיע הזמן שצה"ל יחזור לזמנים בהם ישנו חייליו באוהלים.

אריאלי מקים

כפר-ווילות

הממונה על הכנסות המדינה לשעבר, אל אריאלי, הקים קבוצת חיוזמת בניית כפר-ווילות ליד כפר-הנוער מאירשפייה שבחרי הכרמל. קבוצת אריאלי קיבלה ממנהל מקר-קעי ישראל שיטח-ירקקע, ועתה היא מציעה להחליפם בשטחים של מאירשפייה. על שטחים שתקבל מכפר-הנוער תקים שכונת-ווילות יקרה.

רבינוביץ: היתרות

2.3 מיליארד

שר-האוצר יהושוע רבינוביץ, יצא בישיבת ועדת-הכספים של הכנסת בחתקפה חריפה ביותר על בנק ישראל, ופירסומו על הירידה ביתרות מטבע-החוץ של המדינה. רבינוביץ קבע כי חני-תונים שהפיץ בנק ישראל אינם נכונים, ויוצרים פניקה.

בנק ישראל הודיע כי יתרות המטבע של המדינה הגיעו ל-1.2 מיליארד דולר, סכום המכסה רק כשני חודשי יבוא. רבינוביץ אמר לחברי ועדת-הכספים כי נוסף לסכום בו נקב בנק ישראל יש עוד 300 מיליון דולר בחשבון שוטף של החשב הכללי. כן יש להביא בחשבון עוד 800 מיליון דולר בחשבונות של תושבי חוץ (פת"ח), וכן פיקדונות לזמן ארוך (מו"ק). חשבונות אלה לא קטנו בשלוש המילחמות האחרונות, טען רבינוביץ, ו-לכן יש לראותם כחלק ממלאי-המטבע של המדינה.

ההסתדרות חדרוש

30% תוספת-יוקר

ההסתדרות הכללית מתכוננת לדרוש מן האוצר תוספת-יוקר של 30%, החל מחודש אוקטובר. לדעת כלכלני ההסתדרות, מראים החישובים על התייקרות בשעור כזה כבר עכשיו. הכלכלנים סבורים, כי גם אם תסכים ההסתדרות לדחיית התשלום עד ינואר, הרי אין ספק כי לא יחיה מנוס מתוספת-יוקר בשעור של 30% לפחות. תוספת-יוקר זו היא נוסף לתוספת-היוקר של 20% הניתנת מחודש יולי השנה.

מזכ"ל מישל תיק ריק

במדינה

עיריות

המאבק על הבכורה

המאבק בין צ'יצ' לבין יגאל גריפל על רישיונות הבנייה הוא מאבק על עיקרון

מילחמה סמויה מתנהלת בכל עוזה בין חברי הנהלת עיריית תל-אביב. היריבים הם ראש-העירייה שלמה ("צ'יצ'") להט, ו-ממלא-מקומו יגאל גריפל. המטרה: מי ישלט בתחום הוצאת רישיונות-הבנייה של תל-אביב. למרות שגריפל וצ'יצ' חברים להנהלת אותה עיר, הרי העובדה שגריפל הוא בא-כוח תנועת החרות, ממריצה אותו להציג את תביעותיו. לפי החוק, יושב ראש ועדת בניין העיר, בדרג הסופי, הוא ראש העירייה.

לאחרונה הוצא תיקון לפקודת העיריות וחוק התיכונן והבנייה, לפיו ניתנות סמכויות נירחבות לראש העיר, כיושב ראש ועדת בניין העיר; או להגנס העיר, ל-

עסקן גריפל

מי יתן את הרשיון?

הוציא רישיונות בנייה מבלי להביא את הנושאים לאישור מליאת הוועדה. זאת, כאשר הרישיון אינו חורג מהמותר בחוק. מטרת התיקון היא לרז את הדינאים ב-וועדות בניין ערים.

בעיריית תל-אביב, נקבע בהסכם בין חרות לליברלים, כי נרשא ועדת בניין ערים יהיה נתון בידי גריפל. גריפל חותר למצב בו יהיה הוא המוציא ותמביא בכל שאלות הבנייה. כיום, כיוון שמבחינה פור-מלית ראש-העיר הוא עדיין יושב-ראש הוועדה, נהגים היוזמים לבוא קודם-כל לסכם עניין עם צ'יצ', ורק אחר-כך לגשת אל יגאל גריפל.

הנה, גריפל חובע כי הוא יהיה המסמך להוציא רישיונות בהתאם לתיקון בחוק האחרון. אך מה לעשות, החוק קובע כי רק ראש העיר או מהגנס העיר יהיו מוס-מכים לכך?

צ'יצ' הבטיח לגריפל כי יפנה לשר-הפנים בבקשה, להכניס תיקון שיאפשר גם לממלא-מקום ראש העיר להוציא רישיונות בנייה.

אולם גריפל דורש גם את תפקיד יושב-ראש ועדת-המישנה לבינוי, תפקיד שנמסר על-ידי צ'יצ' לנציג ל"ע, פרץ אוניקובסקי. אך נציגי חרות טוענים, כי הם קופחו בחלוקת תפקידים בעירייה לעומת סיעת ל"ע, שקיבלה יותר מהמגיע לה.

לתלונה זו של חרות מצטרפים נציגי ה-מפד"ל, המבקשים להחליש את השפעת ל"ע בהנהלה, ובחרו בנושא הצגת הסרטים בלילות-שבת כשהד-קרב נוח למילחמה נגד ל"ע.

כל הסיעות גס-יחד טוענות, כי הליברלים קיבלו יותר מחרות, שעו שההסכם המקורי גרס חלוקת-תאומים. היינו, חרות והליבר-לים יהיו כתאומים המקבלים אותו דבר. גריפל תובע עתה סמכויות כשל צ'יצ', שהרי הוא תאמו. אולם צ'יצ' משיב, כי הוא נציג גח"ל כולה ולא של הליברלים, ולכן אין להביא אותו כפרט בחשבון ה-הסכמים הכלליים.

לא צלנו במלון תקבל הכל כך מצר הירח כרזת-הפירסומת שאומצה על ידי רשת מלונות הילטון העולמית. כוונת הכרזה היא שבכל מלון השייך לרשת הילטון, יכול אדם להתגורר, לסעוד, לערוך קניות, להסתפר, לבלות בבריכת-השחייה, במגדל-הספורט — הכל בהידור רב, ותמורת שפע של ממון.

אולם במלון הילטון בתל-אביב, אפשר היה לקבל גם שירותים נוספים מחוץ לחשבון. בהילטון תל-אביב יכול התייר הניכבד לקבל, נוסף לשירותי-מלון רגילים, גם את שירותיה של יצאנית-צמרת ישראלית. היצאניות, ולידן, "החובבות", כפי שמכנים מנהלי המלון סוג אחר של בחוריות, הסכו לחלק בלתי-נפרד מהנוף של הילטון הישראלי. אפשר למצוא אותן בכל מקום: במשך הבוקר בבריכת-השחייה ההדורה כשהן משתכשות במים ליד התיירים עבי הכרס והכיס, ולצד נעורות וזהר ישראליות.

אחרי-הצהריים ולפנות-ערב, יכול כל חד-עין להבחין בהן, כשהן יושבות זוגות-זוגות, או בשלישיות, בלובי רחב הידיים של המלון, מצחקקות, מפלרטטות בעיניהן עם האורחים.

רשת

האהבה לת"ירים

תשלום. בריכת-השחייה היא אחד המקומות הבדוקים ביותר לצורך לקוחות. ב"לובי" של המלון ובמועדון האלמוג, שם מופיע זמר איטלקי, ואשר למרות מחיריו הגבוהים הוא מלא עד-אפס מקום מדי-ערב, היו המלצרים סובלניים כלפיהן, ולא דרשו מהן להזמין משקה עד שתפסו לקוח.

אפילו העלייה לחדרים היתה מאוחר-גת. הנערות היו יורדות ברגל מהאור-לם הראשי לקומת-הקרקע של המלון, וי-משם, הרחק מעיני אנשי ההנהלה וקציני הביטחון היו עולות במעלית היישר לקר-מת יעדן. גם מחיריהן היו גבוהים — בין 100 ל-150 דולר ללילה.

בתי-המלון. בפני הוועדה יכולה היתה הנהלת המלון, בראשות מנהלו הכללי, רק לדווח מעדויות-שמיעה על החשדות והשר-מעות, ולהצביע על העובדה הבלתי-מעוררת שעשרות יצאניות מבלות במלון הילטון שעות ארוכות. אך הם לא יכלו להוכיח את הקשר ביניהן לבין אותו עובד. הילטון נאלץ לבטל את מיכתב-הפירסור

אותו בשעת מעשה, כיוון שהשחתות עם האורחים היו חלק מתפקידו של אותו עובד, ואף לא הצליחה להוכיח כי קיבל טובות-הנאה עבור שירותיו.

העיקוב שהוטל, עלידי קציני-הביטחון של המלון, על כל מהלכיו של העובד, לא הצליח להוכיח קיום קשר ישיר בינו לבין היצאניות שבמלון, אם כי העובדה

הן מגיעות לפנות-ערב למעדון-הלילה האלגנטי שבמלון, מועדון ואלמוג, כדי לתפוס מקום טוב, מתיישבות ארבע-חמש מהן, ליד שולחן אחד, אולם בסוף הערב כבר אפשר למצוא אותן מפוזרות בין שולחנות האורחים.

קציני-הביטחון של המלון דיווחו להנהלה על התופעה ההמונית של יצאניות-הצמרת בהילטון, אולם ידיה היו כבולות. "אננו יודעים איך להבחין בין יצאנית של ממש לבין החובבת, זאת שחתם מח"פשת תייר אמריקאי עשיר. אי-אפשר לגשת אל כל בחורה שיושבת לבד, ולדרוש ממנה לעזוב את שטח המלון", הסבירה מנהלת מחלקת יחסי-הציבור של המלון, רות בך.

2 נשים מאחיות לעסקים בלובי של "הילטון" בח"א

רין, כאן הפתיע העובד. הוא הגיש בעצמו מיכתב-התפטרות, בטענה שבמצב היחסים שנוצר במלון אין הוא יכול למלא את תפקידיו כהלכה.

אם אמנם היו השמועות, שלא הוכחו, בדבר מעשיו של אותו עובד, הרי היצאניות הממלאות את אנפיו מלון הילטון נותרו מיותמות וחסרות יד מכוונת. עתה הן נאלצות לצוד את הלקוחות בעצמן. עד לפני חודשים אחדים יכולות היו נערות אלו, במרבית המיקרים, להיכנס לבריכת-השחייה של המלון, שכניסה חד-פעמית אליה עולת עד 30 ל"י — ללא

שרבים מידידי, מקרב אורחי המלון, הוז-מינו אחרי-כך נערות ישראליות ללינת לילה בחדריהם דיברה בעד עצמה.

אולם על שמועות בלבד מסוג זה לא יכלה הנהלת המלון לעשות מאומה. זאז הגיעה שמועה נוספת, כי אותו עובד מעניק גם למין הנשי שבמלון משרותיו הפרטיים. אחת החדרניות סיפרה כי ראתה את אותו עובד עצמו כשהוא יוצא מחדרה של אחת מאורחות המלון הבודדות.

ההנהלה מיהרה לשלוח אליו מכתב-פי-שווין. העובד התנגד לפיטוריו, והוקמה ועדה משותפת להסתדרות ולאיגוד עובדי

אולם השמועות שהחלו מגיעות אל הנ-הלת המלון, לפני חודשים מיספר, היו מדאיגות ביותר. לפי אותן שמועות, קבעה את מושבה במלון הילטון רשת מאורגנת של יצאניות-עוליות, היוצרת את היכרות-תיה עם אורחי המלון באמצעות אחד ממנ-הלי המחלקות של המלון.

מנהל המלון, ההולנדי אדי פלוריין, הורה לפתוח בחקירה חשאית. עשרות עובדים, ובעיקר עובדות המלון, מנהלי-מחלקות, מלצריות וחדרניות, נחקרו.

אט-אט נתקבלה תמונה כימעט-מושלמת. הסימנים הצביעו על כך שאחד מנהלי המחלקות, הבא במגע עם ציבור רחב של אורחים בחוקף תפקידו, ואשר היה ידוע כאחד האנשים החביבים ביותר במלון, משמש כמקשר בין אורחי המלון, לבין היצאניות.

אולם, הנהלת המלון לא הצליחה לתפוס

* מצב דומה שורר גם במלונות-פאר אחרים בישראל. ניתן לפגוש את יצאניות-התיירים גם באכסדרות של מלונות כמו דן ושרתון בתל-אביב.

בלובי

עתה השתנה המצב לחלוטין. במידה שהן מבקשות להיכנס לבריכה, הן חייבות בתש-לום, ולעיתים אף נאמר להן כי הבריכה מלאה, ואין בה מקום. כעת, ברגע שהן מתיישבות ליד שולחן, עט עליהן מלצר ושואל בקרירות רבה: "מה אתן מוזמנות?"

שמע התופעה ששמה יצאניות-צמרת במלונות-פאר, הגיע אף לידיעתם של ה-ישראלים העשירים. רבים מהישראלים ה-גרים מחוץ לתל-אביב, אשר נהגו קודם-לכן להתגורר בעת שהותם בתל-אביב במ-לון שרתון דווקא, שהיה ידוע כמלון היש-ראליים, עברו להילטון, למרות מחיריו הגבוהים יותר של מלון זה.

מנהל המלון, אדי פלוריין, סירב להת-ייחס, לנושא, כאשר פנה אליו השבוע כתב-העולם הזה. אולם גרע, כי ההנהלה הכפי-לה בשבועות האחרונים את מאמציה להי-פטר מנגע זה, והחלה שוקלת פנייה למי-סרה, בבקשה כי תשלח למלון שוטרים בבגדים אורחיים, כדי להטריד ולעצור את היצאניות, ולהמאס עליהן את הילטון, גן-העדן האבוד.

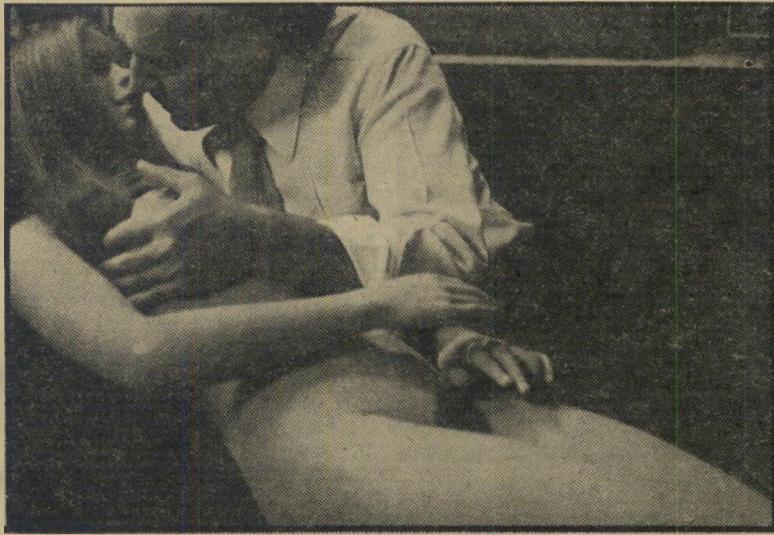
הלובי

סרטים

מאהבת הפלסטיק

הקצין בפריס.
הרעיון של בובה, כנושא-חלומותיו של גבר, אינו חדש; סרט שודדי של ארנה מאססון עסק באריכות בסיפור-מאהבת בין פר אוסקרסון לבובה של חלון-ראווה, ואך לפני חודשים מעטים ראתה פריס סרט אחר, בשם פולט הגדולה, שבו אומצה בוכת פלסטיק, כבתו של זוג חשוך-ידיים. **פירגש טובה מוכיחה**, אולם ברלנגה, מחשובי הבמאים של ספרד, מצליח להפיק בסיפור משמעות רבות נוספות, לבד מעצם הזרות, יציאת-הדופן, כך, למשל,

מישל פיקולי, המאהב כסוף-הרקות של הבד הצרפתי נופל, בסרטו האחרון, קורבן ליצור המושלם והמיסתורי ביותר שהכיר אי-פעם באחד מסרטיו. היצור, אם אפשר לכנותו כך, הוא בובה יפנית משוכללת בדמות אשה, התואמת בכל פרטיה את הדגם החי, ומצויידת בלשון, שיכולה לנוע בתוך הפה ואפילו לצאת החוצה. גוון עורה

פיקולי והבובה היפנית
האשה עשויה הפלסטיק

הבובה

ניצחה את האשה החיה

מגלם פיקולי רופא-שיניים נשוי, המסתיר את הבובה במרפאה שלו. אשתו, החושדת בקיומה של מאהבת, תופסת אותו בי קלקלתו שעה שהוא מחבק את הבובה, הלבושה-למחצה, ונבהלת מן התחרות הי פלסטית עוד יותר מאשר מתחרות חיה.

יכול היה לעורר קנאתן של יפהפיות חיות רבות. שמו של הסרט בו מופיע הצמד המזמר, פיקולי ובובת הפלסטיק, הוא גודל טבעי. הבמאי, הוא הספרדי לואיס ברלנגה, והוא אחד הסרטים הפחות-שיגורתיים המוצגים

תשובי העולם הזה 1930

6		5		4		3		2		1
					9	8	7			
		12						11		10
			15				14		13	
	21		20	19				18		17
				25		24	23			22
30		29		28				27		26
	35		34		33			32		31
			39	38			37		36	
	45	44		43			42			41
			47							46
53	52		51	50				49		48
			59	58		57	56		55	54
					63	62		61	60	
	68			67		66		65		64
			73			72		71		70
78			77			76		75		74
				81			80			79
					84	83	82			
	87							86		85
			90				89		88	
					92					91

מאונך:

(1) ארכיבישוף שנתפס בקלקלתו. (2) גרו יאיר (ר"ת). (3) סיוע. סעד. (4) דויד. זמרת לוכסמבורגית. (5) מפרנס. (6) רע מאור. (8) שבקו חיים. (9) הקדש מוסלמי. (13) בית קטן. (15) שבשקר יסודו. (17) צמח-בר ממשפחת המורכבים. (18) וך. (20) גוף שלישי רבים. (21) רגיל. רהוט. (23) סופר צרפתי נודע (ש"פ). (24) חתול. בן ארמית. (26) עוף נאה החי ליד המים. (27) מארבעה היסודות. (28) משמש לקפיצה לגובה. (30) כינויו של אלוף נודע בצה"ל. (32) דגל. (34) כלי-קרב גדול עשוי יוטה. (36) מין מס. (37) חצי תוף אפריקני. (39) תמימה וברה. (41) שיח-גוי נשיר ממשפחת הזיתיים. (42) מדריך-נוער (ר"ת). (43) סוס מהיר. (45) יש בה חמישה חוששים. (48) קינרס. (49) מפתח אסורים. (51) גובל. (53) מארבעה המינים. (55) תושבת. (57) נע מעט. (59) מצבת-זיכרון. (61) ממנה שואבים מים. (63) סלח. (64) בעל-חיים לילי טורף. (66) משמש לקציר. (68) נחל בארץ. (70) מועלה לעולה. (72) מטבע יפנית. (73) אלמנט. (74) תחת. (75) מילת-קריאה. (77) כמו 87 מאונך. (78) מין משקפיים. (80) צמח-בר ממשפחת הלופיים. (81) פיקניק. (83) ורד. (84) עליכם לדעת! (88) חריף. (90) בלוטת-הנקה.

מאונך:

(1) חלק בעין. (4) אתר עתיקות ונופש בצפון. (7) כסף. (10) קידומת הולנדית. (11) קיבוץ בדרום. (12) כיוון. (14) המתכחש לעיקר. (16) התעוררות. (19) הוא מוטט את חומות יריחו. (22) הגיע לנקודת-הרתיחה. (23) בוא הלום! (25) טמפרמנט. (26) רבים כאלה במסילה. (27) אילוסטרציה. (29) נהר ברוסיה. (31) נהי. מיספד. (32) בן-אדם. (33) רוח. (35) שר. (36) תשלום בו חייב כל אורח. (37) שוקל. דן. (38) ידיה. (40) נע ונד. (42) חש. אף. (44) באיזה זמן? (46) כן, באנגליה. (47) מילת-קריאה. (48) תעלת מגן. (49) אותו אכלו אבותינו במדבר. (50) בצורה זו. (52) רחמנא ליצלן (ר"ת). (54) מחלת-ילדות שמקורה בחוסר-סידן. (56) מש. (58) מי הוא? (60) דיאלקט. (62) חצי דף. (64) שמא. (65) בעל-חיים מפריס-פרסה ומעלה-גרה. (67) ממחר. (69) ריקבון. (71) מורגל. (73) גוף. (74) משקה אלוהולי מקי צוף. (76) מבלה את הלילה. (77) יושב ב-אמבוש. (79) מעלה אד. (81) קפריסאי. ולא יווני. (82) כשפים אפריקאיים. (85) מונח בתורת-החשמל. (86) ישוב בדרום. (87) מילת-בריה. (89) הטלת אבנים או כידונים. (91) עיר בצורה בגליל בימי בית שני. (92) צמיחה.

היא מנסה לחקות את הבובה. אבל בעלה משליך אותה למוזה, בציינו ש"הבובה לעולם אינה מתלוננת כשעושים לה זאת."

הסרט מתאר, למעשה, את תהליך הרשתות הפאסיביות של הבובה על רופא השיניים. ההופך להיות עבדה הנרצע, בורח עימה מן הבית, אפילו מתחתן איתה בטכס פארודי, והסיים את חייו, יחד עימה, על קרקעית הסינמה, לשם הושלך עליידי פועלים ספרדיים שאנסו את הבובה קודם לכן. אלא שבשעה שהגבר שוקע ל-מטה, עולה הבובה הפלסטית וצפה על פני המים, בלתי ניתנת להשמדה.

פירוש בשפע הסרט יכול להתפרש בצורות שונות ומשונות. הרי שראו בו תיאור יחסו של גבר אל אשה כאל חפץ (כלומר, קול נוסף במקהלת שיחור-האשה); הרי שדיברו על בדידות וחוסר קומוניקציה, והיו שזכרו בפסיכיות, ובי-שאר הסטיות של הטבע האנושי, המעסיקים במאי ספרדי גדול אחר, לואיס בונואל.

מאחר שהנושא יוצא-דופן במידה מס-פקת, והבובה (שמחירה כ-150 אלף דולר) מופיעה ברוב חלקי הסרט בלא בגדים, יש סיכוי שהסרט יגיע במוקדם או במאוחר גם לארץ. ואז, כדי למכור אותו טוב יותר, יקראו לו בוודאי "אונס הבובה בצמרת".

מדריך

תל-אביב

*** **הזליקה הגדולה** (סטודיו, צרפת): הבמאי מרקו פריי מטיח בפני הבורגנות האירופית את האמת הלא-נעימה: אתם מתאבדים בזליקה. הוא עושה זאת בשפה קולנועית מהממת. עם צוות שחקנים המזדהה עם תפקידיו ועם הרעיונות שמאחרי הדמויות, עד כדי שימוש בשמות אמיתיים: מישל (פיקולי), אוגו (טוניאצי), מרצ'לו (מאסטרויאני) ופיליפ (נוארה). חובה לראות.

*** **שני גברים בעיר** (צפון, צרפת) — למרות הדי-דייטיות בתיאור בדמיון, כדאי לראות סרט זה המוקיע עיוותים בטיפול באסירים. לפני ואחר שיתחורר, עיוותים שגורמים היום להתקוממויות בביהמ"ס בברפת. אבל אינם אופייניים דווקא לארץ זו בלבד. עם דילון וגאבן בתפקידים הראשיים.

*** **העוקץ** (אלבני, ארצות-הברית): בידור קולנועי מבריק עם פול גיומן ורוברט דפורד, כגאנגסטרים הי מתחמים יחדיו את רוברט שו, הגאנגסטר השלישי, ושלושתם ביחד את הקהל.

*** **אונטי** (גת, ארצות-הברית): בילי ויילדר מצליח באורח-החיים האמרי-קני באסתטיות רבה, דרך גלייט מילס וג'ק למון, הבאים לקבור את יקיריהם ב-איסקיה, ומגלים שם כי אפשר גם ליהנות מן החיים.

*** **ירח שני נייר** (חן, ארצות-הברית): בתו של ראין אוניל, טאטום, גונבת את ההצגה מאביה. כשהיא מסייעת לו לרמות בעליות, אבל עד גבול מסויים. שנות המשבר הכלכלי של אמריקה מקבי-לות מימדים פוטוגניים ביותר.

ירושלים

*** **הדיקטטור הגדול** (אורנע, ארצות-הברית): כיצד משתלט אפס על עולם שלם. מראה צ'רלי צ'פלין בסרט, שי-נעשה בתחילת מלחמת העולם והמכיל יסודות נבואיים של ממש, ורעיונות גארי-ניים על כל צעד של צלולואיד.

חיפה

*** **מ.א.ש** (אורדן, ארצות-הברית): סאטירה מאקאברית-להחריד על בית-חולים שדה ועל פילוסופיית המיל-חמה, המיוחסת לאנשים שנאלצים לוותר על אנושיות בשל תנאים לא-אנושיים. מברר עד כדי פוטוגניות, ואין ספק כי לא זו היתה הכוונה.

*** **חזק עם הרוח** (רוג, ארצות-הברית) — למרות 35 השנים שחלפו מאז הפקתו, המושגים על כבוד, צדק חברתי ומוסר שהשתנו מאז, יש עדיין בטרס יוקר-תי זה של הוליווד מעמדים רבים שהם בבחינת חובה לחובב הקולנוע.

עבריינים

נכוונעים

אכספרס לשוגרלנד (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — המ-סע הממוע החדש של סטיבן (דואל) שפילברג מוביל הפעם, בצורה מוגדרת מאוד, מכלא משם נמלט אסיר יחד עם אשתו, שבאה לבקר אצ-לו, אל העיר שוגרלנד, שם, נימסר תינוקס לאימוץ בגלל עברם הפלילי, למרות התנגדותם. בדרך הם משתלטים על מכונת מיטרה ועל השוטר הנוהג בה, ומשתמשים ברכב כדי להגיע במהירות ליעדם.

השוטרים נועקים לעזרה, אולם יחד עם רצונם ללכוד את השניים, הם דואגים שלא יאונה כל רע לחברים הש-בו. לכן הם עוקבים אחר המכונת החטופה בשיירה ההולכת ומתארכת בדרך לשוגרלנד, מבלי לנקוט כל פעו-לה ממשית.

שפילברג סוחט מן המכונות ומן הכבישים הצדדיים של המערב-התיכון של ארצות-הברית כל קורטוב של דראמה וגולדי האון, בתפקיד האם, נמלטת מתדמית ה-בלוגית בעלת הראש החלול, ומשלבת פאתוס בהומור, בהצלחה רבה.

אם הסרט אינו הצלחה מלאה, יש לכך כמה סיבות. קודם כל, באמצעותו, ניסתם במיקצת מעיין ההמצאות ה-הדרמטיות של שפילברג, והופעת "מיליציה" מתנדבת קנ-אית המבקשת לקחת את החוק לידיים, מדיפה ריח של

איך להרוס

סופרמן

הרפתקאות במקסיקו (אס-תר, תל-אביב, צרפת) — מהתלה-קולנועית זו של פיליפ (האיש מריו) דה-בורקה, חייבת הרבה לסיפור הקצר המפורסם של גיימס תארבר, חייו הפרטיים של ואלתר מיטי. הפעם, מיטי הוא צרפתי, מחבר רומנים זולים בקבלנות, גר בדי-רה מרופטת, ושוקע בהזיות שבהן הוא עצמו גיבור ה-מעשיות שהוא ממציא מדי שבוע עבור המו"ל החמסן שלו. אל חייו האפרוריים נכנסת סטודנטית אמריקאית, הכותבת מחקר על רומנים מותחים בהמשכים, והיא רואה בשכנה למטה נושא יוצא מן הכלל לעבודת ה-"מאסטר" שלה. עם קצת תבלינים רומנטיים, קצת עקיצות על חש-בון תעשיית הספרים, וקצת בילבולים בין מציאות ודמיון, מתבשלת קומדיה עליונה ורומנטית, שזכתה בכמה מאר-צות אירופה להצלחה קופתית עצומה, כניראה בזכות ז'אן-פול בלמונדו וז'אקלין ביסט, המופיעים בשני התפקידים הראשיים.

דה-בורקה מנצל את הקפיצות הרבות שבין המציאות בה חי הסופר לדימויות שבתוכם הוא שט, כדי להעלות פארודיה ציבעונית מאוד על גיימס בונד ושאר הסוכנים ההשאיים למיניהם (הסרט נקרא תחילה כיצד להרוס את תהילתו של סוכן חשאי גדול). התפאורות, האבזורים, הצבעים, ה-"פזוזה" אליהם קופץ בלמונדו בשבובות רבה, המוסיקה, ואפילו זוויות-הצילום לובשים אופי פארודי.

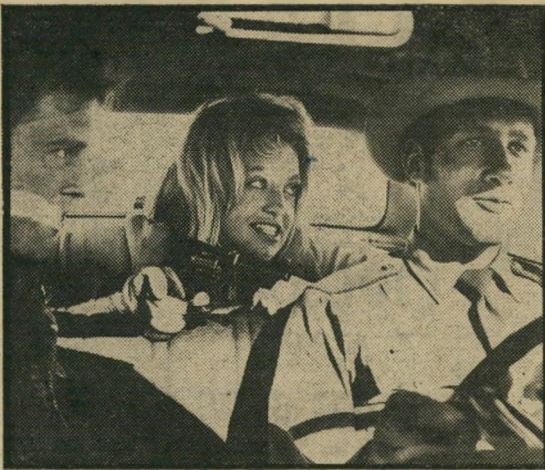
טרוריסטים

מכל הצבעים

טחנת-הרוח השחורה (אור-פיר, תל-אביב, אנגליה) — בנו של סוכר-חשאי בריטי (מייקל קיין) נחטף על-ידי טרוריסטים, הדורשים תמורתו מישלוח של יהלומים גולמיים בשווי מאות אלפי שטרלינג. כזה הוא נושא סרטו הראשון של דון (הארי המזוהה) סיגל שנעשה מחוץ לאמריקה.

המרכיבים העיקריים הולמים בהחלט את רוחו של סיגל: האדם הבודד, שגם אויביו וגם ידידיו נמצאים בצידו האחר של המיתרס, המימסד והאנטי-מימסד הי-רקובים עד היסוד (רבי-מרגלים מופער, מהפכנים המפער-לים פושעים), וסיגנון קולנועי מבריק, המצטיין בהתפר-ציות אלימות מדהימות ובמעמדים מרתקים המסתיימים בצורה בלתי-צפויה ביותר.

לדוגמה, הפתיחה, שני ילדים מיתגבים לשדה-תעופה עזוב, שומם ומטיל אימה במיקצת. חיילים מתנפלים עלי-הם, מובילים אותם למחסן עזוב, ושם מטיפים להם מו-סר על הסגת-גבול. לכאורה, מדובר "רק" בבסיס צבאי סודי, וכשנדמה לצופה שהבין את המצב, מחליקה המצי-למה אל רגלי החיילים. נעליהם, אזרחיות לגמרי, אחרי-כך, נכבלים הילדים ההמומים, מועמסים על מכונת, החיילים הם כבר אזרחים, מכונת אחת דוהרת על אר-טוסטרדה, מכונת אחרת עולה באש — וכל זה, לפני נכון שאין זה אחד הסרטים הטובים ביותר של סיגל.

האון, אתרתון ואסקס: בעקבות התינוק

שאבלונות-מחאה שחוקות. המישפחה המאמצת מתוארת באור די-צדדי לגמרי, ואפילו צידקני, המסביר כי בסופו של דבר כל העניינים באו על מקומם בשלום, מעמיד ב-פך את זכות הקיום של הסרט. אך למרות ההסתייגויות, מעניין הסרט ברוב חלקיו ויוצא דופן דיו כדי לראותו.

ביסט ובלמונדו: עבודת ה-"מאסטר"

אחרי פרק-זמן מסויים, העניין מתחיל להפוך לשיגרה, ההקבלות בין האנשים החיים לדמויות שבהזיות שקופות וצפויות מדי, וההזיות עצמן חדלות להפתיע.

אך בסך הכל, זהו שעשוע ציבעוני בלתי-מחייב, עם שני כוכבים מאוד סימפטיים, ובהדרכת במאי שניחן בחוש אסתטי מפותח.

סייריג' וורנון: המצלמה המרגלת

מחוץ לאמריקה ניראים גיבורי טיבעיים פחות. כמה חורים בהמשכיות העלילה מיודקים מפעם לפעם לעין, אבל בי-סיכומם של דברי, הסיפור קופץ במחירות מסחררת כל-כך מלונדון, אל פרבר-המגורים שבה, לפאריס וחזרה אל חוץ-הים בבריטון, עד שאין כימעט זמן להתעכב על פרטים. זוג הנבלים, ג'ון וורנון ודלפיין סייריג', יוצאים מן הכלל, וקיין נמרץ ופעלתני כרגיל.

(המשך מעמוד 11)

גורר סיפור ליוסף תקוע, כעבור כמה ימים, שהשליט המצרי תכנן פגישה עם שרת. אך ביטל אותה למחרת ההתקפה של צה"ל על מחנה צבאי ערפי ברצועת-עזה. הפעולה בוצעה באישורו של שרת. הוא נתן את האישור בידעו כי מצד מצריים יש הנכונות לפגישה. מדוע היה גמאל עבד-אל-נאצר, "הרודן המצרי" הנוראי, מוכן להיפגש עם ראשי-ממשלת ישראל?

הצגתי שאלה זו לפאניקאר, באותה פגישה בשנת 1959. כפי שדיווחתי אז: "שאלתי, כמדומה שהכיר את ההתפתחות מקרוב. אם נכונה הידיעה... כי בשנים הראשונות של שילטונו רצה עבד-אל-נאצר בהסדר (עם ישראל), וכי רק מאוחר יותר השתנתה עמדתו.

"פאניקאר, עד ראייה מס' 1 לאותה תקופה, אישר זאת ללא הסתייגות. לדבריו, רצה עבד-אל-נאצר ליצור בהדרגה שלום עם ישראל, ואף עשה מעשים בכיוון זה. המיפנה הגדול לדעה בא בראשית 1955, שלוש שנים אחרי המהפכה (המצרית), כאשר צה"ל התקיף את עזה."

אולי כדאי להזכיר כאן שגיליתי אז כמה נסיונות אחרים של עבד-אל-נאצר להיפגש עם שרת, ובעיקר את הפרשה הבאה:

כמה חודשים לפני מיבצע-סיני, זמן קצר אחרי שמשה שרת גורש עליידי בן-גוריון ממשרד החוץ, שלח השליט המצרי שליח דיפלומטי בכיר לפאריס, כדי להכין פגישה בינו ובין שרת. ההצעה הועברה לשגריר ישראל, יעקב צור, וזה העבירה ארצה. שרת סירב.

על כל פנים: כשהגיע לשלטון, היה עבד-אל-נאצר מוכן למגעים עם ישראל. כאחד ממעשיו הראשונים, הזמין אליו לקאהיר את ידידו הישראלי, ירוחם כהן, שליחו של יגאל אלון. עימו קשר יחסים אישיים הדוקים בתקופת מלחמת-העצמאות.

משה שרת סירב להתיר פגישה זו, והוא לא יצאה לפועל.

שבועיים לפני מיבצע סיני עשה עבד-אל-נאצר מאמץ נואש לארגן פגישה דחופה, כדי למנוע את ההתקפה. ממשלת ישראל השיבה בשלילה.

יוזמה מצרית נוספת לפגישה באה מייד אחרי איחוד מצריים-וסוריה. גם הפעם לא נענתה ישראל.

הנסיון האחרון — הזמנת נחום גולדמן לפגישה עם עבד-אל-נאצר בקאהיר — נודע לציבור, וסירובה של גולדה מאיר להתיר את הפגישה גרמה או להתפוצצות רבתי.

אולם הנסיונות הרציניים ביותר מצד עבד-אל-נאצר נועדו להביא לפגישה בינו ובין שרת דווקא. מדוע?

היתה לערבים משיכה מיוחדת אל שרת. הוא נראה כמו נכבד ערבי. הוא דיבר ערבית, וגם צורת-דיבורו נעמה לאוזן ערבית. הערבים זכרו את פגישתו ההיסטורית עם מוכיר הליגה הערבית, עבד-אל-רחמן, לפני מלחמת-השחרור. יתר על כן, בגלל מריבותיו עם בן-גוריון, אשר הדים מהן הגיעו לארצות-ערב, נוצר הרושם כאילו הוא חולק על המדיניות האנטי-ערבית של בן-גוריון, וכי הוא מייצג מדיניות אחרת. בקיצור: שהוא בעד מדיניות פרו-ערבית.

יומן שרת מוכיח בעניין שהיתה זאת אשלייה.

הוא לא רצה להיפגש עם ערבים, מפני שזו היתה לו מה להציע להם, בייחוד כשאזה העיקרית שעמדה או כמחשום בליעבור בדרך לכל הסדר עם העולם הערבי: בעיית הפליטים.

בדיחה על הגבול

מן רב לפני שעלתה על הפרק פגישת שרת-נאצר, אירעה פרשה תגובת בארסה, והמטילה אור על יחס ממשלת-ישראל בכלל, ומישרד-החוץ בפרט, לפגישות עם ערבים. ושוב: אי-אפשר לקרוא עליה מבלי לזכור את ההכרזות ללא-ספור של מנהיגי ישראל על תשוקתם להיפגש עם מנהיגי ערב בכל עת, בלי תנאים מוקדמים, כדי להשיג שלום.

המעשה, ששרת עצמו מתאר אותו בהרחבה רבה מאוד, היה כך:

באפריל 1954 הורע מצבה הבינלאומי של ישראל, מעשי-התגמול התכופים של לבון ודיין, עוררו את זעם המעצמות נגדה. אז עלה על דעת מישרד-החוץ להרגיע את וושינגטון על-ידי מסירת שדר לאמריקאים, שבו הועלתה האפשרות של "פגישה דחופה בדג רס (עם המיצרים) להסדרת העניינים."

שרת עצמו מודה ביומנו ש,לאמיתות של דבר לא קיוונו לתוצאה של ממש, וחשבנו כי כל פנים יועיל לנו צעד זה לניקוי מעמדנו כלפי המעצמות בסופו של חשבון."

כלומר: ראשי מישרד-החוץ היו בטוחים שהמצרים יסרבו, ובוזה ייגמר העניין. והנה קרה אסון נורא: המצרים הסכימו לפגישה.

גרוע מזה: ראש השגרירות האמריקאית בתל-אביב הודיע שממשלת מצריים עומדת לשגר לפגישה זו אדם שהיה איש-מפתח במיטטר המצרי: אלוף-מישנה מחמוד ריאד, כיום מוכר הליגה הערבית, מי שהיה או האחראי במסכ"ל המצרי לענייני י-ש-ראל, ולאחר מכן היה שר-החוץ המצרי.

אפשר היה לחשוב שתשובה זו תמלא את לב הממשלה בשימחה — סוף-סוף הפגישה הישירה עם המצרים, שאותה דרשה ישראל פעמים כה רבות!

אך במישרד-החוץ קמה בחלח נוראה.

תחילה החלה הקירה גדולה: מי בכלל הודיע לשגרירות ארצות-הברית בישראל על כל העניין? נתברר שהיתה זאת יוזמה פרטית של ראובן שילוח, שהיה ציר בושינגטון, שכלל לא ידע על השדר לושינגטון. הוא השמיע את ההצעה באופן מיקרי בשיחה שיגריתית.

קמה שערוריה במישרד-החוץ, מדוע שרת, כיצד מלאו לבו של ראובן (שילוח) לפעול בעניין כה רציני ודק על דעת עצמו?

נוסף על הוועם על יוזמתו הפרטית של סקיד בכיר, עלה וצף חשש נורא עוד יותר: שמא ירגיו הדבר את מישרד-הביטחון (בראשות לבון) והמטכ"ל (בראשות דיין).

רשם שרת בהודעה: "השערוריה הקיפה מייד את מישרד-הביטחון והמטכ"ל. שם אין חסרים אנשים המוכנים לשיש לבידון מישרד-החוץ ולהתכבד בקלונן."

נא לזכור: הביוון הוא השגת פגישה פנימי-אליפנים עם קצין מצרי מדרג עיוון. זהו "קלון".

החלה סידרה קדחתית של התייעצויות מבוהלות. באה לידי גילוי ברור שהאופה הכללית לחבל בפגישה, ואם אפשר למנוע אותה בכלל, אבל האמריקאים החלו לוחצים וביקשו תשובה: מה יהיה סדר-היום של הפגישה, מי יבוא בשם ישראל, היכן יש לערכה. אי-אפשר היה להתחמק.

דיין תבע שלא לדבר בפגישה על הסדר קבוע של פגישות המפקדים היש-ראליים והמצריים בגבול, מפני שהסדר כזה, רק כובל ידינו מלהגיב (על תקריות)."

כלומר: התגובה היתה חשובה לו יותר ממניעת התקריות עצמן. שנית, לא רצה דיין שידובר על ההסגר בתעלת-סואץ, מפני שהוא התכוון או לפרוץ את ההסגר בכוח.

שרת עצמו הציע טכסיס מחוכם — שיטה שעמדה לממשלת ישראל פעמים רבות, כשרצתה לחבל במאמציה-הסדר, עד שהערבים, גפלו על "השכל" בשנים האחרונות.

הטכסיס: להציג מראש נושאים כה מופלגים, שהערבים יחששו לבוא בכלל לפגישה. הוא הציע על כן, לחתור להרחבת המיטטר, למען תכלול את הבעייה המדינית של הפסקת פעולות-האיבה בכלל, כולל חרם והסגר ותעמולה.

כלומר: במקום לדבר על הבעייה הבודדת של מניעת הקטל ההדדי לאורך הגבול, הדבר שהמצרים הסכימו לו, לדבר על כל בעיית ישראל-ערב, כולל החרם הערבי, התעמולה העויינת וסגירת תעלת-סואץ.

מוכן מאליז שלדך לא היה כד סיכוי, וכך ניתן היה לקבור את המרשה הבלייניעומה, מבלי שישראל תיראה בעיני דעת-הקהל כמי שמחבלת בהפגת המתיוחית. ואכן, המצרים חזרו בהם, והפגישה בוטלה.

טונו

השבוע משחקים
של הליגות האנגליות

מינימום הפרס הראשון

100.000 ל"י

(כולל העברה)

מינימום כלל הפרסים

200.000 ל"י

(כולל העברה)

מחזור מס' 44 הוא האחרון

לעונת 1973/74

וכל הפרסים יחולקו

עשה לך מנהג קבוע —

מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תישאר שלך ותשיב לך אהבה

בחברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור הוצאה ותפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים (המסיימים מהר מדי ואינם מהנים את בת זוגם).

חבורת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החבורת יתווסף מידע חשוב. הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתצא ומספק, מלווה בתמונות תנוחה.

המחיר — 20 ל"י, הכתובת לרכישה אצל המפיץ הבלעדי, ד"ר ש. גרונימן, מס' 8 רמת אביב, או שלח/ צ"ק המחאת דואר לתד. 17100 תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך. נא לצרף את המודעה.

ה.ע.

כלבים

והיות-שעשועים

כלבים בעלי תעודות-יוחסין וכל סוגי כלבים וגורים ברי-אים, חתולי-בית וחתולתולים, טיפול וטרינרי יומיומי, פנ-סיון לכלבים וחתולים, אמב-טיות נגד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-אביב, רח' שלמה 30, יפו. טל. 03-827621.

קורס לדוגמניות

בחיפה

קורס מיקצועי לדוגמנות

וטיפוח החן

מחלקה מיוחדת להרזייה

הכוונה לעבודה בגמר הקורס

ת.ד. 856, חיפה

הזמן כבר עכשיו

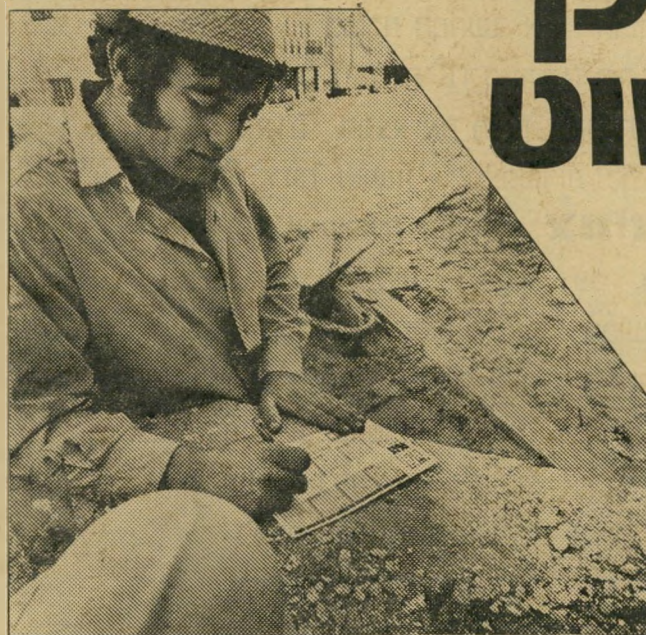
מקום למודעות

בגיליון ראש-השנה של

העולם הזה

זה כל כך פשוט

מה יותר קל מלהשתתף בהגרלת הלוטו.
תמורת לירה אחת תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחת
משתי טבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט, פעולה בת שניות ספורות
מביאה לך סיכויי השתתפות בפרס הראשון,
בסך 150,000 לירות מינימום,
ובאלפי לירות ביתר הפרסים

* פרס ראשון מצטבר עד חצי מליון לירות

זה כל כך פשוט...

לנוכח הפרסום הממשלתי

לזריק / צלום: קירון

שביל הזהב למשקיע

שביל הזהב של

המשקיע בניירות ערך

מוביל אל קרנות הנאמנות

של בנק לאומי. מדוע?

כי עקרון ההשקעה בקרנות

נאמנות בנוי על פיזור הסיכון.

כי כספי המשקיעים מנוהלים

בידי מומחי "פיא" העוקבים יום יום

בעזרת המחשב אחרי התנודות והתשואות

של ניירות ערך בבורסה. כי בבנק

לאומי תמצא את מיגוון הקרנות הגדול ביותר -

6 קרנות נאמנות - המאפשרות לך קשת רחבה

- של אפשרויות השקעה: **צמיד** - מתאימה

למשקיע המבקש לשמור על הערך הממשי

של חסכוניותו לאורך זמן ממושך. על ידי הצמדה

כפולה: למדד המחירים ולשער המטבע **גביש** - נועדה

למשקיע שמטרתו שמירה על ערך השקעתו והמעוין

בנוסף לכך גם ברווחים תוך סיכון קטן בלבד. **בדולח**

לאדם המחפש השקעה אשר חלק ממנה ישמור על ערך

הכסף ע"י הצמדה למדד וחלק אשר מושקע במניות בעלות סיכויי

גידול טובים. **שחיר** - קרן שנועדה בעיקר למשקיע הרוצה בהבטחת

ערך כספו. על ידי הצמדתו למדד המחירים. **פיא** - קרן המאזנת

סיכונים וסיכויים למווח ארוך ע"י השקעה שווה במניות, אג"ח צמודות

מדד ואג"ח צמודות למטבע חוץ. **יגדל** - נועדה למשקיע המעוניין

בשוק המניות ומאמין בגידול רווחיות המשק הישראלי.

אחת מקרנות אלו או כל עילוב ביניהן, יתאימו בוודאי גם לך.

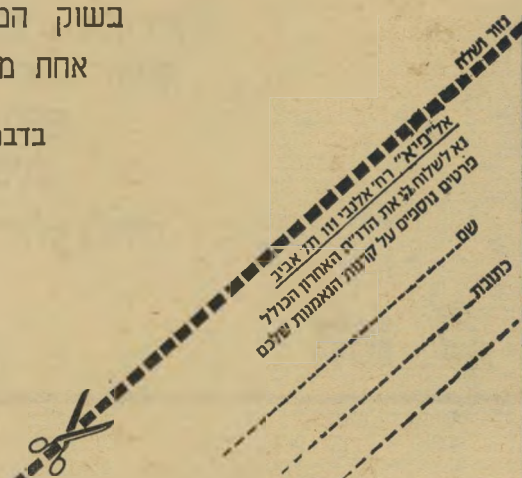
בדבר פרטים פנה לסניף הקרוב של בנק לאומי, בנק איגוד ובנק קופת עם.

המנהל: **הנק** חברה ישראלית לניהול קרנות נאמנות בע"מ

הנאמן:

בנק לאומי
לישראל בע"מ
הבנק הצועד עם הזמן

פירוט א. 26.

תל-אביב

ציצי' והסרטים

במטרה להרגיע את

המפד"ל, המאיימת

לפרוש מן הקואליציה —

נמצא פיתרון גאומי

בעיית פירטי ערביי-שבת

יש סיפור ידוע ומוכר, על האיש שצריך היה להעביר בסירה אחת עץ כרוב וזאב, ומלבדו היה בה מקום רק לעוד אחד מן השלושה. ובכן, זהו בדיוק מצבו של

סרטי חצות

רח' יונה הנביא 2
ע"י האופרה, שפת הים
החלילה ב-10.00
בוני וקלייד
החלילה בחצות
ד"ר פופול
ז'אן פול בלמונדו

הערב ב-10.00
סרט המתח

„רוצח לעונת הקיץ“

רח' דיזנגוף 101 (פסו")
טלפון 226226

חצות!

החלילה ב-10—12
הירקון 106, מול מלון „דן“
* גרגורי פק
בסרט הדרמטי
„מות הזמיר“

הערב 16.8
בשעות 10—12
יוצג הסרט

עדות גורלית עם

* לינו ונטורה
* מרלון ז'ובר

בבניין „נאות אביב“
ת"א, אבן-גבירול 30 ע"י
אולמי „צוותא“ „בתי-דור“
טל. 255209, 260773

המודעות בעיתונות
איפה זה מציג?

ראש עיריית ת"א, שלמה (ציצי') להט, בנושא הסרטים המוצגים-אירל-מוצגים ב-ערביי-שבת בעיר, נושא המוסיקי להת-גלגל ואינו מוצא לו מנוח ופיתרון. לפני הבחירות הבטיח ציצי' לציבור, כי אצלו לא יהיו הסכמים מתחת-לשולחן. הכול יהיה גלוי, אצלו לא תהיה כפייה דתית.

איך מרגיעים מפד"ל. והנה, עשה קואליציה עם הליברלים העצמאיים ועם המפד"ל גמדיח. נציג ל"ע, יצחק ארצי, קיבל את תיק התרבות בעירייה, והכריז כי אצלו ימשיכו בתי-הקולנוע להציג גם בערביי-שבתות. אבל אם תפרוש המפד"ל מן הקואליציה, תהפוך את ציצי' תלוי ב-נציג ע"מ, חיים ליפקין, שכבר פרש פעם ברוגז.

המפד"ל תובעת בתוקף להחליט את השבת, ולא להקרין סרטים בבתי-הקולנוע בערביי-שבתות.

ציצי' ניסה לקנות את בתי-הקולנוע בי-הטבות שונות, הציע להם החורמים עיר-רוננים גבוהים יותר ובלבד שלא יציגו בערביי-שבת, העניין לא עבד. במקביל חיסל ציצי' את מועדוני-ההקרנה הפרטיים, כדוגמת זה של ג'סי נחייסי.

אך מה לעשות לבתי-הקולנוע הממשיכים להציג סרטים בערביי-שבתות, וגם מפד"ל-מים זאת בעיתונות? הרי המפד"ל מאיימת לפרוש!

והנה, בימים אלה ממש נמצא הפיתרון הגאומי, המודעות על סרטי ערביי-שבת שהופיעו בעיתונות ביום השישי האחרון, הכילו הכליב-כל-מכל-כל, הכל, כלומר, פרט לשמותיהם המפורשים של בתי-הקולנוע.

הפיתרון הגאומי, כך, למשל, מסרה מודעה אחת כי קולנוע אלמוני ברחוב יונה הנביא 2 מציג אותו ערב סרט, רק במקרה שוכן במקום קולנוע ירוק לשעבר, וכיום סינמה 1.

מודעה שנייה סיפרה על סרט שיוצג באותו ערב ברחוב הירקון 106, מול מלון דן. רק במקרה, כמובן, שוכן בדיוק באותה כתובת קולנוע פרוז.

מודעה שלישית סיפרה על סרט שיוצג באותו ערב בפסו דיזנגוף, גם שם, לגמרי במקרה, שוכן קולנוע הוד. וכן הלאה וכן הלאה.

האם יבלעו הדתיים את הגלולה המרה בצורתה זו, או יממשו את איומם, ישאירו את ציצי' במיעוט בשיבות הקרובות?

מישפט

דלק דלק תרדוף

החשודים שאבו

6 ג'ריקנים ממיכנית דלק —

בגלל חור במיכל המכונית

הניידת נעצרה בחריקת צמיגים. בפינת ההחובות המלך ג'ורג'—דיזנגוף בתל-אביב עמדה מיכלית דלק, לידה חנתה מכונית פרטית. השוטרים יצאו מן הניידת במהירות, והפתיעו את שלושה הגברים שנמצאו במקום.

בתוך המכונית הפרטית ישב בנימין לוי, נהג המיכלית, מרדכי לגר, ובעל המכונית, הפרטית אפרים שוורץ, עבדו קשה. הם מילאו ג'ריקנים בדלק, במלוא המרץ, ו-העבירו אותם אל הרכב הפרטי.

כשאלו השוטרים מה קורה, השיב שוורץ כי נתקע ללא דלק באמצע הלילה. פגש במקרה את חברו, בעל המיכלית, וביקש את עזרתו. השעה היתה שלוש וחצי לפנות-בוקר. השוטרים הזמינו את הגברים לסיים את הלילה תחת גג אחד. בבוקר, הובאו השלושה בפני שופט בית-מישפט השלום בתל-אביב.

כך במילאם מיכל בדלק. התובע ה-מישפטי, רבי-סמל ראשון יחזקאל נחום, מטובי החוקרים של מישפטי מחוז תל-אביב, סיפר לשופט כי שוורץ ולגר שאבו מהמיכלית דלק בנפח של שלושה ג'ריקנים גדולים, ועוד שלושה ג'ריקנים קטנים, קודם-לכן מילאו בבנוזין את מיכלי-הדלק של המכונית הפרטית. בסך-הכל כמה מאות ליטרים.

כששאל השופט את שוורץ, מדוע היה צריך לשאוב כל-כך הרבה ג'ריקנים דלק כדי להתניע את מכוניתו, השיב החשוד: „היה לי חור במיכלי-הדלק, נעצרתי כ-ש לא נשארה לי אף טיפה אחת של בנוזין. לקחתי כמה ג'ריקנים, כדי שאוכל להגיע להתחלת-דלק פתוחה באותה שעה, ומשם להמשיך הבהמה“.

עד לאן אפשר להגיע עם שישה ג'ריק-נים מלאים דלק, אשר נלקח במשיכה — על כך יחליט בית-המישפט בשבועות ה-קרובים.

לאחר הפסקה ממוש-כת, חזרת להיות עצי-מד, נצל את השלווה היחסית ממנה אתה נהנה כדי לקדם את מעמדך בעבודה לשפר את היחסים במישפ-חה. פקח עין על שו-תפיך ועל הכפופים לך ואל תתורשם מדבריו-חנופה. בת טלה — אם תניח לו לרכב עלייך תגרמי לך סבל.

21 במרס - 20 באפריל

חשדות מכושרים שהש-מינו באזונייך שכינך הצעירים, אינם מבוס-סים, ומצוי בהם גרעין עלוב מאוד של אמת. אך הנזק כבר נגרם.

עשה מאמץ עליון ל-חקנה, בטרם המצב יהיה אבוד לחלוטין. זה ילמד אותך להבא לקח, שלא להאמין לכל בדר-תה המושמעת באוזניך, ולטרוד לאמת דבר-רם, בטרם אתה פועל על-פיהם. בפרט אם מקור האינפורמציה הוא כה מפוקפק.

בת שור: סכנה צפויה לך השבוע.

21 באפריל - 20 במאי

כדאי שתרבה קצת יור-תר לעסוק בספורט, ושתפסיק להתחולל ב-לילות. אתה מפור את מאמצייך ליותר מזי-שטחים במקום להתי-רכז במה שחשוב לך באמת. קרוב משפחה הגורם לך לדאגה מזה זמן רב יפסיק להדאיג אותך, אתה עלול ל-

הסתכסך עם אדם שדעותיו מנוגדות לך.

הימים הקרובים יתנו לך אפשרות נדירה ל-התקדם מבחינה מיכ-צועית, חברתית וכס-פית גם יחד. ימי אמת-צע השבוע יזמנו לך סיכויים רבים ליוזם מיפנה חיובי גם במי-שור המשפחתי. ואם תחמיץ את ההזדמנות, תעשה בכך עוול גדול

לנפשות הקרובות מאוד ללבך. היומיים האחרונים של השבוע צופנים סיכויי להת-עוררות רומנטית מהירה ומלהיבה, שי-תוצאותיה יורגשו היטב לטווח רחוק.

תתפלא על שכל-כך הרבה אנשים מתקשים להבין. הצרח איתך, שאתה נמנה על ה-„זאבים הבוודיים“ ו-אינך מרבה לשחק ל-אחרונה את הקרובות לך בבעיות המעיקות עליך באמת. צפויה לך השבוע פעילות ה-קשורה בעבודת-כפיים.

מעשהו של אדם יקר לך יכאיב לך למ-רות שלא התכוון לך. תצטרכי לעודד את בן זוגך בפעילות, שבסופו של דבר תביא אושר ושמחה לשניכם גם יחד.

אם תשקיע את כל ה-מרץ שלך בעבודתך או אולי תצליח בעבודתך, אך תיכשל בדברים א-חרים, חלק את חסר-מתליבך בצורה הוגנת בין הקרירים ובין ה-אנשים הקרובים אליך, מפני שבקרוב תצטרך את עזרתם ואת עידו-דם יריבים, עליהם

תשפיע במעשה מסוים — יתייחסו אליך בחוסר אהדה אבל בכבוד. בת בחולה — את נמצאת על הדרך הנכונה. אם תמשיך כי בדרך זו — כי אז קופידון יעזור לך.

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

תבזבז יותר מכפי שאתה יכול להרשות לעצמך. אורחים בלתי-רצויים יפתיעו אותך. אלה עשויים להיות בני משפחה שישהו ב-ביתך יותר מכפי שתר-צה. יש איום כלשהו בזק לפרט מסויים ב-רכושך העשול לגרום לך צער. משהו הקשור במחשבותיך. בסוף ו-בביגוד יגזול מזמנך ו-שבוש תיתכן לך הפ-תעה הכרוכה בהימור. תצטרך להיות מעורב בתיכנון נסיעה של מישור מבני-משפחתך או הקרובים אליך.

בסך הכל, נכנסת לתקופה טובה מאלו שקדמו לה. אם את רווקה — אין הרבה סיכויים שתישארי בו-דה, השבוע או ש-תהיי רווקה, בעוד חו-דשים מועטים. בן-עקב: הישמר מהו-צאות ניכרות, העלו-לות להיגרם על-ידי צעד פזיז או על-ידי ליאות-מחשבה. מצד שני, מעולם לא היית כל-כך אקטיבי.

אם תסמוך השבוע על האינטואיציה שלך, ולא תהסס לקבל הח-לטות חשובות במישור הכספי, עומדים לרשו-תך סיכויים רבים לע-שות עיסקה מצוינת ו-להבטיח את עתידך ל-אורך ימים. אם ההחל-טה אינה בידיך, הפעל את מלוא השפעתך על בר הסמכא, והשתדל ל-שכנע אותו לקבל את עמדתך, שהיא באמת טובה — ואז תצליח.

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מסביב לשתי החלטות מרות שיהיה עליך ל-קבל: בענייני-כספים ובעניינים אירגוניים. זכור שאינך יכול לע-שות את הכל בעצמך, ושומר על כוחותיך. זכור גם שמוטב ש-יתדחה את ההכרעה הפינאנסית לשבוע ה-בא, לכל המוקדם. בת-גדי, פגישה בלתי-שכיחה מטרידה את מנוחתך. זוהי התחלה של מיפנה בחיך.

אם כי יש כל הסיכויים שתצצה לנצל את החופש החדש שלך, אל תעשה זאת: לא הש-בועי גם הנסיעות מסו-כות, לבני-דלי וגם שינויי-הפתע סומנים ב-חובם כל מיני סכנות פסיכולוגיות. כדאי ל-עומת זאת, להכיר א-שים חדשים, ולהתעניין בתחומים חדשים. ב-זהירות, עיסקה טובה מזדמנת בדרך לפתע — קחה בידיך.

הרגע שאתה מצפה לו יגיע השבוע, ו-תהיה לך הזדמנות ל-נצל אותו לטובתך. ב-תנאי שתשמוור על צלילות דעתך ועל כו-שר הניתוח שלך. בת-דיגים — הפסיק ל-התלהב מכל בחור חדש שאת פוגשת, ול-הדביק לו את כל ה-תכונות הטובות שאת רוצה למצוא. כדאי שתקבלי את הגבר שתפגשי השבוע כמות שהוא, ותחשכי לעצמך שברוך לב רציני.

19 בפברואר - 20 במרס

20 בינואר - 18 בפברואר

יד הנכפץ של חיה

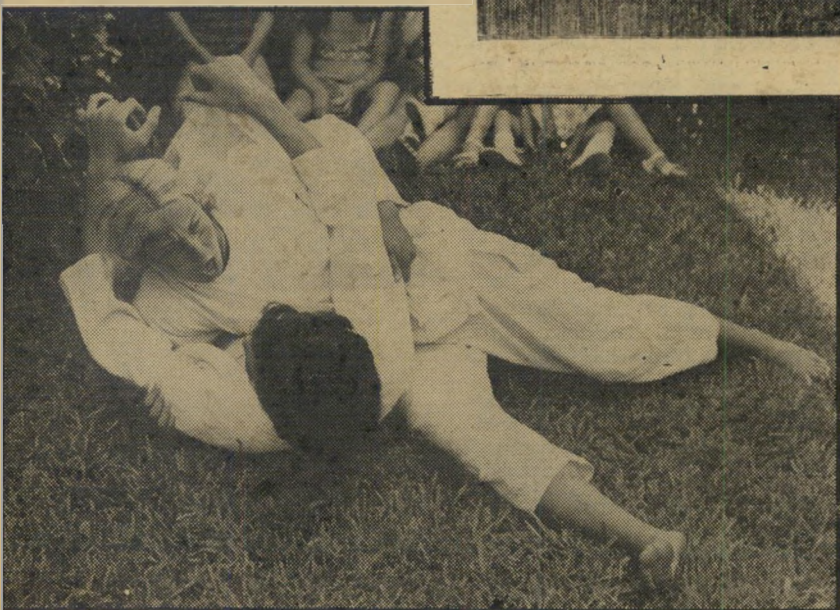

רותיו של אחד החדרים בבית יהיו מכוסים בתעודות-הצטיינות למכביר.
כי חיה נולדה כתינוקת נכה — רגלה האחת היתה קצרה מן האחרת בשיבעה סנטימטרים שלמים. בהיותה בת שנה הוכנסו רגליה לגבס, כדי לרפא את הנכות במידת האפשר. שנים רבות של סבל ותקווה עברו עליה ועל הוריה.

השנים חלפו. הרופאים המליצו לחיה לעסוק בספורט. עלימנת לסייע בריפוייה. היא הקדישה חלק רב מזמנה לאתלטיקה קלה. שיחקה כדורגל עם הבנים, ורצה מדיבוקר קילומטרים רבים. "לפני ארבע שנים" סיפרה חיה, "הציעה לי החברה שלי, אורית עברון, ללכת ללמוד ג'ודו במכון פרטי שנפתח בראשון-לציון. המדריך שם היה בחור צעיר, הולנדי. תיכף נחפסתי לספורט הזה, והחלטתי לעסוק בו ברצינות."

האחיות ישראלה, אחותה של חיה, היא בת 12 וחצי. משתוקקת גם היא לעסוק בג'ודו.

את תחתוני. תקרית זו גרמה לפרץ של צחוק מפיות הצופים הצעירים. עשרות נערים ונערות שהקיפו את שני גיבורי מאבק-האיתנים. הבחור הסתלק במהירות. התיאור היה דימויני במיקצת. אך ההתרחשויות אכן אירעו. המקום והאירוע: מחנה של הגדנ"ע, בשעת הדגמת תרגילי-ג'ודו.

מנכות —

לאליפות

לא היתה זו הפעם הראשונה שחיה אוסטר בת ה-16 הצליחה להעפף גבר באוויר, בקלות רבה כליכך. הג'ודאית הצעירה, בניגוד לרושם העלול להתעורר מן הסיפור, איננה יפאנית כלל-וכלל. היא אחת משלוש בנותיו של נהג מראשון-לציון, אשר למרות עדינותה ונשיותה הבולטות, שולטת באמנות הג'ודו כגבר בין גברים. חיה והוריה לא חלמו מעולם שבביתם תגדל פעם אלופת-ג'ודו אמיתית, ושקיי

מוקפת גברים

יושבת חיה ב" קפה בראשון-לציון, ושותה את המילק שייק שלה. היא מנהלת חיים רגילים.

לגבר הצעיר ויפה-התואר פנה לפתע אל הנערה הבלוגדית הדקיקה, והניף את זרועו באיום, כשברק מתכתי בעיניו. "בואי הנה, מותק", אמר בחיוך קשוח. "אני אלמד אותך..."
הצעירה זהובת-השיער, בעלת פני ה-מדונה, קפצה צעד אחד לאחור. הבחור חשב שהיא נסוגה בפחד, ואז הושיט לעברה את זרועו השנייה, כאילו כדי לחבקה. אך היא לא חדלה לחייך, חיוך של ביטחון-עצמי. הוא לא ידע מה מחכה לו.

נערה עדינה מחייכת

לבחורים בבית-הקפה

אך היא מסוגלת

להשכיב את כולם

היא רק היתרתה בו פעם אחת. "היוהר!" צעקה.

אחרי-כך התגלגל הכל כמו בסרט. הנער רונת נעה לפתע, במהירות הבזק, ולפני שהבין מה מתרחש התעופף הבחור באוויר. למרות שניסתה לבצע את התרגיל בעדינות רבה ככל האפשר, ראו הצופים במחזה כיצד ביצע הגברתון נחיתת-אונס בלתי-מוצלחת. לא היה לו שום סיכוי. ההתנגשות עם האדמה הקשה לא היתה ידירותית כלל. ואחרי שהצליח סוף-סוף לקום על רגליו, גילה הבחור דבר בלתי-נעים נוסף: מכנסיו נקרעו מאחור, גילו

הנכות חיה נולדה כשרגלה האחת קצרה בשיבעה סנטימטרים מן האחרת. כיום היא אלופת-ג'ודו.

הגלגלית הגדולה

סרטו השעוררתי של
מרקו פורדי

מז'צ'לו מסטרוויני
מישל פיקולי
פיליפ נוארה
הוגו טוננאצי
אנדראה פארול
LA GRANDE BOUFFE

וזה נחמד ומקדים נקאן

הצגת בכורה ארצית ממוצ"ש 24.8.74 סטודיו ת"א 9.30, 7.00, 4.30
* הכירה ירושלים * שימו לב לשעות ההצגות

מפגשים במסד

במדינה

תעופה

המוכ"ל עומד על שלו

מנכ"ל "כימאוור" מפטר

טייסים־ראשיים בסימונות

אך הטייס־הראשי הנוכחי

ואיגוד־הטייסים החליטו

לדבית נגדו עד הסוף

חברת כימאוור לריסוס יודעת בימים אלה סערות משלה. אלא שסערות אלו אינן בשמיים, אלא דווקא על האדמה.

חברה זו, השייכת למושבים ולקיבוצים, מפעילה 22 טייס־ריסוס קבועים, מהם אחד קיבוצניק והשאר עירוניים. בראשה עומד המנהל־הכללי יעקב טוביה, חבר קיבוץ המדיה. לפי דרישות איגוד הטייסים ומיש־רדה־חבורה, יש בחברה זו טייס ראשי, הנקבע במשותף על־ידי איגוד הטייסים והנהלת החברה. הטייס הראשי הוא בר־הסמכא המיקצועי, שבסמכותו ובתפקידו לאשר קבלת טייסים חדשים לחברה, וחלוקת התפקידים ביניהם.

יעקב טוביה, המנכ"ל, הוא טיפוס שתל־טני, המנסה ללא־הרהר לאכוף את דעתו. בין השאר מנסה טוביה לקבוע בעצמו אילו תפקידים ימלאו הטייסים — דבר המצוי בתחום שליטתו של הטייס הראשי. על רקע זה פורצים מדיפעם סיכסוכים בינו לבין הטייס הראשי.

משום כך גם פוטר מתפקידו ישראל יצחקי, הטייס הראשי הקודם של חברת כימאוור.

לפני חצי שנה מינה טוביה את הטייס יואב ליבנה, עובד החברה, לטייס ראשי בה. מאחר שראה בו טיפוס שנוח, "להס־תדר" אתו, משמע לשכנע אותו לקבל את דעתו־שלו. באמצעותו ביקש לשלוט גם בעניינים שאינם בסמכותו מבחינת חלוקת העבודה והאחריות.

לפני כשלושה שבועות הודיע המנכ"ל לליבנה, כי ברצונו להכניס לחברה, כטייס־ריסוס, את אבנר הכהן, איש בית־אלפא. אבנר הוא בנו של אברהם הכהן, מי שהיה טייס־ניסוי ראשי של התעשייה האווירית והתרכס עם מטוס הערבה, אשר פותח על־ידי התעשייה האווירית, בטיס־ניסוי בהרי חברון, יחד עם עוד שלושה אנשים, לפני כשנתיים.

טוביה הסביר לליבנה את בקשתו, בכך שהבטיח זאת אישית לאמו של הכהן, ואמר כי הוא מתכוון לקיים את הבטחתו זו.

ליבנה ניגש מייד לבדוק את העניין. לאחר התייעצות עם איגוד הטייסים, הודיע ליבנה לטוביה כי בשל הכשרתו בעבר, לא יוכל הכהן לעבור ישר לטיס־ריסוס, והציע להכניסו לחברה לתקופת־ניסיון של שנה בלבד.

סיבה נוספת: כעת עונת השיא בריסוס־הכותנה, וקשה למצוא מטוס וטייס פנויים להדרכתו של הכהן בסוג טיסה מיוחד ומסוכן זה.

כאשר שמע זאת טוביה, הודיע לליבנה כי הוא מפטר אותו מתפקידו כטייס הראשי של החברה, כיאה למעמד.

איגוד הטייסים, מצידו, כתגובה על צעד זה של טוביה, השבית את החברה מייד. הטענה היתה כי היעדר טייס ראשי בחברת־ריסוס נוגדת את תקנות הבטיחות, וכי במקרים כאלה מתבטל הביטוח באורח אוטומטי. חברת־הביטוח אינה מוכנה ליהנות על עצמה את הסיכון הכרוך בהיעדרו של אדם כזה, המופקד על ביצוע הוראות הבטיחות הנדרשות.

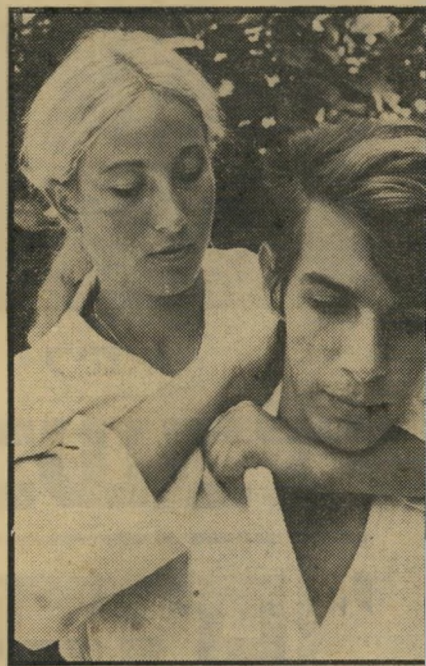
השביתה, שארכה יום אחד בלבד, הס־תיימה בשש־ה.

לפני־שעה מונה הטייס יוסף יובל כטייס־ראשי זמני, ותוך שבועיים חייבים ההנהלה ואיגוד הטייסים להחליט, מי יהיה טייסה הראשי של חברת כימאוור.

איגוד הטייסים דורש שליבנה ימשיך בתפקידו, אך יעקב טוביה מתנגד לכך בכל־תוקף. כל המעורבים בפרשה מצפים בספק רגוע לתוצאות המאבק.

על השאלה מדוע נתפסה לגזרו, האם מפני שבאמצעותו יכולה היתה לגבור על בנים ולמשוך תשומת־לב, לא השיבה חיה. היא חייכה חיוך ילדותי דיפלומטי. ולפתע נראתה כמו הילדה הטובה של אבא־אמא, כלל לא כאימת־השכונה. בהיותה בת 13 וחצי כבר היתה חיה אוסטר אלופת ישראל בג'ודו לילדים, שנה אחרי־כך, ב־1972, תפסה חיה, בת ה־14

החניקה

חיה אוסטר מדגימה על עופר שומברגר, אחד מחבריה, תרגיל בג'ודו של חניקה קלאסית.

וחצי אז, מקום שלישי באליפות הג'ודו הארצית לבוגרות. בדרכה להעמיק לחדור אל סודות אמנות־הלחימה היפאנית העתיקה, עברה גם קורס למדריכי־ג'ודו, שנועד במכוון וינגייט.

כיום היא כבר בעלת "הגורה כחולה", קודם־לכן עברה את שלבי ההגורה הלבנה, הצהובה, הכתומה והירוקה. הישג נאה ביותר לבת 16 וחצי בלבד.

גם אחותה הצעירה של חיה, ישראלה בת ה־12 וחצי, הנראית כהעתק בלונדי יפהפה מדויק של שתי אחיותיה הגדולות, רוצה לעסוק בג'ודו. אך נראה שבמישפחת אוס־טר, כל ההתחלות קשות.

ישראלה הקטנה נפגעה לא־מכבר בתאור־נת־דרכים והרופאים המטפלים בה עדיין אינם ממליצים על מאמץ אימוני־הג'ודו. עד שיתאפשר הדבר, עוקבת ישראלה בדריכות אחר כל מעשיה של אחותה.

הוריה של חיה עומדים מאחוריה בכל, ומעודדים אותה להמשיך ולהגיע להישגים. אמה איהבת לספר, כי יש לה שלוש בנות, אך חיה היא הבן היחיד שלה.

היפאנית" הבלונדית מראשון־לציון חור־למת, שיום אחד תיקרה לה ההודמנות לבסוע ליפאן, מולדת הג'ודו, לחדור לרוני האמיתיים של הג'ודו, ולהגיע אל הפיסגה.

מזל טוב, מזל טוב...
החתונה חלפה, המהומה עברה ואתם
זוג נשוי ו־טרי, יוצאים לדרךכם
המשותפת - צאו לדרך ברגל ימין!
עשו זאת בבילוי ירח־דבש בלתי נשכח
ב־מלון קאונטרי קלוב,
היחיד מסוגו בישראל, המציע לכם
ימים ולילות בלתי נשכחים
של בילוי, ספורט ומנוחה.

מחירים מיוחדים -
זחוויה מיוחדת עוד יותר!

ליל כלולות
בחדר זוגי. -90 ל"י,
בדירה. -140 ל"י

לפרטים מלאים פנו

ל"מלון קאונטרי קלוב" טלפון 03-415261
ובמשרדי

"און-אירוח ונופש בע"מ"

ת"א 612567, 248306; חיפה - 04-645404;
נתניה - 22947; ירושלים - 02-224624; רחובות - 951155.

מלון קאונטרי קלוב

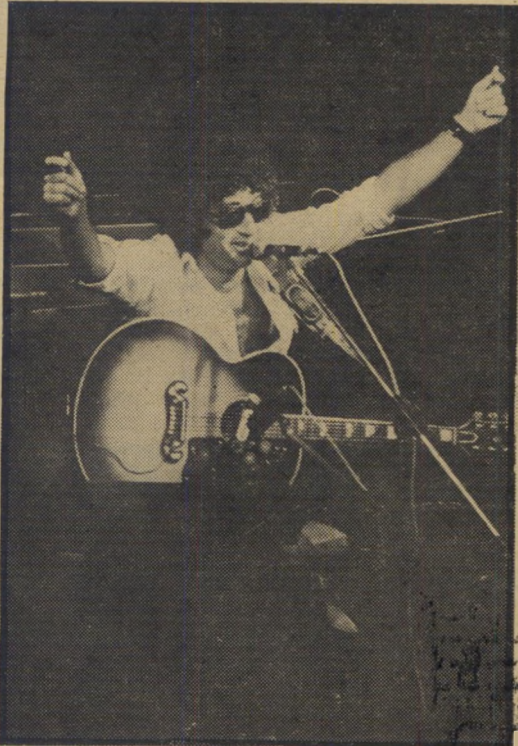

עם יהונתן גפן ודני ליטאני

„יורדים עלינו כאילו היינו קרימינאלים. או משהו כזה...“
„מסתכלים בשינאה על הידיים שלהם. שמחאו לנו כף!“

יהונתן גפן, 27 (נולד תחת אש, גדל בנהלד ובקראחותו של משה דיין) ועד היום כשהוא עוצר בסביבה הוא עוצר שם כי הוא חושב שזה תחנת-דלק, ודני ליטאני (זמר עם גרוזיני, חבר של בוב דילן, איבד מפוחיותיפה, חי עם אשה ועם כדב בפרכרי תל-אביב), מגישים מופע של מחאה. זה אולי לא כל כך ברור לכל אלה הבאים לראות ולשמוע אותם ומתלחבים מבלי לדעת שבעצם הם צוחקים על עצמם. באיפוק, כבישרון, בשמץ של ביישנות מהולה בתום מצליחים השניים להפוך את המופע לתופעה יוצאת-דופן. עם גפן וליטאני שוחח אלי תבור.

ערב השירים והחברים שמגישים יהונתן גפן, סופר, משורר ועכשיו גם שחקן: ודני ליטאני, זמר ומלחין — הוא הצעקה האחרונה בתיאטרון הישראלי. לגבי רבים זהו גם הצעקה הראשונה. המופע, הנושא את השם „זה הכל בינתיים“ (בינתיים זה הכל), מורכב משירים שכתב ותירגם (מכוב דילן) יהונתן גפן, מנגינות של דני ליטאני וקטעי קישור בהגשתם של השניים, והוא נוחל הצלחה שקשה היה לצפות אותה מראש: אולמות מלאים, כל הכרטיסים נמכרו, קהל של ארץ-ישראל האבודה, הרכה צחוקים סוערים, קצת קריאות-ביניים, וגם מעט חשכון נפש.

ליטאני

שלו, ולעשות לנו עיניים. אבל אלתרמן לא התפשט. אני מתפשט. פתאום היא מרגישה לא נוח. זה לא אלתרמן. וזה קצת מאכזב. אחר-כך הם אומרים לעצמם: „שני אלה שעל הבמה הם איתנו. יצחקו אותנו. יעשו לנו טוב.“ ואז הם אומרים: „בסדר, אחרי שהם הצחקו אותנו, מה הם רוצים בעצם להגיד לנו?“ אז הם שומעים כל מה שיש לנו להגיד נגד, נגד הכפייה הדתית, נגד המילחמות, נגד חוסר-הסובלנות, וכאן באה השאלה של כל קיבוצניק מתחיל: ומה יש לך להגיד בעד? דן בן-אמוץ טוען שהוא נמצא כאן רק כמשקיף חברתי. אני לא. המישקפת שלי מלאה אבק. אני מסתכל בעיניים. אני רוצה להכיר את האנשים שאני מדבר אליהם. דני: וזאת לא הצגה שקיבלנו את הטכסט שלה ושאמרנו לנו מה לעשות ואיך לעשות אותה. וזהו הצגה שאנחנו עשוינו. אנחנו בחרנו את החומר שלה... יהונתן: וזאת אפילו לא הצגה.

אתם שוב משקיפים על ההצגה מנקודת מבטכם. נסו לשים עצמכם בצופים ולנסות לראות איך הם רואים אתכם. יהונתן: הייתי נותן הרבה כסף כדי לשבת בקהל ולראות אותי. דני: גם אני הייתי מעדיף לשבת בקהל ולראות את עצמי. אולי אז הייתי רואה משהו אחר ממה שאני רואה עכשיו. ואולי יכולה היתה להיות לי ביקורת! אבל במצב שלנו, זה קשה. אנחנו לא רג מעורבים. כל-הקווד שמעביר חזק של אחרים אל הקהל. אנחנו עשינו חזק במהות של... אבל אני יכול להרגיש מה חושבי הקהל... יש כל מיני סוגים של קהל. ישנם אלמנטים הקיבוצניקים, קהל מוזר ומיוחד במיוחד... יהונתן: פאטאליסטי... דני: נורא מצחיק מה שקורה איתם. במשך ההצגה, התנועות שלהם נראו נלהבות. אבל בסוף ההצגה הם

גפן

„לא ללכת למות – בעשביל מילים שאנחנו לא מבינים!“

שניים הייתם נוכחים, אולי יותר מכל אדם אחר בארץ, בהצגות „זה הכל בינתיים...“ דני: היתה לנו ברירה? מושם כך אתם יכולים, אולי יהיו לכם דברים את המופע יותר מכל אדם אחר. אילו הייתם צריכים למתוח ביקורת על ההצגה, איך הייתם עושים זאת? יהונתן: הייתי מבקש לראות מה אמיתי ומלא אמיתי בהצגה. וזהו הצגה, שברגע שאתה משמיע בה זיוף קטן אחד, זה נשמע כמו רעם של תותחים. ויש כמה זיופים בהצגה. אבל בהתחלה היו יותר. הייתי אומר שמתוך ניסיון להצחק ולשעשע כדי שהקהל יקבל את זה, הונחתי בהתחלה כמה מהדברים שרציתי להגיד. אבל הקהל מרגיש בזיופים. זה שווה-ערך לספר-ילדים. איך אפשר לרמות אותם כל הזמן. אחרי שאתה מצחיק ילדים, הם מחכים שתגיד להם משהו. דני, אתה לא מסכים? דני: עד עכשיו אתה בסדר. יהונתן: אמרת את זה כבר פעם. במופע הזה אנחנו רוצים להחזיר למילים את הכוח שלהן. אין טעם שרק נאומי-בחירות יהיו מילים. הצגה זה דיבור אל אנשים. פירושה להיות-בראש עם אנשים אחרים. אין שום הצגה שיכולה להבטיח תיאטרון בלי מילים. תפתחו את הדלת אצל השכן — תמצאו שם את הפינטר הכי טוב. אתה מדבר מנקודת-המבט של הכמה. אבל איך היית מקבל את המופע הזה שאתם שכתבם בתור צופה? יהונתן: אני יכול לראות את זה דרך העיניים של הצופה היושבת בשורה הראשונה. היא יושבת, מסתכלת עלי ואומרת לעצמה: „זה אלתרמן, איש רוח. הנה הוא הולך לקראת לנו שירי אהבה עם התלחל הזה

„תכתחו את הדלת אצל השכן – שם נמצא הח'אמדון הכי טוב!“

חלילה לחדר של חבר. חוסמים לנו את היציאה, ומתחיל דיון. בהתחלה עוד משתפים אותנו. אבל לאט-לאט אנחנו נעשים מיותרים. אנחנו יוצאים, והם אפילו לא מרגישים שאנחנו כבר נוסעים תל-אביבה. דני: אבל הצעירים של הקיבוץ רצים אחרינו ואמריים: „אל תשימורלב למה שאמרנו עליכם.“ מה הם אומרים עליכם? יהונתן: דברים קשים. בגיגור, למשל, קמה אחת, כבת 42, שדני אמר עליה שהיא בטח לא מגניגה אלא משריד, ואמרה: „ראיתי הרבה חרא בחיים, אבל לא החרא הכי גדול שראיתי.“ אתה יודע מה, דני, שזאת לספר לך: היא טילפנה אלי הביתה בשבת. היא אמרה

לגלפון: „זאת אני הגברת שאמרת לכם חרא.“ דני: „נעים מאוד, אני החרא.“ ואז היא אמרה לי: „אני יודע שאני כבר בת 45 ולא קיבלתי אף פעם תשומת-לב.“ אמרתי לה: „אז בואי לצוותא.“ דני: לא יכול להיות... יהונתן: בחיי הילד הקטן שלי ששוכב חולה בחדר, באחת ההופעות בקיבוצים היה גם אחד עם אקדח שקס ואמר: „ליכלכתם את האוויר ואתם עוד נוצים כסף בשביל זה?“ יהונתן: אמרתי לו: „לא, אנחנו על אחושים.“ מה יש בהצגה שאתם שמרגיזו אותם כדילך? דני: הפגיעה בפרות הקדושות. מספיק שאתה אומר בקיבוצים את המילה „גליל“, ויותר אין לך מה לדבר. אתה כבר לא חלק מהעדר. יהונתן: מילים גסות מרגיזות אותם נורא. כל התייחסות לנושאים של מין, בגידות והומוסקסואלים, מרי תיעה אותם... דני: אבל זה לא הרוב. אלה הם רק הדברנים, שתמיד יש להם מה להגיד. מוכרחים להגיד שהיו לנו בקיבוצים גם הופעות טובות. איך מגיב הקהל במקומות אחרים? דני: יש לנו אחוז מסויים של קהל שהוא פחות אינטליגנטי. הופענו למשל בהופעה צבאית, בפני חיילים, אבל זה יכול היה להיות גם במקום אחר. האנשים פשוט לא הבינו מה מדברים איתם. היה להם קומפלס. מצד אחד הם ידעו שהיונה גפן הוא אדם רציני, שכותב בעיתון, מחבר שירים וכותב ספרים... יהונתן: הם פשוט לא ידעו איך לאכול את זה...

דני: הם ידעו שאנחנו מדברים אליהם דברים חשובים, אבל לא הבינו אף מילה.

יהונתן: אייפסר להאשים אותם. כי מה שראו זה חריג. הם רגילים רק למה שמגיע אליהם. ומה שמגיע אליהם זה אמנות לעם. אמנות לעם מציגה להם את אמי הגנרצ'ית. וצריך לזכור שאמנות לעם זה עניין של הרבה כסף. זה הופעות בכל מה שקרוי עיירות-פיתוח. יישובי-ספר. רצינו ללכת אליהם. קיבלנו מהם מיכתב שהוועדה ישיבה והחליטה שהם לא מעוניינים שאנחנו נופיע במסגרת אמנות לעם.

טוב, אז יש דברים שהם שיא הצביעות. אחמול, למשל, היו בהצגה קצין חינוך ראשי של צה"ל, סגנו השליש שלו, כדי להחליט אם ההצגה מספיק טובה לצבא. הם התגלגלו מצחוק כל ההצגה ונהנו. אבל אחרי-כך הם החליטו שלחילים אסור לראות את זה. אני לא מבין: האם גיבועולי וכאלפיה הם יותר חכמים מהר טייסים, השיריונאים והצנחנים של צה"ל. שלהם מותר ליהנות מההצגה ולחלילים לא? זוהי צביעות איומה. הרי כל מה שאנחנו עושים זה מאהבת הארץ. אם לא היינו אוהבים את הארץ, לא היינו מופיעים בארץ.

דני: אני רואה את זה קצת אחרת. אני לא יכול להאשים את האנשים האלה אישית. אם אדם מוכן לחיות כל חייו במסגרת של מדים ופקודות, ולעשות משום כך דברים שהוא לא רוצה לעשות, ברור שהוא יתנגד להצגה כזאת...

יהונתן: אני לא חושב שהמתייוונים למיניהם עושים שירות גדול לאומה יותר ממני. ולחם נותנים להופיע בפני הצבא כל לילה. אז בסדר, אני לא מדבר על יפה ירקוני, שהיא באופן אישי אחראית לשמונה המילחמות האחרונות מאז מלחמת קרים...

דני: לי יש דיעה אחרת. חשבתי על זה הרבה. ניסיתי להיות עקבי עם עצמי מתחילת דרכי. לגבי עצמי אני מצליח לא רע. אבל לא לגבי הקהל. הגעתי למסקנה שאני לא יכול לקחת קהל, שהתחנך כל חייו על מוסיקה מיוזנת ויוזנת, ולהגיד לו, בסדר, עכשיו תשכח הכל ובוא תשמע סופ מתקדם ובוב דילן. זה עניין של חינוך. אייפסר לחנך אנשים בני שלושים. אם אדם אוהב לשמוע את טריפונאס או את אוס-כולותום, לא אני אגיד לו מה לשמוע. אני יכול להבין אותו. לכן אני די מרוצה שאמנות לעם לא לקחה אותנו...

יהונתן: ואני מסתכל על זה כעל שטיפת-מוח. אינני מתייחס לעניין הכדאיות, אם אני איהנה מזה, אלא

..זה שמביאים לצבא רק את יפה ירקוני ואת טריפונאס - זאת שטיפת-מוח!

על כך שיש אפשרות לחנך קהל. זאת שטיפת-מוח להביא את יפה ירקוני כל מלחמה, שתשרי...

דני: העסק פשוט מאוד... במקומות האלה, אם לא אוהבים אותך הם זורקים אבנים, כמו שעשו לדודו דותן... אבל פה, בהצגה שלנו, הם הרגישו שזה משהו חשוב. רק לא יכלו לתפוס מה. הם לא הפריעו. התביישו לחצות, ולעומת זאת ישבו בניהם ארבעה קצינים, ארבעה כתמים בלונדיניים בים של שחור, וצחקו אל תוך החולצות שלהם, שלא יראו.

יהונתן: זה עוד אבסורד אחד. כשאנו מציגים ב- צוותא, באות קבוצות מאורגנות של טייסים ושל צנחנים, וקונות כרטיסים במזומנים. זה בסדר. זה מותר להם. אבל לבוא ולהופיע בפניהם בחינם, זה אסור לנו.

דני: עשינו הופעה ניסיונית בחילה-אוויר. אחד הר מפקדים לקח את העניין על אחריותו, אחרי שהוזהר אותנו כי אם זה לא יהיה טוב, יורקו אותנו לבריכה. הם גורא נהנו. אבל קרו דברים מוזרים בצבא. ראיתי את המבט של החיילים אל המפקד: אם הוא צוחק, אז גם הם צוחקים.

יהונתן: זה נכון... זה המערב-הפרוע. **דני:** הסגן של קציני-חינוך ראשי, כאלפיה, אמר לי: "מה אני אעשה אם איות חיל ישלח שאלתה לכנסת איך נותנים להציג הצגה כזו בצה"ל? אני יכול לקחת אחריות על זה?" השאלה היא, מי יכול כן לקחת אחריות?

דני: מה יש בהצגה שלכם שמפחיד אותם?

יהונתן: אמרתי כבר, זה הניסיון להחזיר למילים את הכוח שלהם. מה זאת ההצגה הזאת? זה להסתכל לאנשים בעיניים אחרי הרבה שנים שאני מתחבא מאחרי העיתונים. אני חושב שזו מטרה נישגבת. זה הרבה יותר מאשר הגדרה של סתם הצגה. יש כל מיני דברים שיש לנו לומר, ואנחנו אומרים אותם, אבל המכנה המשותף שלהם זה שהם נאמרים מהלב, מבלי לשקף.

האם אתה באמת אומר בהצגה כל מה שאתה רוצה להגיד, כל מה שאתה חושב?

יהונתן: אני משוכנע. שאני עושה את זה. תראה. כשתיכננו את העסק חשבנו להופיע פעמיים בשבוע בערב שירה. מה שיצא מזה זאת הצלחה מיסחרית כבירה, משהו כמו טיפורי 190'...

דני: אל שתחנצן!

יהונתן: ולמה זה? זה בגלל שאנחנו לא משקרים. **כן, אבל האם לא נכנעתם גם אתם לטעמו של הקהל, בכך שאתם נותנים לו יותר הצחקה ובידור מאשר את הדברים שאתם רוצים להגיד לו?**

יהונתן: אלה הם הזיופים שיש בהצגה. תראה, אתה מוכרח להגיע אל הקהל דרך כל הקטליזטורים שאתה מכיר. לפעמים אתה אומר: אני מוכן להתפשט כדי שיהיו מוכנים לשמוע את מה שאני רוצה להגיד. כדי שקודם-כל אהיה אהוד עליהם ויהיו מוכנים לקבל אותי. זה דרך-אבן, היתה ההצגה של אורי זוהר, שעזר לנו בהכנת המופע.

הוא אמר לנו מהתחלה: כדי להגיד דברים רציניים אתם צריכים קודם-כל לקחת את הקהל לצד שלכם. בסדר, אז צוחקים קודם. מה זה צחוק? צחוק זאת קריאת-ביניים. כמו שיש אדם שצועק באמצע: "חרא!" כך זה צחוק באמצע אומר: "אני מסכים איתכם!" **דני:** זאת פשוט דרך לא-משעממת להגיד דברים. להגיד את זה כמו תנועת-המחאה של מוטי אשכנזי, זה היה משעמם.

השאלה היא: אם אחרי זה אתם אומרים לקהל באמת את כל הדברים שאתם רוצים להגיד? האם באיזה מקום לא נכנעתם למה שהוא רוצה ומוכן לשמוע?

דני: מהתחלת המופע לא עשינו שום שינוי לטובת הקהל. הורדנו צחוקים.

יהונתן: אני חושב שאחרי שאנחנו צוחקים ומשתעשעים, אני יכול לעמוד בשקט מאחרי שיר-מחאה רציני וכבד, כמו אדוני המלחמה של בוב דילן, או השיר "שדני שר: גשם כבד עומד ליפול". זה כמו בסרט הדיק' טטור הגדול של צ'אפלין. לקראת הסוף, כשצ'אפלין עומד שם במדים של הפיהרר ונושא באום פאציפיסטי והומאני, אז מה שאני שמעתי מהנאום הזה זה - מה שראיתם עד עכשיו בסרט זה ובל. זה לא מצחיק. זה נכון. ולכן זה עצוב.

אני לא גאון כמו צ'אפלין. אני נר לרגליה. אבל אני חושב שאנחנו משיגים את אותה המטרה. אחרי שאנחנו

יהונתן גפן: דחיילים אסור לראות

מצחיקים, אנחנו יכולים לבוא לאנשים ולומר להם: מה שראיתם עד עכשיו זה לא מצחיק. זאת המציאות. זאת האמת. שאנשים אוכלים מוח זה לא מצחיק. זה נכון. יש רגע באולם שארבעה צ'חצחים קמים ועוזבים את ההצגה באמצע. אבל כל מי שמסכים איתנו, נגארה **אין לכם הרגשה שאתם עושים עבודה קלה מדי?**

יהונתן: עבודה קלה? אתה יודע כמה קשה להציחיק?

הכוונה היא שעשיתם עבודה קלה כפי שכשאתם מדברים נגד, זה נגד משהו שגוי, שיש, אכסטרקטבי כמעט... משהו בנוסח: הנה, אנחנו ואתם יכולים לצחוק עליהם... כאילו אתם נמנעים מלתקוף את הקהל היושב איתי כם באולם, כאילו הוא בסדר...

יהונתן: לא. אנחנו אומרים "אנחנו". והכוונה היא אנחנו ואתם, שנמצאים בתוך החרא כמו כולם. ה"אנחנו" זה האחד שיש לו כבר תולעים.

דני: בדיק. המילה זה לא "הם" ולא "אתם". המילה זה "אנחנו". **יהונתן:** זה "אנחנו" שרוצים שהילד שלנו, כשיגדל, יהי כמו איירונסייד, בפיסאגלגלים. אבל הבעיה היא לגמרי אחרת. הבעיה היא אם אני, יהונתן גפן, עומד מאחורי המילים שלי, האם אני מתגנב על פיהן. אני לא יודע מי יושב בקהל ומה אני יכול לדרוש ממנו. השאלה היא אם אני יכול לחיות לפי השירים שלי.

ואתה מכור שאתה יכול לחיות עדיפי השירים שלך?

יהונתן: עובדה. אם הייתי יכול לעזוב את מערבי ולעמוד כאן על הבמה כדי להגיע לאמת... אבל נחזור

לבעייה של "אנחנו" ו"הם". בכל ערב בצוותא יש בי קהל איזה מאה וזוגות ונשואים. 20 מביניהם, לפחות, בוגרים זה זה בזה. אז כשאני מדבר על בעלים הבוגדים בנושיותיהם ועל נשים הבוגדות בבעליהן, אני לא יודע אם זה מרגיז אותם. אבל אני חושב שאם הם מספיק חכמים, הם מבינים שזה מכון אליהם. זה מוריד להם איזו מסיכה מהפנים.

האם אתה, יהונתן גפן, שלם עם זה שאתה מניש את החומר שלך עצמך דקה שדך?

יהונתן: זה הדבר הכי שלם שעשיתי בעולם. אני

..אנחנו ואתם נמצאים בתוך החרא - כמו כולם!

מודע לזה שתמיד רציתי להציג. גם כשכתבתי בעיתון ממוסד כמו מעריב רציתי לא להתחבא מאחרי העיתון. זה לקח לי כמה חודשים, כשהתרגשתי וגימגמתי עד שיכולתי לעשות את זה. סוף סוף אני לא אסי דיין. אבל עכשיו אני מרגיש את עצמי אמיץ.

דני: בקשר לשאלה שהעוררה קודם, אם אנחנו יכולים ליישם את מה שאנחנו אמרים על עצמנו, זה לא תמיד ככה. אני יודע שיש דברים שאני מדבר עליהם ולא יכול להגיע אליהם. או אני ככה. זה אנחנו. אני חושב שאם היינו הולכים על משהו יותר חריף ויותר פרובוקטיבי לגבי הקהל...

יהונתן: מה איתך? זה גורא חריף. אף אחד עוד לא אמר, למשל, על הדתיים את מה שאנחנו אומרים, שהסיבה שהרבה אנשים עוזבים את הדת וחוזרים לאלור הים זה משום שהדתיים מסתירים את אלהים עם חוקנים שלהם...

השאלה היא, שוב, אם זה כל מה שאתה רוצה להגיד, וכי מה שמעיק עליך ודך חץ עליך?

יהונתן: ברור שאני רוצה להגיד הרבה יותר. אבל תפסתי קצה של חוט. אני מתחיל לחפור בתוך הבור, אני מתחיל לפקח לאנשים את העיניים...

דני: בצורה הזו אנחנו יכולים להגיע לפי-ארבע קהל...

יהונתן: אני לא רוצה להרגיז אותם. את אלה שאני מדבר אליהם. אני רוצה לעשות להם טוב. אני מתכוון להגיד להם את האמת. אפשר לומר אמת במיליון צורות. אבל האמת היא רק אחת.

דני: מצאנו שביל-ביניים, דק מאוד, איך להגיע לקהל שגם ייהנה, וגם יקלוט את הבשורה שאנחנו רוצים להביא לו...

יהונתן: אני לא חושב שאיזה שחקן בתיאטרון יכול היה להגיד למוטי פרידמן שיושב באולם, "אני מריח משם איזה סירחון של נפט..." עשינו את זה, וזה לא גרר תגובה שלילית.

דני: באחת ההצגות היה שר הבריאות ויקטור שם טוב. שר בממשלה שלנו. אחרי זה הוא בא להגיד לנו שהוא נהנה. אבל נעלב מזה שלא הזכרנו אותו...

יהונתן: היתה גם אשתו של ראש-הממשלה... **איך היא הגיבה?**

יהונתן: המילים שלה היו: "מאוד נהנית, אבל אני מוכרחה לרוץ!"

כולם נהנים... גם הקורבנות?

יהונתן: רק עקיבא נוף לא אהב אותנו. הוא בא להצגה הראשונה ויצא באמצע. מאז הוא מלכלך את ההצגה בכל העיר... יש כמובן גם כאלה שמשמיעים אותנו, במכתבים. אחד כתב לי שאם שלנו ימות במלחמה, הוא יבוא להרוג אותי. אחת כתבה לי שהיא רוצה להתחתן איתי אבל לא יודעת מתי נוח לי...

יהונתן: האם בעקבות מה שקרה דך בהצגה הזו, תעדיף להופיע מאשר לכתוב?

יהונתן: אני כל הזמן כותב. זה ההבדל ביני לבין

..קודם-כל אני - אחר כך הדגל והמדינה!

שחקנים אחרים. אם אני רוצה לדבר, אז אני צריך לכי תוב את זה קודם. זו הכתיבה הכי טובה. עד עכשיו הייתי המצחיקן של יום שישי בעיתון ממסדי. כאן אני יכול להצחיק ולהעצב גם יחד. אין סוף לאפשרויות של מה שאני יכול לעשות. עד שארגיש שאין לי מה להגיד. **ומה אתה, בעצם, רוצה להגיד?**

יהונתן: את האמת שלי. שעלינו להתרכז יותר בעצמנו לפני שמתקנים את העולם. להודות שאנחנו אולי לא האנשים הכי טובים בעולם. קודם אני, ואחרי-כך גם הדגל והמדינה; להודות שמוסד-הנישואין הוא מוסד סגור; שכל מיני דברים כמו הומואים וסמים הם לא זרים לי, כי הם אנושיים. זה מה שאנחנו אומרים בשיר רוק'אנדרול: שהאהבה זה החומר שזורק אותך הכי הרבה. בקיצור: לא ללכת למות בשביל מילים שאני לא מבין אותן.

אנך, בנהלד הופעתם כבר?

יהונתן: עוד לא. אבל אנחנו גורא רוצים להגיע גם לשם. אולי נובל עכשיו להקים גם שלישיית של בני נהלל: שולה חן, אני ומשה דיין.

דני: גם מפקד גייסות-השיריון, אלוף מוסה פלד, הוא מנהלל, לא?

יהונתן: טוב, אז הוא יהיה המתופף.

רבינו מוסיקלי * לילה בהרלם * 28 משתתפים!

נשף בחירת

מלכת

המים

1974

דודו טופז

ג'ו דולן

בהיכל הספורט ביד-אליהו

במוצאי-שבת 7.9.74, בשעה 8.30 בערב

מופע ענק

כוכבים בינלאומיים * ג'ו דולן ולהקתו * 28 זמרי ורקדני
להקת הרלם * צביקה פיק * מנחה: דודו טופז
במאי: צדוק צרפתי • תפאורה: אריק סמית • קישוט פרחים: פרחי כץ

בנשפים תצעדנה המועמדות בתחרות מלכת המים, כשהן מדגימות:
חצוגת בגדיים של "גוטקס" * חצוגה של "בוטיק ביבה" *
שאלות חוכה ותסרוקות של סלון "אמבר" * איפור של "הלנה
רובינשטיין" * טיפול בשיער ע"י "וולה"

צביקה פיק